



ระบบบริหารราชการของ
สหพันธรัฐ

มาเลเซีย



โครงการสื่อการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู”
(Learning Package)

สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน อำเภอวังน้อย ก.พ.



ระบบบริหารราชการของ
สหพันธรัฐ
มาเลเซีย



ระบบบริหารราชการของ สหพันธรัฐมาเลเซีย

จัดทำโดย : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)
47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000
โทรสาร 0 2547 1108

หัวหน้าโครงการ : รศ.ดร.จิรประภา อัครบวร

ที่ปรึกษาโครงการ : นายสุรพงษ์ ชัยนาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบราชการใน ASEAN

บรรณาธิการ : ดร.ประยูร อัครบวร

นักวิจัย : นายวัฒนชัย สงวนวงศ์
นายสุพัฒน์พิทย์ เทียนเกษม

ผู้ประสานงานและตรวจทานคำผิด : นางสาวเยาวนุช สุมน

เลขมาตรฐานประจำหนังสือ : 978-616-548-153-3

จำนวนพิมพ์ : 5,400 เล่ม

จำนวนหน้า : 200 หน้า

พิมพ์ที่ : กรรณกการพิมพ์



คำนำ

สำนักงาน ก.พ. ในฐานะองค์กรกลางด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล ภาครัฐ และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในการเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลในระบบราชการ

จากการดำเนินการที่ผ่านมาแม้ว่าสำนักงาน ก.พ. ได้ดำเนินการจัดอบรมหลักสูตรความรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้แก่ข้าราชการหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมบุคลากรภาครัฐซึ่งมีจำนวนมากกว่า 2 ล้านคน สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นควรพัฒนาชุดการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู” เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบราชการ ซึ่งมีความหลากหลายของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศให้แก่บุคลากรภาครัฐซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ

ทั้งนี้ทางสำนักงาน ก.พ. จึงทำความร่วมมือกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จัดทำหนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เพื่อเสริมทักษะความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการให้แก่บุคลากรภาครัฐทุกระดับ หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับความรู้และเพลิดเพลินไปกับหนังสือชุดนี้

สำนักงาน ก.พ.

ข้อคิดจากบรรณาธิการ

หนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเสริมทักษะความรู้แก่ข้าราชการไทย เพื่อเรียนรู้และเข้าใจระบบการบริหารงานภาครัฐของประเทศต่างๆ ในอาเซียน อันจะเป็นประโยชน์ในการติดต่อประสานงานกับข้าราชการของประเทศเหล่านั้นในอนาคต

โดยรูปแบบของหนังสือได้ปูความรู้ให้ผู้อ่านตั้งแต่ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศ วิสัยทัศน์ รวมถึงความเป็นมาของระบบราชการ นโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และที่น่าจะเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ระบบราชการของประเทศเหล่านี้คือเนื้อหาในส่วนของยุทธศาสตร์และภารกิจของแต่ละกระทรวง ระบบการพัฒนาข้าราชการ ท้ายเล่มผู้เขียนได้รวบรวมกฎหมายและลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้ไว้ได้อย่างน่าสนใจ

หนังสือระบบบริหารราชการของประเทศในอาเซียนทั้ง 10 นี้ อาจมีเนื้อหาแตกต่างกันไปบ้าง เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลของบางประเทศได้ด้วยข้อจำกัดด้านภาษาและบางประเทศยังไม่มีการจัดทำยุทธศาสตร์ของราชการกระทรวง ทางคณะผู้จัดทำหนังสือหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนในการติดต่อหาองค์ความรู้ภาครัฐให้แก่ข้าราชการไทยไม่มากนัก

สุดท้าย ขอขอบคุณเจ้าของรูปภาพและเว็บไซต์ที่ช่วยเผยแพร่อาเซียนให้เป็นหนึ่งเดียวร่วมกัน

ดร.ประยูร อัครบวร
บรรณาธิการ



สารบัญ

1.ประวัติและข้อมูลประเทศและรัฐบาลโดยย่อ	11
1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ	12
1.1.1 ข้อมูลทั่วไป	12
1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์	18
1.1.3 ประวัติศาสตร์	20
1.1.4 ลักษณะประชากร	27
1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ	28
1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง	29
1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม	41
1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค	43
1.1.9 ระบบสาธารณสุข	49
1.1.10 ระบบการศึกษา	52
1.1.11 ระบบกฎหมาย	54
1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสหพันธรัฐมาเลเซีย	56
1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ	59
2.วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์	63
2.1 วิสัยทัศน์	64
2.2 เป้าหมาย	64
2.3 ยุทธศาสตร์	65

3. ประวัติความเป็นมาของระบบราชการ	69
3.1 ระบบราชการของมาเลเซียภายใต้การปกครอง ของอังกฤษ (พ.ศ. 2367 - 2500)	70
3.2 ระบบราชการของมาเลเซียหลังการสถาปนาเป็นเอกราช (พ.ศ.2500 - ปัจจุบัน)	75
4. ภาพรวมของระบบราชการ	83
4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	84
4.1.1 นโยบายหลักในการปฏิรูปและพัฒนา มาเลเซีย	88
4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ	93
4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ พร้อมคุณลักษณะหลัก หรือคุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	101
4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ	101
4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ	101
4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการในการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	104
5. ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวงและหน่วยงานหลัก ที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN	105
5.1 ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวง	106
5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN	141
6. ระบบการพัฒนาข้าราชการ	143
6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ	144
6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ	147
6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ	154



7.กฎหมายสำคัญที่ควรรู้	157
7.1 กฎระเบียบข้าราชการ	158
7.1.1 การบรรจุ แต่งตั้งและการสรรหา	161
7.1.2 การยืนยันการให้บริการ	163
7.1.3 การหารื้อรูปแบบบำเหน็จบำนาญ และค่าตอบแทน	163
7.1.4 การเลื่อนตำแหน่ง	166
7.1.5 การโอนย้าย	167
7.1.6 การควบคุมระเบียบวินัย	167
7.2 กฎหมายแรงงาน	168
7.2.1 บทลงโทษแรงงานที่ไม่มีใบอนุญาตทำงาน	170
7.2.2 วันหยุดตามพระราชบัญญัติแรงงาน	170
7.2.3 เวลางาน	172
7.2.4 การทำงานล่วงเวลา	172
7.2.5 ลาป่วย	172
7.2.6 การจ่ายค่าแรง	173
7.2.7 การเลิกสัญญา	174
7.2.8 การยกเลิกสัญญาจ้าง	175
7.2.9 พ.ร.บ. ประกันคนงาน	176
7.2.10 กองทุนเงินสะสม	177
7.2.11 การพิจารณาสิทธิประโยชน์ ตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองสิทธิประโยชน์	177
7.3 กฎหมายเข้าเมือง	178
7.3.1 บทลงโทษเกี่ยวกับการเข้าเมืองผิดกฎหมาย	180
7.3.2 ศุลกากร	181
7.3.3 การทำวีซ่าเข้าเมือง	182

8.ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้	183
8.1 กฎหมายภูมิบุตร (Bumiputera)	184
8.2 การรวมกลุ่มข้าราชการในประเทศมาเลเซีย	186
8.2.1 แนวคิดในการรวมรวมกลุ่มข้าราชการ	187
8.2.2 หลักเกณฑ์ในการรวมกลุ่มของข้าราชการ	189
8.2.3 วิธีการในการรวมกลุ่มของข้าราชการ	191
บรรณุกรม	193



สารบัญภาพ

ภาพที่ 1	แผนที่สหพันธรัฐมาเลเซีย	19
ภาพที่ 2	แผนที่การแบ่งเขตการปกครอง	30
ภาพที่ 3	ความสัมพันธ์ระหว่างสหพันธรัฐ ภูมิภาค และท้องถิ่น	39
ภาพที่ 4	บริษัทอินเดียตะวันออกของบริเตน	70
ภาพที่ 5	ข้าราชการพลเรือนที่มีเชื้อชาติมลายู	73
ภาพที่ 6	ข้าราชการพลเรือนในรัฐมลายู ร่วมกับเลขาธิการอังกฤษที่คาร์คอสซา ในปี พ.ศ. 2472 (ค.ศ. 1929)	76
ภาพที่ 7	คำสั่งทั่วไปและหนังสือเวียน สำนักงานการจัดตั้งสหพันธรัฐ ในปีพ.ศ. 2497 - 2503 (ค.ศ. 1954 - 1960)	78
ภาพที่ 8	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาข้าราชการ ในภาครัฐ	155
ภาพที่ 9	โครงสร้างการรวมกลุ่มของข้าราชการ	190

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	ยุทธศาสตร์ และภารกิจของกระทรวง ของแต่ละกระทรวง	106
ตารางที่ 2	อัตราค่าจ้างมาตรฐานขั้นต่ำและเงื่อนไข สำหรับการจ้างงานแรงงานไทยในประเทศมาเลเซีย	174
ตารางที่ 3	ค่าใช้จ่ายสำหรับขออนุญาตนำแรงงานต่างชาติ เข้ามาทำงานในมาเลเซีย	179
ตารางที่ 4	จำนวนสหภาพแรงงานจำแนกตามประเภท ของหน่วยงานในประเทศมาเลเซีย ปี พ.ศ. 2545 - 2551	187



1

ประวัติและข้อมูลประเทศ และรัฐบาลโดยย่อ

1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ

ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดกับไทย และมีประวัติที่เกี่ยวพันกันมายาวนาน ด้วยรัฐกลันตัน ตรังกานุ ไทรบุรี และ ปะลิส ในอดีตเคยเป็นดินแดนไทยที่ต้องตัดให้อังกฤษในช่วงล่าอาณานิคม อีกทั้งดินแดนทางตอนใต้ของไทยในปัจจุบันยังคงใช้ภาษามลายูในการสื่อสารประจำวัน การเรียนรู้จักประเทศมาเลเซียจึงเป็นความสำคัญและมีรายละเอียดที่น่าสนใจดังนี้

1.1.1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อประเทศอย่างเป็นทางการ : สหพันธรัฐมาเลเซีย หรือ มาเลเซีย

(Federation of Malaysia)

เมืองหลวง :

กัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur)

พื้นที่ :

330,800 ตารางกิโลเมตร ^[21]

เขตแดน :

ด้านทิศเหนือติดกับประเทศไทย

ทิศใต้ติดกับสิงคโปร์ ทิศตะวันตกติดกับ

ช่องแคบมะละกา ทิศตะวันออกติดกับ

ทะเลจีนใต้กับส่วนที่เป็นแหลมมลายู

กับส่วนที่อยู่บนตอนเหนือของเกาะ

บอร์เนียว มีพรมแดนติดกับอินโดนีเซีย

และรัฐซาราวักที่อยู่บนเกาะนี้เป็นรัฐเดียว

ที่ล้อมรอบประเทศบรูไนดารุสซาลาม



ประชากร :

29.30 ล้านคน ^[23]

วันชาติ :

31 สิงหาคม

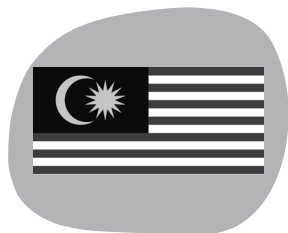
ภาษาทางราชการ :

ภาษามลายู (Bahasa Malaysia)

ระบบการปกครอง :

ระบบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐ โดยมีสมเด็จพระราชาธิบดีเป็นประมุข (Yang-di Pertuan Agong)

ธงชาติ :



ธงชาติมาเลเซีย หรือ ยาลูร์ เกมิลัง (Jalur Gemilang) มีความหมายว่า ธงริ้วแห่งเกียรติศักดิ์ มีลักษณะเป็นธงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้าง 1 ส่วน ยาว 2 ส่วน พื้นสีแดงสลับสีขาว รวม 13 แถบ แต่ละแถบมีความกว้างเท่ากัน ที่มุมธงด้านคันธงมีรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีน้ำเงินกว้าง 8 ใน 13 ส่วนของผืนธงด้านกว้าง และยาวกึ่งหนึ่งของผืนธงด้านยาว ภายในบรรจุเครื่องหมาย พระจันทร์เสี้ยวและดาว 14 แฉก ที่มีชื่อว่า “บินตัง เปอร์เซกุตัน” (“Bintang Persekutuan”) หรือ “ดาราสหพันธ์” ส่วนสัญลักษณ์และสีต่างๆ บนธงชาติมีความหมายต่างๆ ที่สามารถแยกออกมาได้ ดังนี้

แถบรีวพื้นสีแดงและสีขาว มีด้วยกัน
 13 แถบ ซึ่งสื่อถึงสถานะอันเสมอภาค
 ของรัฐทั้ง 13 รัฐ ภายในประเทศ ^[23]
 ดาวที่มี 14 แฉก สื่อถึงความเป็นเอกภาพ
 ของรัฐทั้งหมดภายในประเทศ
 รูปพระจันทร์เสี้ยว สื่อถึงศาสนาอิสลาม
 ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติ สีเหลือง
 ในพระจันทร์เสี้ยวและดาราสหพันธ์
 ซึ่งสีเหลืองคือสีแห่ง ยัดี เปอร์ตวน อากง
 ผู้เป็นประมุขแห่งสหพันธรัฐพื้นสีน้ำเงิน
 สื่อถึงความสามัคคีของชาวมาเลเซีย
 ประกอบด้วยส่วนหลักๆ 5 ส่วน คือ
 โล่ เสือโคร่งสองตัว พระจันทร์เสี้ยว
 สีเหลือง และดาวสีเหลือง 14 แฉก
 และแถบผ้าตราแผ่นดินของมาเลเซียนี้
 สืบทอดมาจากตราแผ่นดิน
 สหพันธรัฐมาลายาระหว่างที่เป็น
 อาณานิคมของอังกฤษ เครื่องยอด
 ประกอบด้วยรูปจันทร์เสี้ยวและดาว
 14 แฉก ซึ่งเรียกว่า “ดาราสหพันธ์”
 (Bintang Persekutuan)
 ทั้งสองรูปนี้เป็นสีเหลือง หมายถึง

ตราแผ่นดิน :



ยังดี เปอร์ตวน อาก กษัตริย์ผู้เป็น
องค์อธิปัตย์ของสหพันธรัฐ นอกจากนี้
รูปจันทร์เสี้ยวยังหมายถึงศาสนา
อิสลามอันเป็นศาสนาประจำชาติ
ส่วนดาราสหพันธ์ หมายถึง รัฐทั้ง 13 รัฐ
ของสหพันธ์เดิม รูปดาว 14 แฉก
นั้นใช้เป็นสัญลักษณ์แทนรัฐที่รวมเป็น
ประเทศมาเลเซียเมื่อแรกก่อตั้ง 14 รัฐ
ซึ่งมีสิงคโปร์รวมอยู่ด้วย ต่อมาเมื่อ
สิงคโปร์แยกตัวจากสหพันธรัฐ รูปดาว
14 แฉกนี้ก็ได้มีการแก้ไข แต่เป็น
ที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าดาวดังกล่าวได้
รวมความหมายถึงดินแดนของสหพันธรัฐ
ที่มีอยู่รูปโลในตราแผ่นดิน เป็นสัญลักษณ์
แทนการรวมเป็นเอกภาพของรัฐต่างๆ
ภายใต้สหพันธรัฐของชาวมาเลย์
ภายในโลแบ่งพื้นที่ออกเป็น 3 ส่วน
ตามแนวนอนสิบส่วนดังนี้ ส่วนบนสุด
หรือส่วนหัวของโลบรรจุกาฬกริช
5 เล่ม บนพื้นสีแดง หมายถึง
อดีตรัฐมลายูที่อยู่นอกสหพันธรัฐมาลายา
5 รัฐ ได้แก่ รัฐยะโฮร์ รัฐตรังกานู

รัฐกลันตัน รัฐเกดะห์ (ไทรบุรี) และ
รัฐปะลิส ส่วนกลางโล่ ทางซ้ายสุด
เป็นรูปต้นปาล์มป็นงอยู่เหนือแพรประดับ
สีฟ้า-ขาว หมายถึง รัฐป็นัง ถัดมา
ตรงกลางเป็นแถวช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้า
4 แถว ประกอบด้วย สีของธงชาติ
สหพันธรัฐมาลายา ได้แก่ สีแดง สีดำ
สีขาว และสีเหลือง เรียงจากซ้ายไปขวา
สีเหล่านี้ใช้ประกอบในธงประจำรัฐ
สมาชิกในสหพันธรัฐมาลายา ได้แก่
รัฐเนกรี เซมบิลัน (แดง-ดำ-เหลือง)
รัฐปาหัง (ดำ-ขาว) รัฐเประ (ขาว-เหลือง)
และรัฐสลังงอร์ (แดง-เหลือง)
ทางขวาสุดเป็นรูปต้นมะขามป้อม
(Indiangooseberry) อันเป็นสัญลักษณ์
ของรัฐมะละกา ส่วนล่างหรือท้องโล่
แบ่งออกเป็น สามช่อง ทางซ้ายสุด
เป็นรูปตราสัญลักษณ์ประจำรัฐซาบาห์
(ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2506) ตรงกลาง
เป็นรูปดอกชบา ซึ่งเป็นดอกไม้
ประจำชาติ ทางขวาสุดเป็นรูป
ตราสัญลักษณ์ประจำรัฐซาราวัก



รูปเสือโคร่ง ทำเป็นผงดัดที่ประคอง
 สองข้างของตราเป็นสัญลักษณ์
 ตามธรรมเนียมเดิมของชาวมลายู
 หมายถึง กำลังและความกล้า
 รูปดังกล่าวนี้มีที่มาจากตราเดิม
 ของรัฐแห่งสหพันธ์มาลายา
 (Federated Malay States) และ
 สหพันธรัฐมาลายา (Federation of
 Malaya) คำขวัญประจำดวงตรา
 อยู่ในตำแหน่งล่างสุดของโล่
 ประกอบด้วยแพรแถบ และข้อความ
 “Bersekutu Bertambah Mutu”
 อันมีความหมายว่า “ความเป็นเอกภาพ
 คือพลัง” ข้อความนี้เป็นภาษามลายู
 เขียนด้วยอักษรโรมันและอักษรยาวี
 ดอกบุหงารายอ (Bunga Raya)
 หรือดอกชบาสีแดง มีกลีบดอกห้ากลีบ
 ที่เป็นตัวแทน 5 หลักการแห่งความ
 เป็นชาติ 1) เชื่อในพระเจ้า 2) ชื่อสัตย์
 ต่อองค์สุลต่านและประเทศ
 3) กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมาย
 สูงสุด 4) อธิปไตยของกฎหมาย

ดอกไม้ประจำชาติ :



5) ความเอื้อเฟื้อและมีจริยธรรม
ซึ่งเป็นปรัชญาเพื่อความเป็นหนึ่งเดียว
ของชาติที่เข้มแข็ง สง่างาม และ
ความอดทน ส่วนสีแดง หมายถึง
ความกล้าหาญ

เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน : 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 ^[23]
สกุลเงินตรา : ริงกิต (MYR)
อัตราแลกเปลี่ยน : ≈ 3.09 ริงกิต ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ ^[23]
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 303.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ^[21]
รายได้ประชาชาติต่อหัว (GDP per Capita) : 16,695 ดอลลาร์-
สหรัฐ/ปี

1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศ

มาเลเซียเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แบ่งลักษณะทางภูมิประเทศออกเป็น 2 ส่วน โดยมีทะเลจีนใต้กั้น

ส่วนแรก คือ คาบสมุทรมลายูมีพรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทยและทิศใต้ติดสิงคโปร์ ภูมิประเทศบนแหลมมลายูเป็นหนองบึงตามชายฝั่งและพื้นดินจะสูงขึ้นเป็นลำดับ จนกลายเป็นแนวเขาด้านในของประเทศ โดยมีพื้นที่ราบอยู่ระหว่างแม่น้ำสายต่างๆ พื้นดินไม่ค่อยอุดมสมบูรณ์นัก แต่เหมาะสำหรับปลูกยางพาราและต้นปาล์ม ด้านในของประเทศจะมีพืชพันธุ์ไม้نانาชนิดขึ้นตามบริเวณป่าดงดิบ โดยเฉพาะในแถบภูเขา



ซึ่งมีความสูงระหว่าง 150 - 2,207 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล มีความยาวชายฝั่งจากด้านเหนือติดชายแดนไทยถึงปลายแหลมประมาณ 804 กิโลเมตร และความกว้างของแหลมส่วนที่กว้างที่สุดประมาณ 330 กิโลเมตร ^[23]

ส่วนที่สอง คือ ทางเหนือของเกาะบอร์เนียวมีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซีย และมีพรมแดนล้อมรอบประเทศบรูไน ภูมิประเทศบนเกาะบอร์เนียวเป็นพื้นที่ราบตามชายฝั่ง และมีภูเขาเรียงรายอยู่ด้านใน โดยมีความสูงตั้งแต่ 30 - 2,440 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ทางตอนเหนือของเกาะเป็นแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติที่สำคัญ ความกว้างจากชายฝั่งทะเลถึงอาณาเขตที่ติดกับกะลิมันตันของอินโดนีเซียประมาณ 270 กิโลเมตร และชายฝั่งยาว 1,120 กิโลเมตร ในส่วนอาณาเขตที่ติดต่อกับกะลิมันตัน



ภาพที่ 1 แผนที่สหพันธรัฐมาเลเซีย

ที่มา: <http://www.apecthai.org/apec/th/profile1>

ลักษณะภูมิอากาศ

มาเลเซียตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศภาคพื้นสมุทร อากาศร้อนชื้นและฝนตกชุก อยู่ภายใต้อิทธิพลของกระแสลมจากมหาสมุทรอินเดียและทะเลจีนใต้ ระหว่างเดือนตุลาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์เป็นช่วงมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งทำให้เกิดฝนในเขตชายฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรมาเลเซียชายฝั่งรัฐซาบาห์และซาราวัก ระหว่างกลางเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายนเป็นช่วงมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ อุณหภูมิประจำวันโดยเฉลี่ยแตกต่างกันระหว่าง 21 - 35 องศาเซลเซียส และบริเวณที่สูงมีอุณหภูมิอยู่ระหว่าง 26 - 29 องศาเซลเซียส ความชื้นประมาณร้อยละ 80 จำนวนน้ำฝนวัดได้ต่อปีอยู่ระหว่าง 2,032 ถึง 2,540 มิลลิเมตร^[8]

1.1.3 ประวัติศาสตร์โดยย่อ

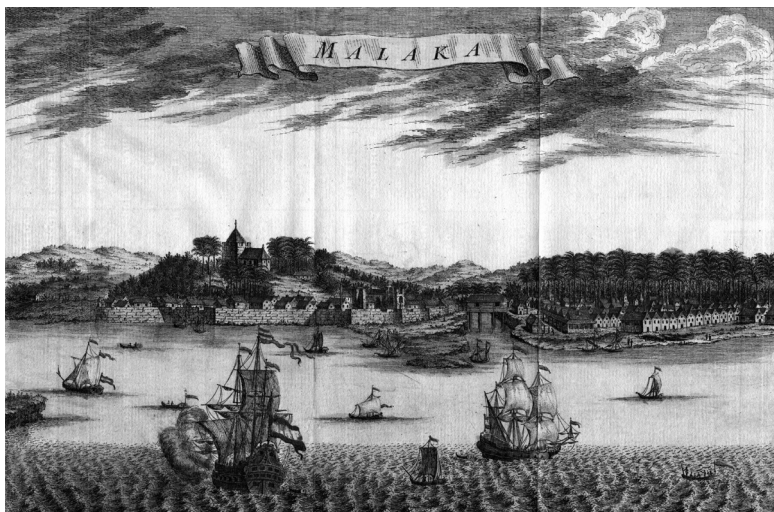
เมื่อประมาณพันปีมาแล้ว บริเวณอันเป็นที่อยู่ของมาเลเซียในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรศรีวิชัยที่เคยรุ่งเรืองด้านการค้า และมีอำนาจยิ่งใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในที่สุดประมาณศตวรรษที่ 14 อาณาจักรศรีวิชัยก็เสื่อมถอยและล่มสลายลงในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ศูนย์กลางความเจริญทางการค้าของภูมิภาคได้ไปอยู่ที่เมืองมะละกา ซึ่งตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกของคาบสมุทรแหลมมลายูที่อยู่ตรงข้ามเกาะสุมาตรา เมืองมะละกาเป็นศูนย์กลางการค้าการเดินเรือที่สำคัญ จึงเรียกขานช่องแคบนี้ว่าช่องแคบมะละกา และยังเป็นศูนย์กลางการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม โดยพ่อค้าชาวอาหรับจากตะวันออกกลาง



ที่เข้ามาติดต่การค้าขายกับผู้คนบริเวณแถบนี้

ในยุคอาณานิคมโปรตุเกสเป็นยุโรปชาติแรกที่เข้ามายึดครองมะละกาได้เมื่อ พ.ศ. 2054 ตามมาด้วยประเทศฮอลแลนด์ในราวปี พ.ศ. 2183 แต่ทั้งสองชาติไม่ได้มุ่งหวังที่จะเข้ายึดครองมลายูเป็นอาณานิคมอย่างแท้จริง แต่มีจุดมุ่งหมายต้องการติดต่การค้าขายและเผยแพร่ศาสนาคริสต์มากกว่า โปรตุเกสได้ถ่ายโอนมะละกาให้แก่ฮอลแลนด์ซึ่งได้ครอบครองมะละกานานถึง 183 ปี จนกระทั่งได้เปลี่ยนผู้ครอบครองมาเป็นจักรภพอังกฤษเมื่อปี พ.ศ. 2367 ^[10]

จักรภพอังกฤษได้เริ่มแผ่ขยายการล่าอาณานิคมมาถึงแหลมมลายูเมื่อปี พ.ศ. 2329 เมื่อสุลต่านไทรบุรีได้ให้อังกฤษเช่าเกาะหมากหรือเกาะปีนัง ต่อมาในปี พ.ศ. 2362 สิงคโปร์ก็ตกอยู่ในความครอบครองของอังกฤษ ซึ่งการเข้ายึดมะละกาของอังกฤษเมื่อปี พ.ศ. 2367 เป็นผลมาจากสนธิสัญญาระหว่างดัชช์กับอังกฤษ จะร่วมกันดูแล



ช่องแคบมะละกา โดยตั้งอยู่ทางเกาะสุมาตราและอังกฤษอยู่ตรงข้าม
ด้านแหลมมลายู ในปี พ.ศ. 2369 อังกฤษได้จัดตั้งอาณานิคมที่มี
ระบบหน่วยบริหารการปกครองหน่วยเดียว (Straits Settlement)
ประกอบด้วย ปีนัง มะละกา สิงคโปร์ และลารวน ซึ่งเป็นเกาะนอกชายฝั่ง
เกาะบอร์เนียว จากนั้นอังกฤษก็ค่อยๆ แผ่อิทธิพลเข้ามาสู่รัฐต่างๆ
ในแหลมมลายู โดยแต่งตั้ง “ที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน” ซึ่งเป็นชาวอังกฤษ
ไปประจำตามรัฐต่างๆ โดยนับแล้วก็คือ ผู้ทำหน้าที่บริหารราชการ
ของรัฐนั้นๆ และในช่วงเวลาเดียวกัน ซาบาห์ (บอร์เนียวเหนือ) ซาราวัก
และบรูไน ซึ่งเป็นดินแดนในเกาะบอร์เนียวชายฝั่งทะเลจีนใต้ได้ตกอยู่
ภายใต้การปกครองของอังกฤษทั้งหมด

สำหรับมูลเหตุสำคัญที่อังกฤษได้เข้ามายึดครองแหลมมลายู มีดังนี้^[10]

(1) ได้มีการสำรวจพบแหล่งแร่ดีบุกที่ใหญ่แห่งหนึ่งของโลก
และเป็นที่ต้องการอย่างมากของอุตสาหกรรมโรงงานผลิตกระป๋อง
โดยแหล่งแร่ที่ใหญ่อยู่ในรัฐเปรักบนคาบสมุทรมลายู

(2) รัฐบาลเห็นความจำเป็นในการคุ้มครองตลาดการค้าของตน
ในย่านนี้อย่างจริงจัง เพราะพ่อค้าอังกฤษกับพ่อค้าชาวต่างชาติ
ต่างแย่งตลาดค้าขายเป็นประจำ

(3) แหลมมลายูมีการขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์ท้องถิ่นระหว่าง
สุลต่านรัฐต่างๆ ส่งผลให้เกิดการชะงักงันทางการค้าและการลงทุน
จากต่างประเทศ ทำให้กิจการของอังกฤษได้รับผลกระทบ

(4) ต้องการให้เป็นจุดศูนย์กลาง เพื่อเชื่อมโยงไปสู่การติดต่อค้าขาย
กับจีน



(5) อังกฤษต้องการแสวงหาที่อยู่ฐานทัพเรือ เพื่อต่อสู้กับคู่แข่งคือฝรั่งเศส

ในช่วงระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพา (พ.ศ. 2481 - 2488) ^[23] ดินแดนทั้งหมดในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ทั้งที่เป็นของอังกฤษและเนเธอร์แลนด์ตกอยู่ภายใต้การยึดครองของญี่ปุ่น กองทัพญี่ปุ่นเข้ายึดครองดินแดนต่างๆ ในภาคพื้นเอเชีย เพื่อเข้าไปประสานกับเยอรมันและอิตาลีในยุโรป ทำให้อังกฤษได้ถอนตัวออกไปชั่วคราวใน พ.ศ. 2482 แหลมมลายูทั้งหมดอยู่ในการยึดครองของญี่ปุ่น ในระหว่างการยึดครองได้เกิดขบวนการต่อต้านญี่ปุ่น “The Malayan People’s Anti-Japanese Army (MPAJA)” ซึ่งแกนนำคือกลุ่มชนมลายูที่มีเชื้อสายจีนเป็นส่วนใหญ่ และกองกำลังติดอาวุธที่สนับสนุนกลุ่มต่อต้านคือพรรคคอมมิวนิสต์มลายู “Malayan Communist Party (MC)” ^[11]

ภายหลังสิ้นสุดสงครามมหาเอเชียบูรพาในปี พ.ศ. 2488 ประเทศอังกฤษกลับเข้าครอบครองมลายูในปี พ.ศ. 2489 โดยพรรคคอมมิวนิสต์มลายูได้ยื่นคำขาดให้อังกฤษคืนเอกราชโดยทันที ซึ่งการกระทำดังกล่าวฝ่ายอังกฤษไม่ยินยอมเพราะเป็นการเสียศักดิ์ศรีและอังกฤษได้ปฏิเสธระยะต่อมาเมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงได้เกิดกระแสขึ้นในเวทีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศคือ นโยบายสหประชาชาติได้ประกาศให้ผู้คนที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาติอื่นสามารถเลือกวิถีชีวิตของตนเองนั้น ก็คือการล้มเลิกอาณานิคม ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกาได้กระทำเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างคือได้ปลดปล่อยฟิลิปปินส์ จึงนับเป็นเป็นชาติแรกที่ได้รับเอกราชจากตะวันตก ทำให้อังกฤษไม่สามารถทวนกระแส

ความต้องการของประชาคมโลกได้ จึงคืนเอกราชแก่อาณานิคมของตนเองแบบค่อยเป็นค่อยไป คือการคืนเอกราชให้แก่มาลายูทั้งหมด ยกเว้นสิงคโปร์ ซึ่งเป็นฐานทัพที่สำคัญ

อังกฤษกำหนดจะคืนเอกราชให้แก่มาลายูในปี พ.ศ. 2491 โดยพิจารณาจากสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในขณะนั้น ประกอบด้วย ความเป็นอยู่ในลักษณะพหุสังคม ซึ่งมีชาวพื้นเมืองเดิมและชาวจีนที่เข้ามาในช่วงทั้งก่อนและหลังอังกฤษปกครอง และชาวอินเดียซึ่งอพยพมาจากตอนใต้ของประเทศอินเดีย ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีสิทธิเท่าเทียมกันหมด โดยโครงการคืนเอกราชมีชื่อว่า “สหภาพมาลายา หรือ Malayan Union Plan (MUP)” ซึ่งวางเป้าหมายว่าโครงการจะสำเร็จใน พ.ศ. 2491 โครงการ MUP กลายเป็นชนวนสำคัญที่ทำให้ชาวพื้นเมืองท้องถิ่นดั้งเดิม (ชาวมลายู) รู้สึกต่อต้าน ซึ่งเรียกว่า “เชื้อชาตินิยม” (Racialism) ซึ่งกลุ่มชาวมลายูถือว่าตนเป็นบุตรของแผ่นดิน (Bummiputera) จึงไม่ยอมที่จะให้คนเชื้อชาติอื่นมีสิทธิเท่าเทียมตนเอง (จีนและอินเดีย) ซึ่งชาวจีนและอินเดียมีอำนาจทางเศรษฐกิจมากกว่าชาวมลายู จึงเกิดองค์การชาวมลายูต่อต้านโครงการ MUP โดยเริ่มจากความคิดของมุขมนตรีรัฐยะโฮร์ โดยองค์การดังกล่าวชื่อว่า “Pan Malayan Malay Congress” ในขั้นแรก ต่อมาเปลี่ยนเป็นองค์การสหชาติมาเลย์ (The United Malay National Organization: UMNO) ซึ่งเกิดจากมติที่ประชุมในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2489 โดยมีตัวแทนขององค์กรของชาวมลายู 41 องค์กร และการประชุมครั้งนี้ ดาโต๊ะฮอนัน บินยะอาฟาร์ จากสมาคมชาวมลายูแห่งรัฐยะโฮร์ (Persatuan Melayu Johor) ได้รับเลือกให้เป็นประธาน





จากการประชุม มีมติที่สำคัญคือ จัดตั้งองค์การมลายูสามัคคีแห่งชาติ หรือองค์การสหชาติมาเลย์ (The United Malay National Organization: UMNO) และต่อต้านการจัดตั้งสหภาพมาลายาตามแผนการของอังกฤษ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จ โดยอังกฤษได้ยอมล้มเลิกโครงการ MUP และทำข้อตกลงกับ UMNO ในข้อตกลงว่าด้วยสหพันธรัฐมาลายา (Federation of Malaya Agreement) คือการรวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐ

ต่อมาองค์การมลายูสามัคคีแห่งชาติหรือองค์การสหชาติมาเลย์ (The United Malay National Organization: UMNO) ได้พัฒนาเป็นพรรคการเมือง เมื่อดาโต๊ะฮอนน์ บินยะอาฟาร์ ได้ลาออกจากการเป็นประธานพรรคคนแรกและไปจัดตั้งพรรคการเมืองใหม่

เมื่อ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2494 (ค.ศ. 1951) โดยพรรคการเมืองใหม่
ใช้ชื่อว่า พรรคเอกราชแห่งมาลายา (Independence of Malaya Party)
ที่ไม่จำกัดเฉพาะคนเชื้อสายมาลายู ส่วนพรรคอัมโน (UMNO) ที่เหลือ
ได้ลงมติเลือก ตวนกู อับดุล ราห์มาน เป็นประธานคนใหม่และท่านได้เขียน
บทความในหนังสือพิมพ์ The Star ฉบับวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2530 ว่า
“การต่อสู้การเลือกตั้งครั้งแรกในปี พ.ศ. 2498 นั้น ฉันได้ขอรับบริจาคเงิน
โดยการเขียนจดหมายถึงบรรดาชนชั้นปกครองทั้งหลายในมาเลเซีย
บรรดาคนรวยชาวอาหรับที่อยู่ในสิงคโปร์และประเทศมุสลิมทุกประเทศ
ในวันออกกลางและเมื่อฉันเดินทางไปประเทศไทยเพื่อขอความช่วยเหลือ



ตวนกู อับดุล ราห์มาน



มีแต่เพื่อนในประเทศไทยเท่านั้นที่ให้ความช่วยเหลือ” ^[19] ซึ่งผลการเลือกตั้งครั้งนี้ ท่านตวนกู อับดุล ราห์มานได้รับเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศมาเลเซีย

อังกฤษได้มอบเอกราชให้แก่ดินแดนมลายูเกือบทั้งหมดในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2500 ภายใต้ชื่อว่า “สหพันธรัฐมาลายา” (Federation of Malaya) โดยมีจำนวน 11 รัฐ ซึ่งอยู่บนคาบสมุทรมลายู 10 รัฐ และดินแดนที่เป็นเกาะ 1 รัฐ คือ เกาะปีนัง ยกเว้นสิงคโปร์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2506 สหพันธรัฐมาลายาได้สิ้นสุดลงเมื่อผู้นำของสหพันธรัฐมาลายา คือ ท่านตวนกู อับดุล ราห์มาน มีแนวความคิดที่จะรวมเอาดินแดนที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งอังกฤษกำลังจะให้เอกราชดินแดนดังกล่าว คือ เกาะสิงคโปร์ ซาบาห์ ซาราวัก และบรูไน เข้าไปอยู่ในสหพันธรัฐมาลายา และเปลี่ยนชื่อเป็นโครงการจัดตั้งสหพันธ์มาเลเซีย ซึ่งประกอบด้วย 11 รัฐเดิม กับอีก 4 รัฐใหม่ รวมเป็น 15 รัฐ แต่โครงการนี้บรูไนได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมด้วย ทำให้สหพันธ์มาเลเซียมีเพียง 14 รัฐ แต่อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2508 สิงคโปร์ได้ประกาศถอนตัวออกจากสหพันธ์มาเลเซียมาเป็นประเทศเอกราชภายใต้การนำของนายลีควนยู ทำให้สหพันธ์มาเลเซียมีเพียง 13 รัฐ (มาเลเซียตะวันตก 11 รัฐ และมาเลเซียตะวันออก 2 รัฐ) ^[11]

1.1.4 ลักษณะประชากร

มาเลเซียประกอบด้วยชนจากหลายเผ่าพันธุ์ (พหุสังคม) รวมกันอยู่บนแหลมมลายูมาหลายร้อยปี ซึ่งในปัจจุบันประกอบด้วยเชื้อชาติใหญ่ๆ

3 กลุ่ม คือ ชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดีย ที่อาศัยอยู่บนแหลมมลายู เป็นส่วนใหญ่ ส่วนชนพื้นเมืองอื่นๆ เช่น อิบัน (Ibans) ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐซาราวัก และคาตาซัน (Kadazans) ทั้งนี้สามารถแบ่งประชากรตามเชื้อชาติแล้ว จะเป็นชาวมลายู 14.072 ล้านคน (ร้อยละ 49.68) จีน 6.465 ล้านคน (ร้อยละ 22.82) ญิบูตรที่ไม่ใช่ชาวมลายู 3.038 ล้านคน (ร้อยละ 10.73) อินเดีย 1.929 ล้านคน (ร้อยละ 6.81) อื่นๆ 0.361 ล้านคน (ร้อยละ 1.27) และผู้ที่ไม่ได้ถือสัญชาติมาเลย์ 2.461 ล้านคน (ร้อยละ 8.69) ^[21]

ส่วนในการสื่อสารยังคงใช้ภาษามาเลย์ (Bahasa Malaysia) เป็นภาษาราชการ สำหรับภาษาอื่นที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย คือ ภาษาอังกฤษ (โดยเฉพาะในแวดวงธุรกิจ) และภาษาจีน

1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ

นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้ริเริ่มนโยบายการปฏิรูปและพัฒนาให้มาเลเซียก้าวไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งต้องทำให้มีรายได้มวลรวมประชาชาติ (Gross National Income - GNI) ถึง 15,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี ตามวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 (Vision 2020)

การค้าระหว่างประเทศของมาเลเซียกับทั่วโลกมีมูลค่ารวม 3.64 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็นการส่งออกมูลค่า 1.99 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ และเป็นการนำเข้ามูลค่า 1.65 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ มาเลเซียได้ดุลการค้า 34 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ ^[23]



สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
ปาล์มน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ เคมีภัณฑ์ น้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันดิบ เครื่องจักร
และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากโลหะ

สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์
เครื่องจักรและอุปกรณ์ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากโลหะ น้ำมันเชื้อเพลิง เหล็ก
และเหล็กกล้า และน้ำมันดิบรถยนต์

1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง

ประเทศมาเลเซียแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 13 รัฐ และ
3 ดินแดนสหพันธ์ เป็นดินแดนที่รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลสหพันธรัฐ
ปกครอง เขตการปกครองต่างๆ และชื่อเมืองหลวง ได้แก่

มาเลเซียตะวันตก ได้แก่ กัวลาลัมเปอร์ และปุตราจายา

มาเลเซียตะวันออก ได้แก่ ลาบวน (วิกตอเรีย)

มาเลเซียตะวันตก (คาบสมุทรมลายู) ได้แก่ กลันตัน (โกตาบารู)
เกดะห์ (ไทรบุรี) (อลอร์สตาร์) ตรังกานุ (กัวลาตรังกานุ) เนกรีเซมบีลัน
(สเรมบัน) ปะหัง (กวนตัน) ปะลิส (กังการ์) ปีนัง (จอร์จทาวน์) เประ
(อีโปห์) มะละกา (มะละกา) ยะโฮร์ (ยะโฮร์บาห์รู) และสลังงอร์
(ชาห์อาลัม)

มาเลเซียตะวันออก (เกาะบอร์เนียวตอนเหนือ) ได้แก่ ซาบาห์
(โกตากิเนะบะลู) และซาราวัก (กูจิง)



ภาพที่ 2 แผนที่การแบ่งเขตการปกครอง

ที่มา: <http://www.wonderfulmalaysia.com/map-maps-malaysia.htm>

การแบ่งอำนาจการปกครอง

ในด้านการปกครอง แบ่งการปกครองออกเป็น 3 ส่วนดังนี้^[7]

1. การปกครองส่วนกลาง ประกอบด้วย กระทรวง 24 กระทรวง กรม และกองต่างๆ

2. การปกครองส่วนภูมิภาคจะแตกต่างจากประเทศไทยที่ไม่มีจังหวัด และโครงสร้างที่ใช้การแต่งตั้งจากส่วนกลาง ตั้งแต่หน่วยการปกครองระดับอำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน มีฐานะเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวง การเคหะและการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งทำให้การปกครองส่วนภูมิภาคของประเทศมาเลเซียมีโครงสร้างและระบบการบริหารราชการพอสรุปได้ดังนี้



■ **อำเภอ (District)** เป็นหน่วยการปกครองส่วนภูมิภาคที่ใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย ประกอบด้วย ตำบลหลายๆ ตำบลมารวมกัน โดยมีนายอำเภอซึ่งเป็นข้าราชการประจำมาจากการแต่งตั้งของกระทรวงการเคหะและการปกครองส่วนท้องถิ่น^[4] เป็นหัวหน้าส่วนราชการผู้รับผิดชอบงานบริหารทั้งหมดภายในอำเภอ และทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐกับหน่วยงานที่อยู่ต่ำกว่าระดับอำเภอ ซึ่งจะถูกโยกย้าย สับเปลี่ยนได้ตลอดเวลา เพราะเป็นสิทธิ์ขาดของรัฐบาลมลรัฐในการเปลี่ยนตัวนายอำเภอในเขตต่างๆ สถานะของนายอำเภอเปรียบเสมือนเลขาธิการประจำรัฐในระดับอำเภอ หน้าที่ของนายอำเภอ ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

- 1) มีอำนาจในการพิจารณาตีอาญาแผ่นดินในระดับอำเภอหรือต่ำกว่า ในบางรัฐนายอำเภอมีสถานะเป็นอัยการอีกด้วย
- 2) ปกครองและดูแลเกี่ยวกับทรัพย์สินและกรรมสิทธิ์ที่ดิน
- 3) ทำหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีต่างๆ เช่น ภาษีที่ดิน
- 4) ทำหน้าที่ในการเป็นผู้นำชุมชนขนาดใหญ่ระดับอำเภอเพื่อการสาธารณะประโยชน์ เช่น รวบรวมเงินเพื่อบำรุงการศึกษา เป็นต้น
- 5) เป็นประธานคัดเลือกผู้นำท้องถิ่นเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ
- 6) เป็นประธานกรรมการพัฒนาชนบทในระดับอำเภอ

สำหรับองค์ประกอบของอำเภอที่สำคัญอีกประการก็คือ สภาอำเภอที่มาจากคัดเลือกผู้นำจากตำบลต่างๆ มาเป็นสมาชิก ทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่นายอำเภอในการบริหารกิจการต่างๆ แต่ไม่มีอำนาจ



ในการบริหารงานร่วมกับนายอำเภอ

การปกครองในระดับอำเภอนี้ นับเป็นกลไกหลักของรัฐบาลในการบริหารงานระดับพื้นที่ให้ได้ผล และเป็นการสื่อสารที่ดีระหว่างรัฐบาลกับองค์กรต่างๆ ในระดับที่ต่ำกว่าการปกครองระดับอำเภอที่ไม่สามารถเปลี่ยนรูปไปเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นได้ แต่อาจมีการตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นซ้อนกับพื้นที่อำเภอได้ ซึ่งมีสถาบันบทประจำอำเภอ (Rural District Council) เป็นหน่วยการปกครองระดับท้องถิ่น ในขณะที่ระดับตำบลและหมู่บ้านที่มีความเจริญเข้าตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดก็สามารถตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นและทำการยุบตำบลหรือหมู่บ้านได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับพิจารณาของกระทรวงการเคหะและการปกครองส่วนท้องถิ่นว่า



มีศักยภาพ ความสามารถ และองค์ประกอบด้านประชากรที่เข้าเงื่อนไขหรือไม่

■ **ตำบล (Mukim)** เป็นการปกครองส่วนภูมิภาคในลำดับที่รองจากอำเภอ ตำบลประกอบขึ้นจากหมู่บ้านหลายๆ หมู่บ้านมารวมกัน หัวหน้าตำบล เรียกว่า กำนัน (Head of Mukim หรือ Penhulu) กำนันในมาเลเซียเป็นข้าราชการเต็มตัว มาจากการสอบแข่งขันและแต่งตั้งโดยส่วนกลาง ได้รับเงินเดือนและเงินบำเหน็จบำนาญเหมือนข้าราชการทั่วไป กำนันในมาเลเซียมีเงินเดือนค่อนข้างสูงและยังมีรายได้จากทางอื่นๆ เช่น เบี้ยประชุม เป็นต้น ประเทศมาเลเซียมีการตรวจสอบการทำงานและความรู้ของกำนันอยู่เสมอ เช่น การจัดทดสอบความรู้หลังจากที่ได้เป็นกำนันไปแล้ว 3 ปี หากสอบวัดความรู้ไม่ผ่านก็จะถูกปลดออกจากตำแหน่ง กำนันไม่มีอำนาจโดยตรงในการจับกุมผู้กระทำความผิด กฎหมาย มีเพียงหน้าที่ในการ “จัดเวรยามจากราษฎรเพื่อทำหน้าที่รักษาหมู่บ้านและทุกๆ วัน กำนันต้องรายงานข้อราชการต่อนายอำเภอ และทำงานอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของนายอำเภอ นายอำเภอมีสิทธิ์ที่จะโยกย้ายกำนันไปยังตำบลใดก็ได้ภายในเขตอำเภอ กำนันเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงการเคหะและการปกครองส่วนท้องถิ่น กำนันมีหน้าที่คอยช่วยเหลืองานของนายอำเภอในด้านต่างๆ เช่น การออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ การเก็บภาษีที่ดิน การจัดทำทะเบียนราษฎร

องค์ประกอบที่สำคัญของตำบลอีกประการก็คือ คณะกรรมการประจำตำบล (Village Committee) ทำหน้าที่ในการช่วยเหลือ

การบริหารงานของกำนัน แต่ในบางตำบลอาจจะมีคณะกรรมการประจำตำบลก็ได้ จะมีเพียงกำนันเท่านั้นทำหน้าที่ในการบริหารงานระดับตำบล^[6]

■ **หมู่บ้าน (Kampongs)** เป็นหน่วยการปกครองส่วนภูมิภาคที่เล็กที่สุดของมาเลเซีย และเป็นหน่วยการปกครองที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดอีกด้วย หัวหน้าหมู่บ้าน เรียกว่า ผู้ใหญ่บ้าน (Head of Kampongs) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านมาจากการแต่งตั้ง แต่หลังจากปี พ.ศ. 2519 เป็นต้นมา รัฐสภามาเลเซียได้ผ่านกฎหมายการปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับใหม่ ทำให้เกิดการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศมาเลเซียอย่างจริงจัง ทำให้ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตหมู่บ้าน แต่ยังคงถือว่าผู้ใหญ่บ้านมีสถานะเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองส่วนภูมิภาค ผู้ใหญ่บ้านมีสถานะเป็นกึ่งข้าราชการ กล่าวคือ ผู้ใหญ่บ้านเป็นตัวแทนของชาวบ้าน ในขณะที่เดียวกันรัฐก็สามารถสั่งการผู้ใหญ่บ้านได้โดยผ่านกำนันและนายอำเภอ วาระการดำรงตำแหน่งของผู้ใหญ่บ้านคือ 5 ปี สำหรับผลตอบแทนที่ผู้ใหญ่บ้านได้รับจากราชการก็คือ เงินประจำเดือนและสิทธิพิเศษต่างๆ ในฐานะเป็นผู้ช่วยเหลือกิจการของรัฐ เช่น ได้รับสิทธิในการลดหย่อนค่าเช่าที่นา เป็นต้น

3. การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศมาเลเซียมีอัตลักษณ์เป็นของตนเอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้^[7]



(1) การบริหารงานของรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government)

รัฐบาลแห่งรัฐเป็นรัฐบาลท้องถิ่นของรัฐในประเทศมาเลเซียจำนวน 13 รัฐ ทำหน้าที่ปกครองบริหารราชการในรัฐนั้นๆ มีลักษณะเป็นรัฐบาลเล็กๆ 13 รัฐบาลอยู่ในประเทศเดียวกัน เพราะมีโครงสร้างเช่นเดียวกับรัฐบาลกลาง

รัฐบาลแห่งรัฐจะมีมุขมนตรีแห่งรัฐ (Menteri Besar) ในรัฐที่มีเจ้าผู้ครองรัฐ ส่วนในรัฐที่ไม่มีเจ้าผู้ครองรัฐจะมีผู้ว่าการรัฐ (Ketua Menteri) โดยแต่งตั้งมาจากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะผู้บริหารรัฐ (Executive Council - Exco) ดูแล



ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ความปลอดภัยสาธารณะ การศึกษา หรือ สุขภาพอนามัยของผู้นในรัฐ โดยแต่ละรัฐมีอิสระในการบริหาร าจรัฐบาลกลางพอสมควร ยกเว้นด้านการต่างประเทศ การทหาร การเงิน และเศรษฐกิจมหภาคที่ยังคงอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลแห่งรัฐ^[7]

(2) การปกครองส่วนท้องถิ่นหลังการปฏิรูป พ.ศ. 2519

การปกครองส่วนท้องถิ่นของมาเลเซียที่ยกระดับการมีส่วนร่วม ของประชาชน ซึ่งได้เริ่มจากการปฏิรูปกันอย่างจริงจังเมื่อปี พ.ศ. 2519 ได้มีการออกกฎหมายการปกครองท้องถิ่น (Local Government Act 124) กฎหมายฉบับนี้มีความสำคัญต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น ของมาเลเซียเป็นอย่างมาก โดยพยายามทำให้การปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นของประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุด แต่ยังคงเป็นการบริหารกิจการ ท้องถิ่นภายใต้การควบคุมของรัฐบาลแห่งรัฐ ซึ่งมีรูปแบบการปกครอง ส่วนท้องถิ่น 5 รูปแบบดังนี้^[6]

- (1) สภานคร (City Council) รัฐบาลท้องถิ่นรูปแบบนี้มีทั้งสิ้น 12 แห่ง และมีคณะกรรมการสภานครมาจากการเลือกตั้ง
- (2) สภาเทศบาล (นคร) (Municipal Council) ซึ่งมี 39 แห่ง ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นและคณะกรรมการการปกครองรูปแบบนี้ มาจากการเลือกตั้ง มีอำนาจสมบูรณ์ทางการเงิน การเก็บภาษี และใบอนุญาตต่างๆ การปกครองท้องถิ่น 2 รูปแบบที่กล่าวมา จะถูกจัดตั้งขึ้นในเขตที่มีความเป็นเมืองสูง จำนวนประชากรมาก และความหนาแน่นของประชากรมีสูง มีรายได้เพียงพอต่อการบริหาร



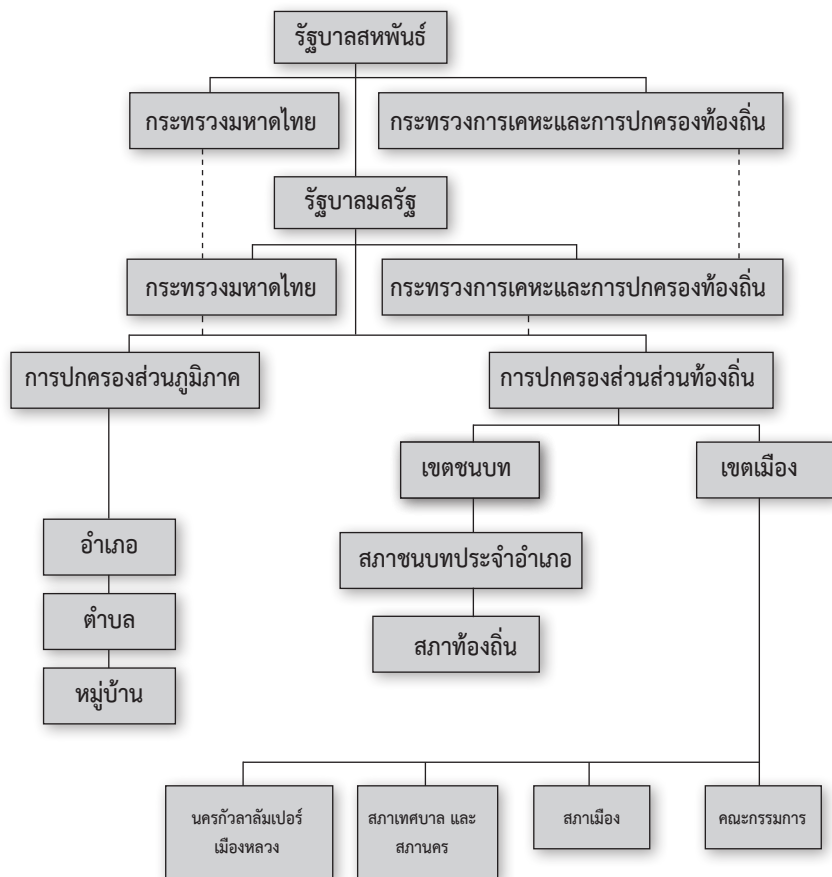
กิจการเมืองขนาดใหญ่รายได้ส่วนใหญ่มาจากการจัดเก็บภาษีในท้องถิ่น ส่วนเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นเพียงรายได้เสริม ความแตกต่างระหว่างสภาเทศบาล (Municipal Council) กับสภานคร (City Council) คือ โครงสร้างการบริหารงานแตกต่างกัน กล่าวคือ สภาเทศบาล (Municipal Council) ใช้รูปแบบคณะกรรมการธิการ ไม่มีแยกฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหาร แต่สภานคร (City Council) ใช้รูปแบบแยกฝ่ายบริหารกับสภาออกจากกัน

- (3) สภาเมือง (Town Council) คือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นในเขตเมืองใหญ่ๆ ที่มีประชากรมากกว่า 5,000 คน แต่ไม่เกิน 100,000 คน มีความสามารถด้านการคลังอยู่ในระดับปานกลาง รัฐบาลท้องถิ่นรูปแบบนี้มาจากการเลือกตั้ง
- (4) คณะกรรมการเมือง (Town Board) คือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก มีหน้าที่คล้ายสภาเมือง แต่สัดส่วนของบทบาทหน้าที่ และการบริหารจัดการอาจจะแคบกว่า คณะกรรมการเมืองจะมาจากการแต่งตั้ง จัดตั้งขึ้นในเขตเมืองที่มีประชากรมากกว่า 5,000 คนขึ้นไป มีรายได้ต่ำ รายได้ส่วนใหญ่มาจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล แต่ยังสามารถบริหารจัดการได้
- (5) สภาท้องถิ่น (Local Council) หรือ สภาอำเภอ (District Council) คือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นในเขตอำเภอจำนวน 98 แห่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นในเขตพื้นที่ชนบทที่มีรายได้ต่ำประชากรน้อย ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในเขตชนบท

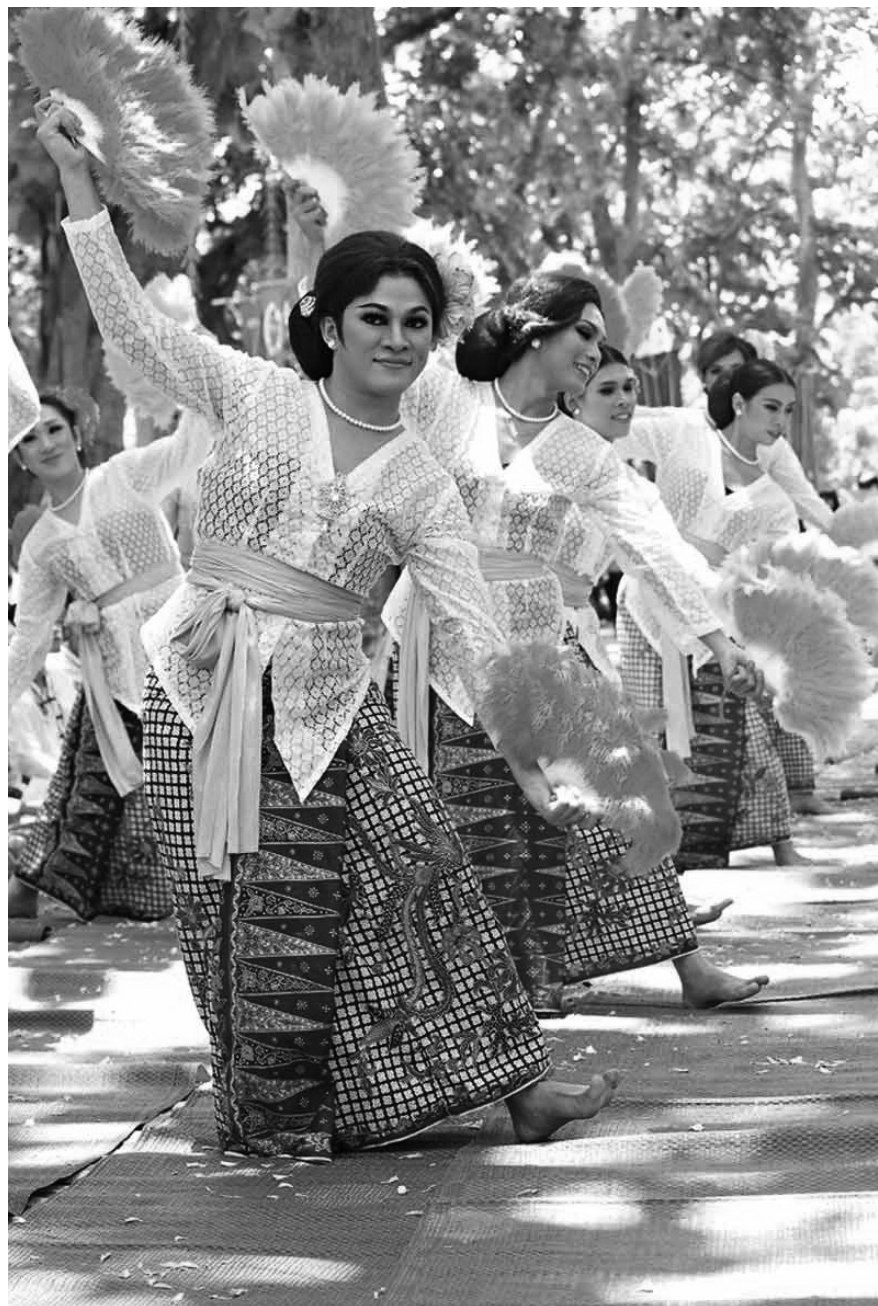
และทำอาชีพเกษตรกรรม นับเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดเล็กที่สุดรูปแบบหนึ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในมาเลเซีย สภาท้องถิ่นมักจะตั้งทับซ้อนอยู่กับการปกครองระดับตำบลและหมู่บ้าน มีรูปแบบย่อยดังนี้ สภาชนบท (Rural Council) คณะกรรมการหมู่บ้าน (Village Committee) สภาชนบทประจำอำเภอ (Rural District Council) สภาอำเภอ (District Council) คณะกรรมการชนบท (Rural Broad) คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตชนบทที่มีขนาดใหญ่ และมักจะตั้งทับซ้อนอยู่กับการปกครองในระดับอำเภอ



จากรูปแบบการปกครองทั้งสามส่วน ^[6] ได้แสดงความเชื่อมโยงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสหพันธรัฐ มลรัฐ ภูมิภาคและท้องถิ่น ดังแผนผังภาพที่ 3



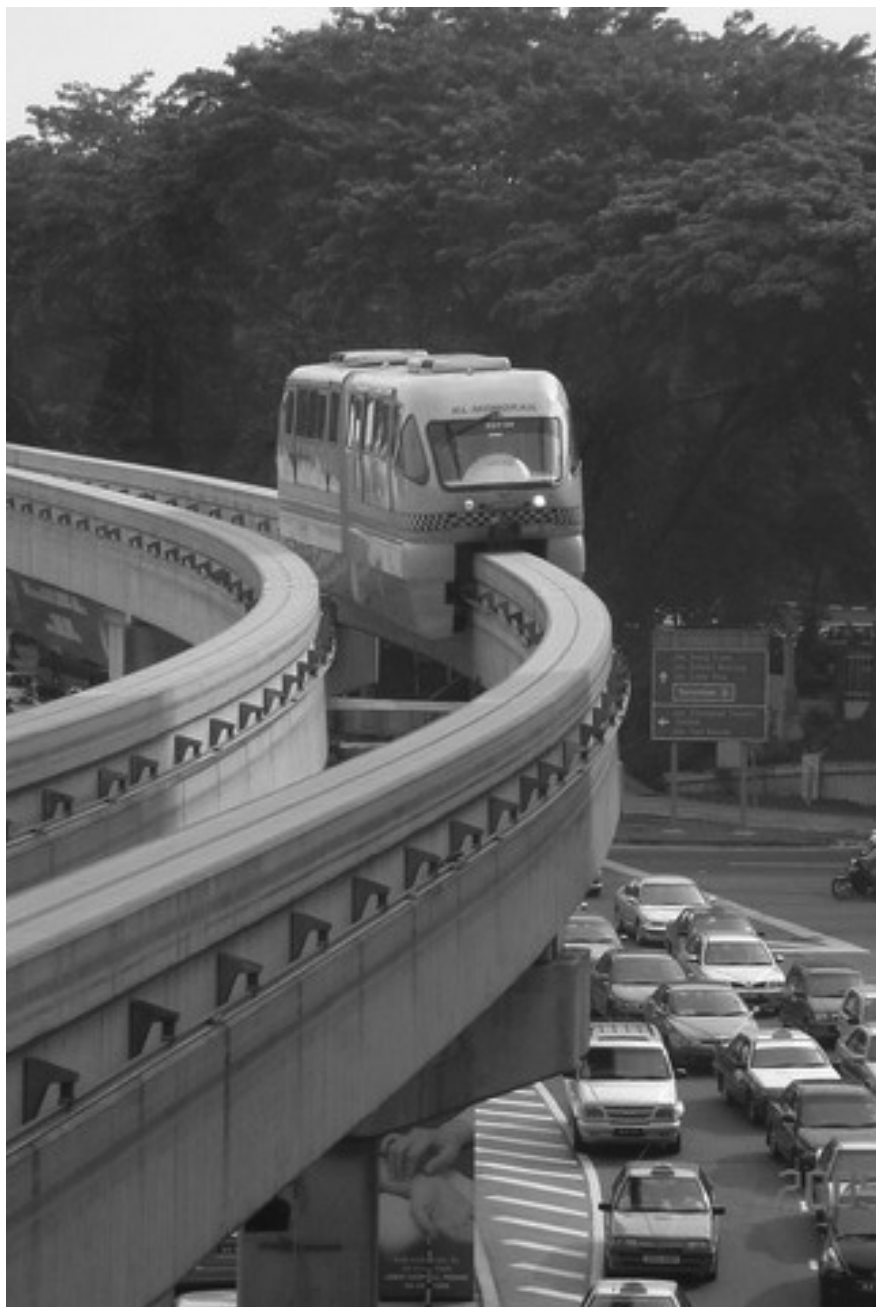
ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างสหพันธรัฐ มลรัฐ ภูมิภาค และท้องถิ่น



1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม

หลังจากประเทศอังกฤษได้เข้ามาปกครองมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ. 2369 ได้มีกลุ่มชาวจีนและชาวอินเดียเป็นจำนวนมากเข้ามาประกอบอาชีพค้าขาย ^[14] จึงเพิ่มความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม (Multiculturalism) ทำให้มาเลเซียเป็นประเทศที่มีประชากรที่มีความหลากหลายทางศาสนาและเชื้อชาติ โดยประมาณร้อยละ 60 ของชาวมาเลเซียนับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 32 เป็นชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศนับถือลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธนิกายมหายาน ร้อยละ 8 เป็นชาวอินเดียที่นับถือศาสนาฮินดู

ในด้านสังคมและวัฒนธรรมของมาเลเซียแต่ละพื้นที่จะแตกต่างกันออกไป เช่น ชาวมลายูที่ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีแบบ Adat Temenggong ^[5] ที่ยึดถือทางฝ่ายบิดาเป็นผู้รับมรดกสืบทอด เป็นขนบธรรมเนียมที่ยึดถือในรัฐส่วนใหญ่ของแหลมมลายู (ยกเว้นรัฐเนกรีเซมบีลัน) ซึ่งเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยึดถือมาตั้งแต่ยุคมะละกาแผ่ขยายไปรัฐต่างๆ ทั่วแหลมมลายู ขนบธรรมเนียมนี้จัดตั้งขึ้นโดย Datuk Ketemangungan จากเกาะสุมาตรา มีการผสมผสานเข้ากับขนบธรรมเนียมเดิมที่มีอยู่แล้ว เกิดเป็นกฎหมายที่แตกต่างกัน เช่น กฎหมายมะละกา (Undang-Undang Melaka) กฎหมายโยโฮร์ (Undang-Undang Johor) และกฎหมายเคดะห์ (Undang-Undang Kedah) ส่วนชาวมลายูที่ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีแบบ Adat Minangkabau หรือ Adat Perpatih เป็นขนบธรรมเนียมที่ยึดถือในรัฐเนกรีเซมบีลันและบางส่วนของรัฐมะละกา



ผู้สร้างขนมธรรมเนียมประเพณีนี้ คือ Datuk Nan Sebatang ซึ่งเป็นพี่น้องของ Datuk Ketumanggungan และความโดดเด่นของ Adat Minangkabau หรือ Adat perpatih คือ จะยึดถือทางฝ่ายมารดา (Matrilineal) หมายถึง อำนาจต่างๆ และทรัพย์สินมรดกจะถูกสืบทอดจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งทางสายเลือดของมารดา มรดกของชาว Minangkabau จะเป็นของบุตรสาว

1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค

มาเลเซียนับเป็นประเทศหนึ่งที่มีระบบสาธารณูปโภคดีที่สุดของเอเชีย และมีผลอย่างสำคัญต่อความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมา โครงสร้างพื้นฐานสำคัญของมาเลเซียสรุปได้ดังนี้^[1]

การคมนาคมทางบก ซึ่งแบ่งออกเป็นการคมนาคมโดยทางถนน และการคมนาคมโดยทางรถไฟ

■ การคมนาคมโดยทางถนน

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีระบบโครงข่ายถนนที่สมบูรณ์และก้าวหน้าที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี พ.ศ. 2552 มาเลเซียมีถนนลาดยางความยาว 50,214.6 กิโลเมตร (รวมทางด่วน 1,471.6 กิโลเมตร) ถนนไม่ลาดยางความยาว 15,942 กิโลเมตร รวมระยะทางทั้งสิ้น 66,156.6 กิโลเมตร มีทางหลวงจากเหนือจรดใต้ จากชายแดนไทยถึงสิงคโปร์ เป็นระยะทาง 850 กิโลเมตร ถนนในมาเลเซียตะวันตกจะครบสมบูรณ์กว่า

มาเลเซียตะวันออก

ถนนในมาเลเซียตะวันตก สามารถแบ่งได้ดังนี้

(1) ทางด่วนแบ่งเป็นสองเส้นทางหลัก

เส้นทางสายเหนือ-ใต้ มีระยะทางประมาณ 880 กิโลเมตร เริ่มจาก
บูกิตกายูฮิตัมผ่านจีรากูรูน บัตเตอร์เวอร์ธ จักกัตเยอร์ฮิปห์ ตัมยุง
มาลิน กัวลาลัมเปอร์เซเรมบัน อาเยอร์ฮิตัม เซอไน ยะโฮร์บาร์

เส้นทางสายตะวันออก-ตะวันตก มีระยะทางประมาณ 135 กิโลเมตร
เริ่มจากเมืองกริก รัฐเปรักไปรัฐกลันตัน

(2) ทางหลวงแผ่นดิน (Malaysian Federal Roads System)

(3) ทางหลวงของรัฐต่างๆ (Malaysian National Roads System)

■ การคมนาคมโดยทางรถไฟ

ทางรถไฟในมาเลเซียตะวันตกมี 2 สายหลัก คือ

(1) สายชายฝั่งทะเลตะวันตก สิงคโปร์ ปาดังเบซาร์ บัตเตอร์เวอร์ธ
และชายแดนไทย

(2) สายชายฝั่งทะเลตะวันออก เกมัส ในรัฐเนกรีเซมบิลัน และ
ตุมปัส ในรัฐกลันตัน รถไฟนี้ยังมีสายย่อยๆ อีกหลายสาย เช่น
สายระหว่างกัวลาลัมเปอร์และท่าเรือ Klang ฯลฯ

โครงข่ายรถไฟจะครอบคลุมทุกรัฐในส่วนของมาเลเซียตะวันตก
ด้วยระยะทาง 1,699 กิโลเมตร ในส่วนของมาเลเซียตะวันออกมีเฉพาะ
ในรัฐซาบาห์ โดยรัฐซาบาห์มีทางรถไฟยาว 134 กิโลเมตร เชื่อมระหว่าง



เมือง Tanjung Aru เมือง Kinabalu และเมือง Tenom เป็นทางรถไฟสายเดียวบนเกาะบอร์เนียว

■ การคมนาคมทางน้ำ

รัฐบาลมาเลเซียได้พัฒนาการขนส่งทางน้ำ และสร้างท่าเรือให้มีประสิทธิภาพในการขนส่งสินค้าทางเรือมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ซึ่งสามารถรองรับการขนส่งสินค้าทางเรือได้มากถึง 280 ล้านตัน และยังมีโครงการขยายท่าเรืออีกในอนาคต ปัจจุบันมาเลเซียมีท่าเรือนานาชาติทั้งสิ้น 7 แห่งได้แก่ ^[1]

1. Port Klang
2. Port of Tanjung Pelepas
3. Kuantan Port



4. Penang Port
5. Johor Port
6. Kemaman Port
7. Bintulu Port

ท่าเรือ 6 แห่งแรกอยู่ที่แหลมมลายู มีเพียง Bintulu Port เท่านั้นที่อยู่บนเกาะบอร์เนียว ทั้งนี้ Port Klang และ Port of Tanjung Pelepas ได้รับการยอมรับว่าเป็น 1 ใน 10 ของท่าเรือที่ดีที่สุดในเอเชียสำหรับรายละเอียดของท่าเรือที่สำคัญมีดังนี้

Port Klang เป็นท่าเรือสำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งอยู่กึ่งกลางชายฝั่งทางตะวันตกของคาบสมุทรมลายู ปริมาณสินค้าที่ขนส่งผ่านท่าเรือแห่งนี้ประมาณ 4.5 ล้านตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 20 ฟุต ซึ่งมีน้ำหนักบรรจุตู้ได้สูงสุดประมาณ 32-33.5 คิวบิกเมตร (CUM)



และน้ำหนักบรรทุกตู้ได้ไม่เกิน 21.7 ตัน หรือในภาษาธุรกิจเดินเรือเรียกย่อๆ ว่า TEUs ต่อปี สูงเป็นอันดับ 11 ของโลก มีท่าเรือน้ำลึกที่สามารถรองรับเรือขนส่งสินค้าขนาดใหญ่ได้ และเป็นจุดยุทธศาสตร์ในการขนส่งทางทะเล เนื่องจากเป็นท่าเรือที่อยู่ระหว่างช่องแคบมะละกา (Malacca Straits) นอกจากนี้ยังมี Free Commercial Zone (FCZ) ซึ่งเป็นเขตพิเศษสำหรับการลดหย่อนภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ ในการขนถ่ายสินค้าด้วยปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ เพราะเป็นท่าเรือที่เป็นทางผ่านสำหรับการเดินเรือข้ามจากมหาสมุทรอินเดียไปยังมหาสมุทรแอตแลนติก รัฐบาลจึงพยายามผลักดันให้ Port Klang เป็นศูนย์กลางขนถ่ายสินค้าของประเทศและของภูมิภาค (Hub Port)

Port of Tanjung Pelepas (PTP) อยู่ทางด้านตะวันออกของปากแม่น้ำ Pulai หรือทางตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐยะโฮร์ ซึ่งอยู่ใกล้ประเทศสิงคโปร์ สามารถรองรับการขนส่งสินค้าได้ 2.5 ล้าน TEUs ต่อปี เป็นท่าเรือขนาดใหญ่อันดับที่ 16 ของโลก รัฐบาลมีเป้าหมายส่งเสริมให้เป็นศูนย์กลางการขนส่งทางทะเลในระดับภูมิภาคและระดับโลก โดยมีสายการเดินเรือ เช่น Mearsk Sealand และ Evergreen Marine Corporation เข้ามาเป็นหุ้นส่วน และย้ายฐานจากท่าเรือสิงคโปร์มาใช้บริการของท่าเรือแห่งนี้ ซึ่งมีจุดเด่นเพราะตั้งอยู่ในชุมชนของเส้นทางการเดินเรือหลักที่สำคัญ จัดสรรพื้นที่เป็นเขตอุตสาหกรรมและกระจายสินค้า โดยมีระบบการเชื่อมต่อกับถนน รถไฟฟ้าอากาศยาน และการขนส่งทางน้ำที่มีประสิทธิภาพ

Kuantan Port มีอีกชื่อหนึ่งว่า Kertih-Gebeng Corridor



เป็นท่าเรือด้านชายฝั่งตะวันออกของแหลมมลายู ใช้สำหรับการขนส่ง
ในอุตสาหกรรมปิโตรเคมี

Bintulu Port เป็นท่าเรือนานาชาติแห่งเดียวบนเกาะบอร์เนียว
และเป็นท่าเรือสำหรับขนส่งก๊าซธรรมชาติเหลวแห่งแรกของประเทศ

■ การคมนาคมทางอากาศ

มาเลเซียมีท่าอากาศยานนานาชาติทั้งหมด 5 แห่ง ได้แก่

1. Kuala Lumpur International Airport อยู่ในรัฐสลังงอร์
บนแหลมมลายู
2. Penang International Airport อยู่บนเกาะปีนัง



3. Langkawi International Airport อยู่บนเกาะลังกาวิ
4. Kota Kinabalu International Airport อยู่ในรัฐซาบาห์ บนเกาะบอร์เนียว
5. Kuching International Airport อยู่ในรัฐซาราวัก บนเกาะบอร์เนียว

สำหรับท่าอากาศยาน Kuala Lumpur International Airport (KLIA) มีพื้นที่ 6.25 หมื่นไร่ (25,000 เอเคอร์) เป็นท่าอากาศยานแห่งชาติที่ใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย อยู่บริเวณเซปังในรัฐสลังงอร์ ห่างจากกัวลาลัมเปอร์ไปทางใต้ประมาณ 55 กิโลเมตร สามารถเดินทางด้วยรถยนต์บนทางหลวงพิเศษใช้เวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง รัฐบาลมีแผนให้ท่าอากาศยานแห่งนี้สามารถขนส่งผู้โดยสารได้ปีละ 60 ล้านคน และขนส่งสินค้าได้ 3 ล้านตันภายในปี พ.ศ. 2563 และมีแผนจะขยายการขนส่งผู้โดยสารได้ปีละ 100 ล้านคน และขนส่งสินค้าได้ 6 ล้านตันในอนาคต นอกจากท่าอากาศยานนานาชาติแล้วยังมีท่าอากาศยานภายในประเทศอีก 16 แห่ง และสนามบินทางวิ่งสั้น (Stolport) อีก 18 แห่ง

1.1.9 ระบบสาธารณสุข

ภาพรวมของระบบสาธารณสุขในมาเลเซียเป็นแบบพหุลักษณะ (Pluralistic Health Care Systems) มีแหล่งที่มาของการเงินแบบผสมทั้ง 4 แหล่ง คือ จากภาษีโดยตรง (Direct Taxation) การประกันสังคม

(Social Insurance) การประกันสุขภาพส่วนบุคคล (Private Health Insurance) และการจ่ายส่วนตัว (Out-of-Pocket Payments) มีการให้บริการแบบครอบคลุมทั้งหมดโดยภาครัฐและเอกชน (Universal Provision by Public and Private Sectors) เหมือนประเทศอื่นๆ ในเครือจักรภพ (Commonwealth) ซึ่งจัดบริการโดยภาครัฐและเอกชน โดยภาครัฐเน้นการให้บริการสาธารณสุขและการป้องกันโรค รวมทั้งการรักษาตั้งแต่ระดับปฐมภูมิจนถึงตติยภูมิ สำหรับภาคเอกชนมีบทบาทในการให้บริการรักษาทั้งสามระดับ การให้บริการด้านการรักษาพยาบาลของรัฐจัดโดยเครือข่ายโรงพยาบาลที่สังกัดกระทรวงสาธารณสุข และหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ โดยเป็นการให้บริการแบบครอบคลุม (Comprehensive) ที่ประชาชนโดยทั่วไปไม่ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาล หรือหากต้องเสียก็จ่ายในราคาที่ต่ำมาก เพราะรัฐให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่

สำหรับนโยบายด้านสาธารณสุข ประเทศมาเลเซียที่มีสังคมแบบพหุลักษณะ (Plural Society) ประกอบด้วย มาเลย์ร้อยละ 60 จีนร้อยละ 30 และอินเดียร้อยละ 10 จากความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจระหว่างชาวจีนและมาเลย์ในช่วงต้น ภายหลังการได้รับเอกราชก่อให้เกิดนโยบายเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Policy) เริ่มต้นในช่วงทศวรรษ 1970 (พ.ศ. 2513) มีวัตถุประสงค์เพื่อกำจัดความยากจนและปรับโครงสร้างทางสังคมใหม่ให้มีการกระจายรายได้ ไม่ให้กลไกทางเศรษฐกิจอยู่ในการควบคุมของชาวจีนเท่านั้น มีการกล่าวว่านโยบายเศรษฐกิจใหม่นี้ส่งผลต่อการพัฒนาระบบสาธารณสุขอย่างมาก



ในช่วงสองทศวรรษแรกของการดำเนินตามนโยบายนี้ ได้มีการพัฒนาธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างมาก ส่งผลทำให้บรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคมที่กำหนดไว้ ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1990 (พ.ศ. 2533) ได้มีการปรับปรุงนโยบายใหม่ เรียกว่า นโยบายการพัฒนาใหม่ (New Development Policy) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุล อันจะนำไปสู่สังคมที่เป็นเอกภาพและเป็นธรรม นายกรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายที่เรียกว่า วิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 (Vision 2020) เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ความว่า

“ในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) มาเลเซียเป็นชาติที่มีความพร้อมเพรียง มีความเชื่อมั่นในสังคมชาวมาเลเซียที่มีความเหนียวแน่น โดยความเข้มแข็งของศีลธรรม คุณค่า จริยธรรมที่ดำรงอยู่ในระบบประชาธิปไตย เสรีนิยม และความอดทน เอื้ออาทร เศรษฐกิจยุติธรรม เทียงธรรม ก้าวหน้า และเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งทางเศรษฐกิจที่มีการแข่งขัน มีความเคลื่อนไหว มีความแข็งแกร่งและยืดหยุ่น” ^[15]

เพื่อให้บรรลุตามนโยบายดังกล่าว ในส่วนของกระทรวงสาธารณสุข ได้เน้นการส่งเสริมแนวคิดสุขภาพที่หมายถึง ภาวะความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และการดำรงอยู่ในสังคมอย่างเป็นสุข ซึ่งโอกาสของการเข้าสู่สภาวะสุขภาพนี้จะต้องได้รับอย่างเท่าเทียมกันในหมู่พลเมืองทั้งหมดของประเทศ

กลยุทธ์ที่จะทำให้อุตสาหกรรมการดูแลสุขภาพ (Health Care Industry) บรรลุตามเป้าหมายปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) คือ การให้ความเป็นอิสระและการแปรรูป (Liberalisation and Privatisation)

รวมทั้งการให้โอกาสภาคเอกชนเข้ามามีบทบาท

1.1.10 ระบบการศึกษา

การบริหารการศึกษาของมาเลเซียเป็นระบบบริหารการศึกษาจากส่วนกลาง อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐบาลกลาง โดยมีกระทรวงศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ และมีคณะกรรมการชุดต่างๆ เป็นผู้กำหนดนโยบาย วางแผน วิจัย ติดตาม และประสานงาน การดำเนินงานทั้งหมด การกำหนดแผนงานและโครงการต่างๆ มีคณะกรรมการการศึกษาแห่งรัฐเป็นผู้ควบคุมดูแล โดยแต่ละรัฐมีสำนักงานการศึกษาแห่งรัฐ ส่วนในระดับอำเภอมีสำนักงานการศึกษาอำเภอทำหน้าที่ประสานงานระหว่างโรงเรียนกับสำนักงานการศึกษาแห่งรัฐ^[13]



ระบบการศึกษาชาติ (National Education System) ของมาเลเซีย เป็นระบบแบบ 6:3:2 คือ ^[18]

- ระดับประถมศึกษา หลักสูตร 6 ปีการศึกษา
- ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลักสูตร 3 ปีการศึกษา
- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตร 2 ปีการศึกษา
- ระดับเตรียมอุดมศึกษา หลักสูตร 1 หรือ 2 ปีการศึกษา
- ระดับอุดมศึกษา หลักสูตรเฉลี่ยประมาณ 3 ปีครึ่งถึง 4 ปีการศึกษา

นอกจากนี้โรงเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแบ่งเป็น 2 แบบ คือ โรงเรียนแห่งชาติ (National School) เป็นโรงเรียนที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษากลางในการเรียนการสอน และโรงเรียนตัวอย่างแห่งชาติ (National Type School) เป็นโรงเรียนที่ใช้ภาษาจีนหรือภาษาทมิฬเป็นภาษากลางในการเรียนการสอน ดังนั้นการเรียนในระดับประถมศึกษาของนักเรียนบางคนในโรงเรียนตัวอย่างแห่งชาติ (National Type School) อาจต้องใช้เวลาเรียนมากขึ้นอีก 1 ปี เพื่อให้เด็กใช้ภาษามลายูได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว สำหรับนักเรียนที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะยังมีการใช้ระบบการเรียนการสอนแบบอังกฤษ คือ มี O Level (Ordinary Level) และ A Level (Advanced Level) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีจะเป็นเด็กที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย A Level จะใช้เวลาเรียน 3 ปี และเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนนักเรียนที่เรียนปานกลางและไม่พร้อมนัก จะเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 4 ปี ก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัย

ประเทศมาเลเซียได้มีการก่อตั้งโรงเรียนฉลาดหลักแหลม (Smart Schools) เป็นโรงเรียนนำร่องจำนวน 90 โรงเรียน ทั้งระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โดยมีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง ให้เป็นแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาเข้ามาช่วยในการเรียนการสอน สำหรับการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ประเทศมาเลเซียได้สนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

ส่วนการวัดผลการศึกษาของประเทศมาเลเซีย นั้น ยังใช้การสอบรวม ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งทั้งนี้ข้อสอบต่างๆ ที่ใช้มักจะคำนึงถึงคุณภาพที่ต้องมีมาตรฐาน เทียบเท่ากับประเทศอังกฤษและประเทศในเครือจักรภพรับรองผล แต่ทั้งนี้การวัดผลโดยใช้การวัดผลรวมที่ประเทศมาเลเซียใช้อยู่อาจจะต้องเปลี่ยนแปลงไป หากประชากรของประเทศมีจำนวนมากขึ้น

1.1.11 ระบบกฎหมาย

ระบบศาลในประเทศมาเลเซียเป็นระบบศาลเดี่ยว (Unified Court) คือ ระบบที่ศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยบรรดาคดีทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่ง คดีอาญา และคดีปกครอง ซึ่งรวมถึงศาลประจำรัฐ (State Courts) และศาลประจำประเทศ (Federal Court) ระบบกฎหมายของประเทศมาเลเซียมีรากฐานมาจากระบบกฎหมายแบบจารีต (Common Law) ของประเทศอังกฤษ คดีส่วนใหญ่





ถูกนำขึ้นพิจารณาคดีต่อศาลแขวง และ Session Court

เนื่องจากประเทศมาเลเซียเป็นสหพันธรัฐ ในแต่ละรัฐจึงมีกฎหมาย เนื่องด้วยการใกล้เคียงข้อพิพาทเป็นของตนเอง อย่างไรก็ตามกระบวนการ ดำเนินงานและโครงสร้างจะมีลักษณะที่เหมือนกันภายใต้การดูแล ของรัฐบาลกลาง โดยมีศาลชะรีอะฮ์ (Syariah Court) เป็นหน่วยงาน ที่ทำหน้าที่ในการใกล้เคียงข้อพิพาทและมีศาสนาอิสลาม (Jabatan Agama Islam) ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวอิสลาม ในคดีที่เกี่ยวกับการผิดสัญญาหมั้น สินสมรส ค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตร การปกครองบุตร และอื่นๆ การใกล้เคียงข้อพิพาทของศาลชะรีอะฮ์ แห่งรัฐปีนังจะเริ่มโดยคู่กรณีมาฟ้องต่อศาล เมื่อศาลรับฟ้องและ นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าคดีนั้นอาจมีโอกาที่จะยุติข้อพิพาท ดังกล่าว ก็จะส่งเข้าสู่กระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาท โดยนายทะเบียน

จะกำหนดระยะเวลาในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไม่เกิน 3 เดือน และจะต้องเริ่มต้นการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทภายใน 21 วัน นับแต่วันได้รับอนุมัติให้ดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หากเห็นว่าไม่มีโอกาสที่จะใช้วิธีการไกล่เกลี่ยได้ ก็จะนำคดีเข้าสู่กระบวนการพิจารณาตามปกติ ในกระบวนการไกล่เกลี่ยจะดำเนินการในส่วนตัวที่สุด เพื่อให้สามารถระบายความรู้สึกได้เต็มที่ โดยจะอนุญาตให้เฉพาะคู่กรณีและผู้ดำเนินการไกล่เกลี่ย โดยไม่อนุญาตให้ตัวแทนหรือทนายความเข้าร่วมในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท นอกจากได้รับอนุญาตจากผู้ดำเนินการเท่านั้น หากการไกล่เกลี่ยเป็นผลสำเร็จก็จะทำข้อตกลงร่วมกัน และเพื่อให้ศาลมีคำสั่งต่อไป แต่หากการไกล่เกลี่ยล้มเหลวก็จะนำคดีเข้าสู่กระบวนการพิจารณาตามปกติ โดยกระบวนการไกล่เกลี่ยทุกขั้นตอนไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด

1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสหพันธรัฐมาเลเซีย

ไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับมาเลเซียเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2500 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับมาเลเซียได้พัฒนาแน่นแฟ้นจนมีความใกล้ชิดกันมาก อย่าง ตวนกู อับดุล ราห์มาน ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศมาเลเซียมีมารดาเป็นคนไทย เต็บโตและเรียนจบชั้นมัธยมที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ อีกทั้งยังเป็นผู้สร้างธรรมเนียมว่าเมื่อรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีก็จะไปเยือนไทยเป็นประเทศแรก ซึ่งธรรมเนียมนี้ได้รับการปฏิบัติมาตลอดจนกระทั่ง



ถูกยกเลิกในยุค ดร.มหาเธร์ ^[19] แต่อย่างไรก็ตามยังมีการแลกเปลี่ยน การเยือนในระดับต่างๆ ทั้งระดับพระราชวงศ์ชั้นสูง รัฐบาล และเจ้าหน้าที่ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการอย่างสม่ำเสมอ และความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดกันสองฝ่ายนี้ยังได้ร่วมมือกันแก้ไขในประเด็นปัญหาต่างๆ เช่น การปักปันเขตแดนทางบก บุคคลสองสัญชาติ การก่อความไม่สงบ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น

นโยบายของไทยต่อมาเลเซียเน้นส่งเสริมความไว้วางใจ เชื่อใจ ระหว่างกันและสร้างพื้นฐานที่เข้มแข็งให้ความสัมพันธ์ทุกระดับองกาม อยู่บนพื้นฐานของการใช้เหตุผล เคารพซึ่งกันและกันในฐานะประเทศ เพื่อนบ้านที่ดี เพราะเหตุการณ์ในประเทศหนึ่งย่อมจะส่งผลกระทบต่อ ห่วงหรือกระทบต่ออีกประเทศหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในด้านวิชาการทั้งสองประเทศมีการประชุมความร่วมมือทางวิชาการ ระหว่างกัน เพื่อทบทวนและติดตามผลการดำเนินงานของทั้งสองประเทศ ซึ่งมีสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ และ Economic Planning Unit (EPU) ของมาเลเซีย เป็นหน่วยงานหลัก ในการประสานงานความร่วมมือในกรอบทวิภาคีที่ฝ่ายไทยให้แก่ ฝ่ายมาเลเซีย ได้แก่ การจัดหลักสูตรประจำปี (Annual International Training Course: AITC) หลักสูตรศึกษานานาชาติ (Thai International Postgraduate Programme: TIPP) ความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง ประเทศกำลังพัฒนา (Technical Cooperation Among Developing Country: TCDC) และยังร่วมกันจัดการฝึกอบรมให้แก่ประเทศที่สาม (Third Country Training Programme: TCTP)

ในด้านการลงทุน ปี พ.ศ. 2554 มาเลเซียลงทุนในไทยจำนวน 34 โครงการ มีมูลค่า 6,135 ล้านบาท โดยส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในสาขาการบริการยานยนต์ การเกษตร และอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ ได้รับการอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จำนวน 21 โครงการ คิดเป็นมูลค่า 3,863 ล้านบาท มาเลเซียสนใจมาลงทุนในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ การแปรรูปยางพารา และปาล์มน้ำมัน เนื่องจากมาเลเซียมีศักยภาพในการลงทุน และการลงทุนในไทยจะช่วยลดต้นทุนการผลิต เนื่องจากไทยมีแรงงานและอุตสาหกรรมสนับสนุนที่ดีกว่ามาเลเซีย ทั้งนี้ หน่วยงานพัฒนาอุตสาหกรรมมาเลเซีย (Malaysia Industrial Development Authority: MIDA) อนุมัติส่งเสริมการลงทุนในโครงการที่มีภาคการลงทุนไทยลงทุนด้วยจำนวน 3 โครงการ มีมูลค่า 2,415 ล้านบาท นักลงทุนไทยที่สนใจไปลงทุนในมาเลเซีย ได้แก่ บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์ กลุ่มบริษัทไทยซัมมิต เครือซีเมนต์ไทย กลุ่มบริษัทสามารถ และร้านอาหารไทย



1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ

จากอดีตมาเลเซียที่เคยถูกตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ จึงได้มีการเอาแบบโครงสร้างทางการเมืองการปกครองของอังกฤษมาใช้ ยกเว้นระบบรัฐสภาซึ่งมาเลเซียมีทั้งรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลสหพันธ์ (Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) ^[11] โดยแต่ละรัฐมีสูลต่านปกครอง และสูลต่านร่วมกันเลือกสมเด็จพระราชาธิบดี หรือ ยังดี เปอร์ตวน อากง (Yang di-pertuan Agong) เป็นกษัตริย์ปกครองประเทศ โดยมีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันระหว่างสูลต่านทั้ง 9 รัฐ เพื่อเป็นประมุขของค์ละ 5 ปี (รัฐที่มีสูลต่านเป็นประมุข จำนวน 9 รัฐ ได้แก่ เปรัก ปาหัง สลังงอร์ เปอร์ลิส เคดาห์ เนกรีเซมบิลัน ยะโฮร์ กลันตัน และตรังกานู รัฐที่มีผู้ว่าการรัฐเป็นประมุขจำนวน 4 รัฐ ได้แก่ ปีนัง มะละกา ซาราวัก และ ซาบาห์) ปัจจุบันสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย คือ Sultan Mizan Zainal Abidin ibni Al-Marhum จากรัฐตรังกานู (ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2549) ^[8] ซึ่งทั้งรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลสหพันธ์ (Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) ยังมีโครงสร้างที่รองรับการปกครองดังนี้

ระดับสหพันธ์รัฐ

1. สภาประมุขของผู้ปกครองรัฐ (The Conference of Ruler) และพระราชอาธิบดี
2. นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี

3. สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา (Dewan Rakyat and Dewan Negara)
4. สถาบันตุลาการ

ระดับรัฐ

1. ประมุขแห่งรัฐ
2. สภาการบริหารและมุขมนตรี (Executive Council and Chief Ministers)
3. สภานิติบัญญัติแห่งรัฐ (State Legislative Assembly)
4. เลขาธิการประจำรัฐ (State Secretary)

โครงสร้างทั้งหมดข้างต้น ต่างถูกกำหนดอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญของประเทศมาเลเซียหลังจากได้รับเอกราชจากอังกฤษ รัฐธรรมนูญนี้ถือว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกและฉบับเดียว ซึ่งใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2500 แต่ได้มีการแก้ไขหลายครั้ง โดยโครงสร้างรัฐสภาของมาเลเซียจะมีลักษณะเช่นเดียวกับอังกฤษ ซึ่งสรุปได้ว่าการปกครองของมาเลเซียเป็นแบบรัฐสภา (Parliament System) ประกอบด้วย สภาผู้แทนราษฎร (House of Representative) ที่สมาชิกมาจากการเลือกตั้งและวุฒิสภา (Senate) ที่สมาชิกมาจากการแต่งตั้ง อำนาจทางการเมืองขึ้นอยู่กับสภาผู้แทนราษฎร โครงสร้างการปกครองของมาเลเซียแบ่งเป็น 3 ฝ่าย ได้แก่^[8]

1. ฝ่ายนิติบัญญัติ

ประกอบด้วย 2 สภา คือ วุฒิสภา หรือสภาสูง (Senate หรือ Dewan



Negara) จำนวน 70 ที่นั่ง มาจาก 2 ส่วน คือ ส่วนแรกมาจากการแต่งตั้ง โดยนายกรัฐมนตรี จำนวน 44 ที่นั่ง และส่วนที่สองอีก 26 ที่นั่ง มาจากการเลือกโดยสภานิติบัญญัติของทั้ง 13 รัฐ (State Legislatures) จำนวนรัฐละ 2 คน มีวาระ 6 ปี สำหรับสภาผู้แทนราษฎร (House of Representative หรือ Dewan Rakyat) มาจากการเลือกตั้ง เขตละ 1 คน รวม 222 คน มีหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมายที่รัฐบาลหรือวุฒิสภาเป็นผู้เสนอ ระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง 5 ปี

2. ฝ่ายตุลาการ

อำนาจตุลาการใช้ระบบกฎหมายของอังกฤษ คือ กฎหมายแบบจารีต (Common Law) ยกเว้นศาสนาอิสลามอยู่ภายใต้ระบบสหพันธ์ ทำให้อำนาจตุลาการมีความอิสระมาก เพราะไม่ถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหาร และนิติบัญญัติ

3. ฝ่ายบริหาร

ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี (Prime Minister) เป็นผู้นำสูงสุดของฝ่ายบริหารตามระบบรัฐสภาและเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง ที่สมาชิกได้รับเลือกเข้ามาในสภามากสุด หรืออาจเป็นหัวหน้าพรรคที่เป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาล นายกรัฐมนตรีจะเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เหมาะสมเข้าร่วมเป็นคณะรัฐมนตรี (Cabinet) มาดำรงตำแหน่งตามกระทรวงต่างๆ ตามนโยบายทั้ง 24 กระทรวง ซึ่งในส่วนของความสำคัญของฝ่ายบริหารนี้ ประเทศมาเลเซีย

ให้ความสำคัญกับบทบาทนายกรัฐมนตรีของรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลสหพันธ์เป็นอย่างมาก ซึ่งนอกจากจะเป็นผู้นำคณะรัฐบาลในการบริหารประเทศแล้ว นายกรัฐมนตรียังสามารถแต่งตั้งบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงในระบบราชการ ทั้งยังต้องถวายนโยบายการปกครองและการบริหารรัฐให้แก่กษัตริย์ทราบ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้พิพากษา อธิบดีกรมตรวจเงินแผ่นดิน คณะกรรมการบริหารสาธารณะ และคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งหลังการประกาศเอกราช ประเทศมาเลเซียมีนายกรัฐมนตรีที่เป็นผู้นำฝ่ายบริหารมาแล้วรวม 6 คน ทั้งหมดมาจากพรรคการเมืองเดียวกัน คือ พรรค United Malays National Organization (UMNO) มีแนวนโยบายการบริหารประเทศเน้นชาตินิยมแต่ไม่รุนแรง สนับสนุนชาวมาเลย์ให้มีสิทธิในการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารประเทศทั้งด้านการเมืองและเศรษฐกิจ แนวนโยบายในการบริหารและพัฒนาประเทศหลักๆ สรุปได้ดังนี้

1. ดำเนินนโยบายอย่างเป็นอิสระ ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด โดยเฉพาะประเทศตะวันตก
2. พยายามเข้าไปมีบทบาทในอาเซียนและกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะกลุ่มประเทศมุสลิม เพื่อเป็นพลังต่อรองกับประเทศตะวันตกในเวทีระหว่างประเทศ
3. พัฒนาการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย โดยไม่ยึดติดกับรูปแบบของประเทศตะวันตก มีแนวดำเนินการของตนเอง และให้ความสำคัญเรื่องความมั่นคงภายในประเทศเป็นหลัก



2

วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์

2.1 วิสัยทัศน์

“Vision 2020” (ภาษามลายูใช้คำว่า “Wawasan 2020”) วิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 คือ วิสัยทัศน์แห่งชาติที่ได้กำหนดอนาคตประเทศมาเลเซียไว้ว่า “มาเลเซียจะต้องเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่พัฒนาแล้วภายในปี พ.ศ. 2563 (2020)” ^[41]



2.2 เป้าหมาย

1. มาเลเซียจะต้องเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่พัฒนาแล้วภายในปี พ.ศ. 2563 (2020)



2. อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 7 ต่อปี (ตามค่าจริง) ทุกปี ตลอด 30 ปี จากปี พ.ศ. 2533 - 2563

3. เศรษฐกิจจะเข้มแข็งขึ้นเป็น 8 เท่า จากปี พ.ศ. 2533 ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (Gross Domestic Products - GDP) เท่ากับ 115,000 ล้านบาท เมื่อถึงปี พ.ศ. 2563 GDP จะต้องเพิ่มเป็น 920,000 ล้านบาท (คิดตามค่าเงินในปี พ.ศ. 2533)

2.3 ยุทธศาสตร์

จากการที่นายกรัฐมนตรีของมาเลเซียได้กำหนดวิสัยทัศน์ในปี พ.ศ. 2563 (Vision 2020) ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งเป็นวิสัยทัศน์ที่ครอบคลุมการพัฒนาในหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม จิตสำนึก จิตวิทยา และวัฒนธรรม โดยระบุว่าการจะพัฒนาประเทศมาเลเซียให้เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ในปี พ.ศ. 2563 ให้สำเร็จนั้น รัฐบาลต้องยึดแนวทางปฏิบัติการเปลี่ยนแปลงประเทศด้วยวิธีการมุ่งเน้นแบบองค์รวมและเฉพาะเจาะจง โดยสามารถประสบความสำเร็จได้ หากทุกคนใส่ความคิดและจิตใจร่วมกัน โดยในแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 10 (10th Malaysia Plan) ได้อิง 10 แนวคิด และได้แปลงมาเป็น 10 ข้อเสนอ อันสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวดังนี้ ^[45]

1. ขับเคลื่อนภายในประเทศ และตระหนักถึงภายนอกประเทศ
2. ใช้ประโยชน์จากความแตกต่างทางเชื้อชาติของคนในประเทศ
3. ใช้ความเชี่ยวชาญในการเปลี่ยนแปลงสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้สูง
4. สร้างการเจริญเติบโตด้านการผลิตและนวัตกรรม
5. พัฒนา ดึงดูด และรักษาคนเก่งระดับแนวหน้า
6. สร้างความมั่นใจในด้านความเท่าเทียมทางโอกาส และป้องกันจุดที่เป็นความเสี่ยงในทุกด้านที่อาจเกิดได้ง่าย
7. ให้ความสำคัญต่อการสร้างการเจริญเติบโต และการพัฒนาอย่างทั่วถึง
8. ให้การสนับสนุนพันธมิตรที่ดีและมีศักยภาพสูง
9. เห็นคุณค่าการรักษาสิ่งแวดล้อม
10. ภาครัฐเป็นเหมือนกับบริษัทที่มีการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์หลัก

สำหรับยุทธศาสตร์หลักตามแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 10 (10th Malaysia Plan) ที่จะขับเคลื่อนประเทศไปสู่วิสัยทัศน์ 2020 ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 5 ประการดังนี้^[45]

1. เปลี่ยนแปลงการให้บริการภาครัฐเพื่อเปลี่ยนแปลงมาเลเซีย การปฏิรูประบบราชการโดยเน้นหลักการสำคัญ 4 ประการ คือ วัฒนธรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรมความเร็ว ของระบบการตัดสินใจ การปฏิบัติงานความคุ้มค่า และความซื่อสัตย์



2. สร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยจะเน้นการสนับสนุนให้ภาคเอกชนเป็นผู้ผลักดันหลักทางเศรษฐกิจของมาเลเซีย สนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม ปฏิรูปบทบาทภาครัฐต่อภาคเอกชน พัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งเสริมการแข่งขันของมาเลเซียในตลาดโลก พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน และเน้นการพัฒนาพื้นที่และภาคส่วนที่จะเป็นเครื่องจักรของความเจริญเติบโต ได้แก่ ระเบียงเศรษฐกิจทั้ง 5 และพื้นที่เศรษฐกิจที่เป็นกุญแจสำคัญของชาติ (National Key Economic Areas - NKEAs) ทั้ง 12 สาขา ได้แก่ น้ำมัน ก๊าซ และพลังงาน น้ำมันปาล์มและยาง การบริการด้านการเงิน การท่องเที่ยว บริการธุรกิจ อิเล็กทรอนิกส์ การค้าส่งและค้าปลีก การศึกษา การแพทย์ การสื่อสารและโครงสร้างพื้นฐาน การเกษตร และเขตเศรษฐกิจ (KL/Klang Valley)

3. ก้าวไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมแบบมีส่วนร่วม โดยจะเน้นการยกระดับฐานะและความเป็นอยู่ของประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำ ยกระดับการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของชาวภูมิบุตร โดยยังคงเป้าหมายให้ชาวภูมิบุตรถือครองหุ้นส่วนกิจการไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 ในระดับมหภาค เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนเข้าถึงได้ และส่งเสริมสังคมที่ก้าวหน้าและมีส่วนร่วมตามแนวคิด “1 Malaysia”

4. พัฒนาเพื่อให้สามารถรักษาทรัพยากรมนุษย์ระดับโลก โดยจะเน้นการปฏิรูประบบการศึกษาเพื่อปรับปรุงผลการเรียน การยกระดับฝีมือ

แรงงานชาวมาเลเซียเพื่อเพิ่มโอกาสการได้รับการจ้างงาน และการปฏิรูปตลาดแรงงาน เพื่อให้มาเลเซียเป็นประเทศที่มีรายได้สูง

5. สร้างสิ่งแวดล้อมที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิต จะเน้นการพัฒนาพื้นที่อยู่อาศัยสำหรับประชาชนให้น่าอยู่ การพัฒนาระบบขนส่งมวลชนโดยยึดความต้องการของประชาชนเป็นหลัก ปฏิรูประบบสาธารณสุขเพื่อยกระดับคุณภาพและให้ประชาชนทุกคนเข้าถึงได้ โครงการเคหะสงเคราะห์เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบ้านที่มีคุณภาพและสามารถเป็นเจ้าของได้ การให้บริการระบบสาธารณสุขปภคที่มีประสิทธิภาพลดอาชญากรรมเพื่อให้ชุมชนปลอดภัยขึ้น และให้ความสำคัญกับพื้นฐานสิ่งแวดล้อมของมาเลเซีย

กล่าวได้ว่านโยบายและแผนยุทธศาสตร์สำคัญที่จะเป็นตัวขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 ให้บรรลุเป้าหมาย คือ นโยบาย “1 Malaysia” โปรแกรมการปฏิรูปภาครัฐ (Government Transformation Programme - GTP) โปรแกรมการปฏิรูปเศรษฐกิจ (Economic Transformation Programme - ETP) และแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 10 (10th Malaysia Plan)



3

ประวัติความเป็นมา ของระบบราชการ

3.1 ระบบราชการของมาเลเซียภายใต้การปกครองของ อังกฤษ (พ.ศ. 2367 – 2500)

ระบบข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย รู้จักอย่างเป็นทางการในชื่อ ข้าราชการพลเรือนมลายู (Malayan Civil Service: MCS) ถือว่าเป็นกุญแจสำคัญในด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาทางสังคมของประเทศ



ภาพที่ 4 บริษัทอินเดียตะวันออกของบริเตน (The British East India Company)
ที่มา: [http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/
CIVIL-SERVICE-FULL.pdf](http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/CIVIL-SERVICE-FULL.pdf)



การบริการสาธารณะในประเทศมาเลเซียนี้มีบันทึกที่น่าสนใจ ซึ่งถูกตีกรอบโดยประวัติศาสตร์การพัฒนาของประเทศและสถาบันทางสังคมและการเมือง ในช่วงก่อนจะเป็นเอกราช อังกฤษได้นำโครงสร้างและการปฏิบัติที่จะช่วยให้การบริการขั้นพื้นฐานต่างๆ แก่ประชาชน เพื่อรักษากฎหมายและระเบียบที่สอดคล้องกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการเมือง โครงสร้างและการปฏิบัติเหล่านั้นเป็นพื้นฐานของราชการพลเรือนมลายู

ระบบข้าราชการพลเรือนของมาเลเซียจึงได้สืบทอดมาจากการบริการสาธารณะของอังกฤษที่มีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา จากประวัติศาสตร์การบริการระบบราชการของมาเลเซีย เริ่มก่อตั้งเมื่อปลาย พ.ศ. 2243 (ค.ศ. 1700) ^[41] โดยบริษัท อินเดียตะวันออก (The British East India Company) ได้มาที่ปีนังในช่วงเวลานั้น และมีการดึงดูดนักวิชาการที่ดีที่สุดและฉลาดที่สุดจากประเทศอังกฤษเพื่อแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ

จากรายงานนอร์ทโคต-ทเรเวลยาน (The Northcote-Trevelyan Report) ใน พ.ศ. 2388 ได้มีการวางลักษณะของการบริการสาธารณะโดยเน้นย้ำว่า ^[47]

1. ข้าราชการพลเรือนที่เป็นกลางทางการเมือง หมายถึง ความจงรักภักดีที่สมบูรณ์ต่อรัฐบาล โดยไม่คำนึงถึงมุมมองทางการเมือง
2. การบริการสาธารณะระดับสูง ควรมีความเป็นธรรมและคำแนะนำที่เหมาะสม ทุ่มเทให้กับผลประโยชน์ของประชาชน และเชื่อฟังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงและคณะรัฐมนตรี

3. บริการสาธารณะควรให้ความมั่นคงอย่างต่อเนื่องเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาล

ต่อมาได้มีการจัดรูปแบบโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น 3 แบบ ดังนี้^[16]

❑ อาณานิคมในช่องแคบ หมายถึง ช่องแคบมะละกามีดินแดนอยู่ 3 ส่วน คือ เกาะปีนัง เกาะสิงคโปร์ และมะละกา ซึ่งตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลายูมีการจัดการปกครองด้วยระบบหน่วยบริหารการปกครองหน่วยเดียว (Strait Settlements) รัฐบาลอังกฤษได้จัดส่งข้าหลวงใหญ่มาปกครองโดยตรง ถือว่าเป็นอาณานิคมซึ่งขึ้นตรงต่อพระมหากษัตริย์ของอังกฤษ การบริหารงานโดยมีข้าหลวง สภาบริหาร สภานิติบัญญัติ ซึ่งล้วนแต่เป็นชาวอังกฤษทั้งสิ้นที่ได้รับการแต่งตั้ง ทำหน้าที่โดยมีข้าหลวงใหญ่เป็นหัวหน้า

❑ ดินแดนรัฐสหพันธ์มาเลย์ (Federated Malay States) ได้แก่ ดินแดน 4 รัฐ ที่อยู่บนคาบสมุทรมาลายู ได้แก่ เปรัก สลังงอร์ ปาหัง และรัฐเนกรีเซมบิลัน ซึ่งรัฐเหล่านี้อังกฤษได้ให้สุลต่านปกครองต่อไป โดยที่อังกฤษได้ส่งที่ปรึกษาด้านถิ่นที่อยู่มาประจำในแต่ละรัฐโดยมีอำนาจเหนือสุลต่าน ที่ปรึกษาขึ้นตรงต่อข้าหลวงใหญ่ที่ประจำอยู่สิงคโปร์ และมีศูนย์ประสานงานควบคุมรูปแบบการปกครองอยู่ที่รัฐสลังงอร์

❑ ดินแดนที่ไม่อยู่ในสหพันธรัฐ (Unfederate Malay State) ได้แก่ ดินแดนที่เหลืออยู่บนคาบสมุทรมาลายูอีก 5 รัฐ ซึ่ง 4 รัฐได้เคยอยู่กับอาณาจักรสยามมาก่อน และได้ตกเป็นของอังกฤษเพื่อแลกกับความเป็นเอกราชของไทย ได้แก่ ไทรบุรี กลันตัน ตรังกานุ และปะลิส



ส่วนหนึ่ง รัฐที่เหลือ คือ ยะโฮร์ โดยอังกฤษได้ให้สุลต่านปกครองต่อไป แต่ให้ที่ปรึกษาควบคุมดูแลอยู่อีกที่หนึ่ง จะปล่อยให้มียิสระในการปกครองค่อนข้างสูงกว่าการปกครองในรูปแบบสหพันธรัฐ

โครงสร้างพื้นฐานนี้เป็นการตั้งรูปแบบของข้าราชการพลเรือนมลายู ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่ได้รับเอกราช ในขณะที่ปลาย พ.ศ. 2343 ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเป็นแบบที่เรียกว่าข้าราชการพลเรือนสหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States Civil Service: FMS) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ให้อำนาจบริหารส่วนกลางในการสรรหาและแต่งตั้ง



RAJA CHULAN BIN EX-SULTAN ABDULLAH. Born May 1, 1869.			
Perak	...	\$1,200	1 Jan. 1892 Settlement Officer, Kurau
			27 May " Acting Collector of Land Revenue, Larut, in addition
			1 Aug. 1893 Settlement Officer
		1,500	7 April 1896
			1 Aug. " Acting Collector of Land Revenue, K. Kangsar
		2,100	9 Feb. 1897 Assistant District Magistrate, Selama
		2,400	1 Jan. 1899
			27 July 1901 } Acting District Magistrate, Matang
			to 19 April 1902 }
			May " Accompanied H.H. the Sultan to England
			22 Aug. " Acting District Magistrate, Matang
CLASS IV.			
		£340	1 Jan. 1903 District Officer, Upper Perak
			1 May 1905 Acting Assistant District Officer, Krian
			1 Oct. " Assistant District Officer, Krian
		570	1 Jan. 1906

ภาพที่ 5 ข้าราชการพลเรือนคนแรกที่มีเชื้อชาติมลายูคือ นาย ราชา ชูลัน (Raja Chulan) ลูกชายของอดีตสุลต่านอับดุลลาห์ (Abdullah) โดยทำหน้าที่ในราชการของอังกฤษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2435

ที่มา: <http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/CIVIL-SERVICE-FULL.pdf>

และนำไปใช้กับรัฐต่างๆ ของมาเลย์ด้วย การรวบอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางนี้
ขั้นตอนการสรรหาได้รับการปรับปรุงให้มีความน่าสนใจ และดึงดูดผู้สมัคร
ที่มีคุณสมบัติเข้ามาในองค์กร ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดการที่ดีและ
มีประสิทธิภาพของข้าราชการพลเรือน

ข้าราชการพลเรือนสหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States Civil Service: FMS) ได้เริ่มมีการปรับเปลี่ยนและขยายตัว เพื่อสร้างระบบราชการในสังกัดภายใต้ชื่อ การบริการทางการปกครองของมาเลย์ (Malay Administrative Service) โดยปี พ.ศ. 2446 ข้าราชการพลเรือน มีวมลายุถึง 332 คน จากเจ้าหน้าที่ทั้งหมด 6,607 คน ^[47] ในการให้บริการของภาครัฐ นาย ราช ชูลัน บิ อับดุลลา (Raja Chulan b. Raja Abdullah) ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้ได้เคยเข้าร่วมการบริหารราชการของภาครัฐในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งในเมืองเปรัก (Perak) กลายมาเป็นเจ้าหน้าที่มาเลย์ท้องถิ่นคนแรกในเมืองเปรัก (Perak) ตอนเหนือ จากการรับตำแหน่งดังกล่าวถือเป็นการยับยั้งการควบคุมจากชาวยุโรปในการบริการราชการแผ่นดิน ภายใต้การขยายตัวของระบบข้าราชการพลเรือนสหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States Civil Service: FMS) และการบริการทางการปกครองของมาเลย์ (Malay Administrative Service) รวมทั้งการปฏิรูปด้านการปกครองต่างๆ จำนวนมากถูกนำมาใช้เพื่อยกระดับและปรับปรุงการบริการในกลุ่มอื่นๆ ของคณะกรรมการเตรียมการจัดวาระการประชุมและเงินเดือนของคณะทำงาน อีกทั้งการจำแนกคณะกรรมการอัยการบัคนิล (Bucknill Commissions) เพื่อกำหนดและปรับหลักการให้บริการ



ซึ่งเกี่ยวข้องกับระบบการจ่ายค่าตอบแทน การลาออก บำเหน็จบำนาญ และเงื่อนไขอื่นๆ ของการให้บริการ เมื่ออังกฤษได้ออกจากแหลมมลายู ระหว่างการยึดครองของญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2484 ถือว่าเป็นอีกหนึ่งบททดสอบที่สำคัญของการบริหารราชการแผ่นดินมาเลเซีย ด้วยความกล้าหาญของเจ้าหน้าที่มลายูทั้ง 85 คน ที่มีบทบาทสำคัญในการบริหารระบบราชการของประเทศในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งบริหารจัดการประเทศได้เป็นอย่างดี ตลอดจนเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นเอกราชของประเทศ

3.2 ระบบราชการของมาเลเซียหลังการสถาปนาเป็นเอกราช (พ.ศ. 2500 - ปัจจุบัน)

การก่อตั้งระบบการบริหารราชการแบบครบวงจรได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อมีการรวมการบริหารด้านต่างๆ เช่น การแพทย์ การศึกษา กฎหมาย ตำรวจ ภูธรรวมกันเพื่อจัดตั้งการบริการด้านการบริหารอาณานิคม (The Colonial Administrative Service) ซึ่งมีข้าราชการพลเรือนมลายู (Malayan Civil Service: MCS) เป็นส่วนประกอบ

ต่อมาข้าราชการพลเรือนมลายู (MCS) ได้รวมตัวกับภาคส่วนที่รู้จักกันในนาม การให้บริการด้านการปกครองและการทูต (Administrative and Diplomatic Service: ADS) บริการชั้นนำที่มีการเปลี่ยนบทบาทจากเป็นภาคส่วนที่จัดการเรื่องการพัฒนา เป็นภาคส่วนที่จะอำนวยความสะดวก และขณะนั้นในฐานะผู้ริเริ่ม หน่วยงานได้รับการคาดหวังว่า



ภาพที่ 6 ข้าราชการพลเรือนในรัฐมลายูกับเลขาธิการอังกฤษ
ที่คาร์คอกาในปี พ.ศ. 2472 (ค.ศ. 1929)

ที่มา: <http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/CIVIL-SERVICE-FULL.pdf>

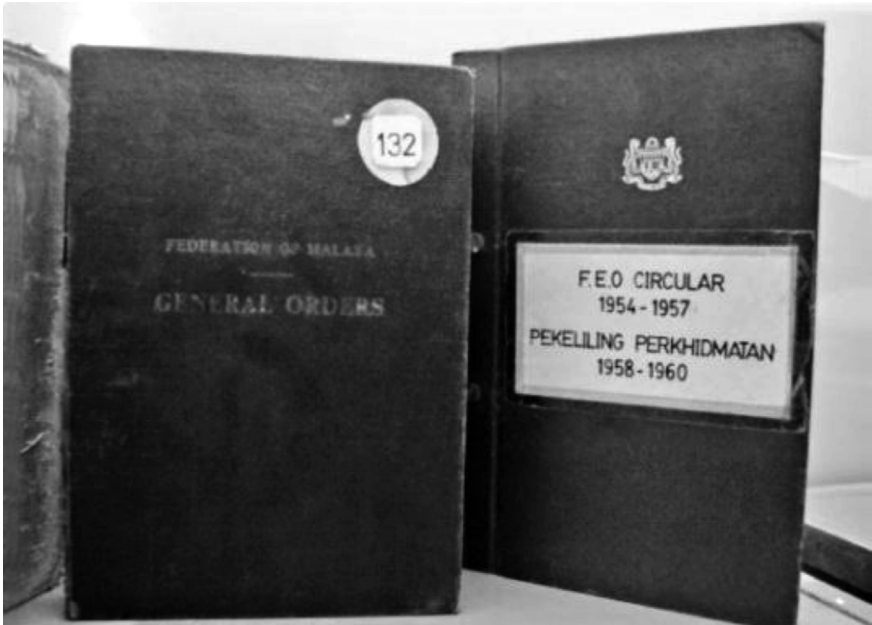
จะเป็นเครื่องมือในการผลักดันประเทศไปข้างหน้า เพื่อให้บรรลุ
การปกครองทางเศรษฐกิจ การเสริมสร้างการพัฒนาทุนมนุษย์ที่อยู่
บนพื้นฐานความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจและสังคม รวมไปถึง
การพัฒนาที่ยั่งยืนและคุณภาพชีวิต อีกทั้งการสร้างความเข้มแข็ง
ให้สถาบันการศึกษา และความสามารถในการดำเนินการ การให้บริการ
ด้านการปกครองและการทูต (ADS) ได้รับการระบุโดยทั่วไปว่า
เป็นหน่วยงานที่ทรงเกียรติ ซึ่ง ADS มีทั้งเจ้าหน้าที่บริหารอาวุโส



ในระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐ ลักษณะขององค์กร คือ เจ้าหน้าที่จะให้บริการและทำงานในฐานะผู้บริหาร และผู้พัฒนานโยบายหน่วยงานภาครัฐหรือกระทรวงต่างๆ ซึ่งมีมุมมอง วัตถุประสงค์ และบทบาทที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ทั้งมีบทบาทเป็นที่ปรึกษาในการดำรงตำแหน่งทางการเมืองเมื่อปลายปี พ.ศ. 2533 ได้มีนโยบายการรับสมัครเจ้าหน้าที่จากหลากหลายภูมิหลังทางการศึกษาและการวางตำแหน่งในกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

ข้าราชการพลเรือนมลายู (MCS) มีรากฐานในระบบการบริหารราชการของอาณานิคมซึ่งก่อตั้งโดยอังกฤษ ดังนั้นมาเลเซียจึง “สืบทอด” ระบบข้าราชการพลเรือนที่มีประสิทธิภาพไม่น้อยไปกว่าระบบที่ชาวต่างชาติที่อยู่ในมาเลเซียวางไว้ให้ในช่วง พ.ศ. 2493 - 2503 สำหรับสิ่งที่มีความแตกต่างกับระบบอาณานิคมอื่นๆ ตรงที่อังกฤษคงไว้ซึ่งโครงสร้างทางสังคมแบบดั้งเดิม และสถาบันทางการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง แม้ก่อนจะเป็นเอกราช อังกฤษทำให้มั่นใจได้ว่าขุนนางมาเลย์และชนชั้นสูงทางการเมืองจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดีสำหรับบทบาทในระบบการบริหารอาณานิคม การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในช่วงที่ได้รับเอกราช คือ “นโยบายการบริหารการให้บริการสาธารณะของมาเลเซีย” สิ่งนี้ถือเป็นวาระสำคัญของพันธมิตรรัฐบาลในการที่จะทำให้เป็นระบบบริหารราชการแผ่นดินมาเลเซียอย่างสมบูรณ์

ในที่สุดเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2511 การจัดตั้งสำนักงานสหพันธรัฐได้ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Service Department)” ^[47] โดยมีเป้าหมายหลักคือ การคิดริเริ่ม พัฒนา



ภาพที่ 7 คำสั่งทั่วไปและหนังสือเวียนสำนักงานการจัดตั้งสหพันธรัฐ
ในปี พ.ศ. 2497 - 2503 (ค.ศ. 1954 - 1960)

ที่มา: [http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/
CIVIL-SERVICE-FULL.pdf](http://www.pmo.gov.my/ksn/dokumenattached/rencana/CIVIL-SERVICE-FULL.pdf)

ตลอดจนปรับเปลี่ยนโครงสร้างของระบบข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย
เพื่อตอบสนองวาระการพัฒนาประเทศ

หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) ยังคงมีบทบาทสำคัญในปีที่ผ่านมา
ต่อไปนี้ ตามที่ Merdeka ได้กล่าวไว้ว่า

“มาเลเซียได้ผ่านความยากลำบากต่อไปในช่วงปีแรกหลังจาก
ที่เป็นเอกราช เช่น ปัญหาฉุกเฉินในปี พ.ศ. 2512 จะเป็นประเด็น



ความหลากหลายทางเชื้อชาติของประชากร อีกทั้งระบบการบริการ
สาธารณะที่ได้รับการวางแผนอย่างต่อเนื่อง แนวทางการบำรุงรักษา
และการดำเนินนโยบายของรัฐบาลและโปรแกรม ที่จะมุ่งไปที่
การประสบความสำเร็จในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และทุนทาง
สังคมในการเดินหน้าของประเทศที่มีต่อการพัฒนาและก้าวไปสู่ภาวะ
ทันสมัย” ^[40]

ระบบการบริการสาธารณะมีบทบาทที่แข็งแกร่งในภาคอุตสาหกรรม
การเกษตร และสังคม ผ่านแผน 5 ปี และนโยบายเศรษฐกิจใหม่
ของปี พ.ศ. 2513 ซึ่งจะช่วยรักษาความสมดุลระหว่างการพัฒนาชนบท
และอุตสาหกรรมให้เกิดแรงกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อไป
ขณะที่การจัดการผลกระทบทางสังคมของประเทศที่มีความหลากหลาย
ด้านเชื้อชาติ

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ระบบการบริการสาธารณะมีการพัฒนา
และได้พบกับความท้าทายที่ต้องเผชิญกับประเทศที่มีการปรับตัว
การเปลี่ยนแปลง การปรับสภาพแวดล้อมเข้าหากันทั้งในด้านการเมือง
เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีส่วนทำให้เป็นหนึ่งในประเทศในภูมิภาคที่ทันสมัย
และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

นับตั้งแต่ได้รับเอกราช ระบบข้าราชการพลเรือนเพื่อการบริการ
สาธารณะของมาเลเซียได้มีความหลากหลายของมิติในการตอบสนอง
ความต้องการและความคาดหวังของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
อื่นๆ ด้วยระบบการบริการสาธารณะที่ในปัจจุบันมีข้าราชการพลเรือน
ทั่วประเทศกว่า 1.4 ล้านคน ซึ่งมีบทบาทเป็นผู้เจรจาต่อรอง ผู้ควบคุม

และผู้อำนวยความสะดวก นอกจากนี้หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) ยังกลายเป็นหน่วยงานสำคัญที่เปลี่ยนแปลงระบบบริหารแผ่นดินของประเทศมาเลเซีย เพื่อส่งมอบบริการที่มีการจัดการผลประโยชน์ของประชาชน บริการที่ให้ความมั่นใจและความปลอดภัยแก่ประชาชน และชุมชน

ในปัจจุบันมาเลเซียที่เคยได้รับอิทธิพลของโครงสร้างทางการเมืองการปกครองของประเทศอังกฤษตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น คือ การปกครองด้วยโครงสร้างของระบบรัฐสภา ยกเว้นระบบรัฐบาล ที่มีทั้งระบบรัฐบาลกลางหรือสหพันธ์ (Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) ซึ่งการจัดระบบราชการต่างรองรับโครงสร้างข้างต้นในส่วนกลางมีกระทรวงต่างๆ ทั้งหมด 24 กระทรวง ในระดับสหพันธ์รัฐจะส่งตัวแทนของตนเข้าไปอยู่ประจำรัฐต่างๆ เพราะโครงสร้างการบริหารงานในแต่ละรัฐจะมีกระทรวงที่เลียนแบบโครงสร้างการปกครองระดับชาติ ทั้งนี้เพื่อให้ตัวแทนจากสหพันธ์คอยให้คำปรึกษาแนะนำ เป็นสื่อกลางระหว่างรัฐบาล มลรัฐ และรัฐบาลแห่งสหพันธ์ การมีโครงสร้างในการแบ่งกระทรวงที่ถอดแบบมาจากส่วนกลางนี้เป็นเครื่องมือในการควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลแห่งสหพันธ์ ปัจจุบันกระทรวงต่างๆ มีดังนี้^[40]

- ♦ สำนักนายกรัฐมนตรี
- ♦ กระทรวงเกษตรและอุตสาหกรรมและการเกษตร
- ♦ กระทรวงกลาโหม
- ♦ กระทรวงการค้าภายใน สหกรณ์ และการคุ้มครองผู้บริโภค



- ♦ กระทรวงศึกษาธิการและอุดมศึกษา
- ♦ กระทรวงพลังงาน เทคโนโลยีเพื่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ
- ♦ กระทรวงกิจการดินแดนสหพันธรัฐ
- ♦ กระทรวงการคลัง
- ♦ กระทรวงการต่างประเทศ
- ♦ กระทรวงสาธารณสุข
- ♦ กระทรวงสวัสดิภาพชุมชนเมือง การเคหะ และการปกครองส่วนท้องถิ่น
- ♦ กระทรวงทรัพยากรมนุษย์
- ♦ กระทรวงการสื่อสาร และมัลติมีเดีย
- ♦ กระทรวงมหาดไทย
- ♦ กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม
- ♦ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ♦ กระทรวงอุตสาหกรรมการเพาะปลูกและโภชนาภัณฑ์
- ♦ กระทรวงการพัฒนาชนบทและภูมิภาค
- ♦ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม
- ♦ กระทรวงการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม
- ♦ กระทรวงการขนส่ง
- ♦ กระทรวงกิจการสตรี ครอบครัว และการพัฒนาสังคม
- ♦ กระทรวงโยธาธิการ
- ♦ กระทรวงเยาวชนและกีฬา

จากโครงสร้างข้างต้น ข้าราชการตั้งแต่ระดับปลัดกระทรวง อธิบดี
กรม ผู้อำนวยการกอง ฯลฯ ทั้งในระดับสหพันธรัฐหรือระดับรัฐ
ต่างถูกกำหนดบทบาทที่จะสนองนโยบายรัฐบาลในฐานะผู้ปฏิบัติงาน
ทั้งสิ้น

นอกจากนี้การบริหารส่วนกลางได้สั่งการและมอบนโยบาย
การปฏิบัติงาน ให้การบริหารส่วนภูมิภาค ที่ข้าราชการได้รับการแต่งตั้ง
จากส่วนกลางไปบริหารตั้งแต่ระดับอำเภอ ระดับตำบล และระดับ
หมู่บ้าน ซึ่งจะเห็นได้ว่าโครงสร้างระบบราชการของประเทศมาเลเซีย
เข้มแข็งและมีอิทธิพลถึงระดับชุมชน



4

ภาพรวมของระบบราชการ

4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ภายหลังที่ประเทศมาเลเซียได้รับเอกราช เมื่อปี พ.ศ. 2500 มาเลเซียมีระบบราชการพลเรือนมาแล้วหลายระบบ คือ มีทั้งข้าราชการของรัฐบาลกลาง องค์การปกครองส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 1 จึงทำให้เกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสารและประสานงาน^[16] ในการแก้ปัญหาข้างต้น รัฐบาลจึงได้ตัดสินใจใช้โครงสร้างส่วนราชการและข้าราชการตามที่มีอยู่เดิมไปก่อน แล้วปรับปรุงแบบค่อยเป็นค่อยไป การปฏิรูประบบราชการในระดับโครงสร้างที่สำคัญ คือ การจัดตั้งกระทรวงพัฒนาแห่งชาติและชนบท เพื่อทำหน้าที่ในการประสานงานและพัฒนา รวมทั้งผลักดันและเร่งรัดพัฒนา ตลอดจนจัดทำ “สมุดปกแดง” อันเป็นที่มาของแผนพัฒนาประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการปฏิรูประบบราชการในช่วงเริ่มแรกก็คือ การพัฒนาและอบรมเจ้าหน้าที่ให้สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์การฝึกอบรมคือ^[44]

- ♦ มีข้าราชการพลเรือนที่ก้าวหน้า
 - ♦ มีประสิทธิภาพ มีความสามารถ และประหยัด
 - ♦ พัฒนาข้าราชการให้มีความชำนาญ และมีความสามารถที่ยั่งยืน
- ทันกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ วิชชีพ และวิชาการ ตลอดจนความก้าวหน้าด้านการจัดการทั้งภายในและภายนอกราชการ
- ♦ มีการเข้าออกของเจ้าหน้าที่น้อยที่สุด



- ♦ มีการบริหารการฝึกอบรมที่เป็นแบบเดียวกันทั้งระบบ โดยให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล
- ♦ มีการปฏิบัติต่อข้าราชการพลเรือนอย่างยุติธรรมและสม่ำเสมอในเรื่องการฝึกอบรม

การพัฒนาประเทศตามแผนดังกล่าวในช่วงต้นนั้น ทำให้ภาคราชการขยายตัวทั้งที่เป็นหน่วยงานกลางและหน่วยงานปฏิบัติการ เช่น ในกรณีของหน่วยงานกลางได้มีการเพิ่มหน่วยงานจากเดิมเมื่อปี พ.ศ. 2503 ซึ่งมีเพียง 3 หน่วย คือ สำนักงานข้าราชการพลเรือน กระทรวงการคลัง และหน่วยงานเศรษฐกิจ โดยหน่วยงานที่เพิ่มขึ้นอีก 3 หน่วย คือ หน่วยงานประสานงานการปฏิบัติการ (Implementation Co-ordination Unit - ICU) หน่วยงานบริหารและวางแผนอัตรากำลังของมาเลเซีย (Malaysian Administration and Manpower Planning Unit - MAMPU) และหน่วยงานวิจัยด้านเศรษฐศาสตร์สังคม (Social-Economic Research Unit - SERU)

สำหรับการขยายตัวในแง่คุณภาพนั้น กระทรวงการคลังได้มีการนำเอาระบบงบประมาณแบบโครงการและแผนปฏิบัติการมาใช้ ทำให้ระบบการจัดทำงบประมาณของหน่วยงานปฏิบัติการดีกว่าเดิมมาก ส่วนสำนักข้าราชการพลเรือนก็มีการเปลี่ยนแปลงภายใน กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2513 ได้จัดตั้งหน่วยงานพัฒนาอาชีพและการฝึกอบรมและได้ยกระดับศูนย์ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ขึ้นเป็นสถาบันบริหารรัฐกิจแห่งชาติ (National Institute of Public Administration - INTAN) ^[44] อย่างไรก็ตาม การที่ภาคราชการเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหา

หลายประการเกี่ยวกับโครงสร้างส่วนราชการและการบริหารราชการ เช่น ความซ้ำซ้อนในบทบาทและหน้าที่ ความไม่สอดคล้องกันของโครงสร้างการจัดการหน่วยงาน ความไม่เพียงพอของระบบการบริหารข้อมูล เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าว เมื่อประเทศมาเลเซียเข้าสู่ยุคการพัฒนาอุตสาหกรรมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 รัฐบาลจึงได้ปรับนโยบายโดยการผลักดันให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยอดีตนายกรัฐมนตรีมหาธีร์ มูฮัมหมัด ได้ประกาศแนวคิดที่จะให้มีการร่วมมือกันในรูปแบบของ “บริษัทมาเลเซีย” เพื่อเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2539 ประเทศมาเลเซียได้มีการปฏิรูปราชการอีกครั้ง โดยใช้ชื่อว่า “Civil Service Reforms towards Malaysia’s Vision 2020” นโยบายแห่งชาตินี้จะเน้นการปฏิรูปภาคราชการในเรื่องการปฏิรูปการจัดระบบการบริหารและการจัดการภาคราชการ และเรื่องการปฏิรูปการจัดการระบบการให้บริการแก่ประชาชน จุดมุ่งหมายในการปฏิรูปภาคราชการครั้งนี้ เพื่อที่จะเผชิญความท้าทายกับการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21

เรื่องสำคัญที่นำมาปฏิรูประบบราชการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 มีอยู่ 6 เรื่องสำคัญคือ ^[44]

1. การพัฒนาผู้นำที่มีประสิทธิภาพ
2. การเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการ
3. การปรับปรุงผลิตภาพและคุณภาพ
4. การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้ได้ผลการปฏิบัติงานสูงขึ้น



5. การร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างภาครัฐและเอกชน
6. การจัดการด้านการเงิน

รัฐบาลปัจจุบันที่นำโดย นายกรัฐมนตรี นาจิบ ราซัค ได้ดำเนินนโยบาย สานต่อวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 (2020) อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มาเลเซีย เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วในปี พ.ศ. 2563 ให้สำเร็จ นายนาจิบ ราซัค ได้กำหนดนโยบายมาเลเซียเป็นหนึ่งเดียว (1 Malaysia) ซึ่งมุ่งเน้น ที่จะพัฒนาประเทศ โดยเอาประโยชน์สุขของประชาชนเป็นหลัก (People First)^[46] พร้อมๆ กับการพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ของประเทศ เพื่อรองรับภารกิจต่างๆ ของประเทศที่จะนำพาประชาชนชาวมาเลเซีย ไปสู่จุดหมายเดียวกันผ่าน 2 กลยุทธ์ที่ใช้ขับเคลื่อนประเทศ คือ โปรแกรม การปฏิรูปการปกครอง (Government Transformation Program - GTP)^[43] ที่มุ่งเน้นโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ เพื่อตอบโจทยคุณภาพชีวิตของประชาชน เช่น การแก้ปัญหาการจราจร ติดขัดในเขตเมือง การแก้ปัญหาอาชญากรรม การยกระดับมาตรฐาน และการเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน การลดช่องว่างระหว่างคนรวย และคนจน การพัฒนาพื้นที่ทุรกันดาร และการลดอัตราการคอร์รัปชั่น ส่วนกลยุทธ์ที่ 2 เป็นโปรแกรมการปฏิรูปเศรษฐกิจ (Economic Transformation Program - ETP) ซึ่งมุ่งเน้นพัฒนา 12 สาขา เป้าหมายเศรษฐกิจแห่งชาติ (12 National Key Economic Areas - NKEAs) โดยได้รวบรวมนโยบายทั้งจากภาคการผลิตที่สำคัญ และ ภาคบริการที่กำลังทวีความสำคัญในเวทีการค้าระหว่างประเทศ ของ IMP3 มาปรับเข้าไว้ด้วยกัน ประกอบเป็นสาขาต่างๆ ที่มีความสำคัญ

และต้องดำเนินการพัฒนาเป็นอันดับแรก คือ ภาคอุตสาหกรรม จำนวน 3 สาขา ได้แก่ น้ำมันก๊าซและพลังงาน น้ำมันปาล์ม เครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ ภาคบริการจำนวน 9 สาขา ได้แก่ การเงิน การค้าปลีก การท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ การศึกษา การบริการธุรกิจ การบริการสุขภาพ การเกษตร การพัฒนากรุงกัวลาลัมเปอร์ให้เป็นเมืองชั้นนำ ^[42] โดย NKEAs ถือเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของมาเลเซียให้มีความก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว

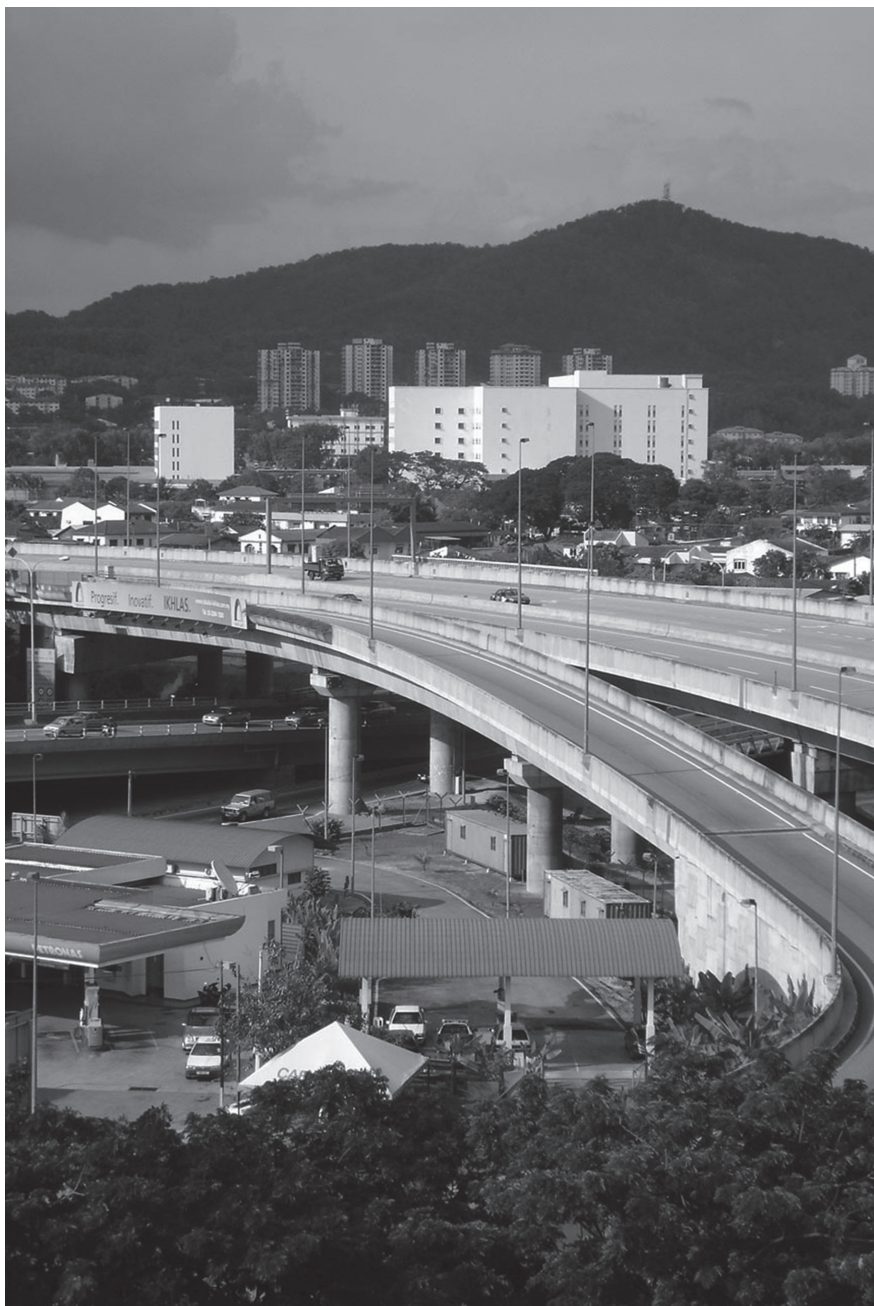
4.1.1 นโยบายหลักในการปฏิรูปและพัฒนามาเลเซีย

นายกรัฐมนตรีนาจิบได้ริเริ่มนโยบายการปฏิรูปและพัฒนาให้มาเลเซียก้าวไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ให้มีรายได้มวลรวมประชาชาติ (Gross National Income - GNI) 15,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี ตามวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 หรือ Vision 2020

โดยมีแนวคิดและนโยบายเป็น 4 เสาหลัก (Pillars) ^[45] ดังนี้

1. หนึ่งมาเลเซีย ประชาชนมาก่อน และปฏิบัติทันที (One Malaysia, People First, Performance Now) เป็นแนวคิดเพื่อส่งเสริมความเป็นเอกภาพของประเทศชาติ การยอมรับชาวมาเลเซียต่างเชื้อสาย และรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ โดยจะส่งเสริมคุณค่า 8 ประการในสังคมมาเลเซีย ได้แก่ 1) ความมานะบากบั่น 2) การยอมรับ 3) การศึกษา 4) ความซื่อตรง 5) ระบบสังคมที่เชื่อในการทำความสำเร็จด้วยตนเอง 6) ความอ่อนน้อมถ่อมตน 7) ความจงรักภักดี 8) วัฒนธรรม





ด้านความเป็นเลิศ

2. โปรแกรมการปฏิรูปการปกครอง (Government Transformation Program - GTP) เป็นนโยบายปรับปรุงและปฏิรูปการทำงาน และการให้บริการของภาครัฐให้ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยกำหนดประสิทธิผลสำคัญระดับชาติ (National Key Result Areas - NKRA) 7 ประการ คือ 1) ลดอาชญากรรม 2) ต่อต้านการคอร์รัปชัน 3) ปรับปรุงผลการศึกษาของนักเรียน 4) ยกระดับความเป็นอยู่ของประชากรที่มีรายได้น้อย 5) อัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น 6) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ชนบท 7) ปรับปรุงระบบขนส่งมวลชนในเมืองใหญ่ โดยแต่ละเป้าหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะจัดทำตัวชี้วัด (Key Performance Indicators - KPIs) และดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียได้จัดตั้งหน่วยการบริหารจัดการการปฏิบัติการและส่งมอบ (Performance Management and Delivery Unit - PERMANDU) สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีมาเลเซียให้เป็นหน่วยงานหลักในการติดตามการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตามนโยบายโปรแกรมการปฏิรูปการปกครอง (GTP)

3. แนวคิดต้นแบบเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Model - NEM) เป็นส่วนประกอบที่เป็นพื้นฐานสำหรับนโยบายการปฏิรูปด้านเศรษฐกิจ (Economic Transformation Program - ETP) ทั้งเป็นแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งนายกรัฐมนตรีนาจิบได้มอบหมายให้สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจแห่งชาติ (National Economic Advisory Council - NEAC)



เป็นผู้ศึกษาและเสนอต่อรัฐบาล โดยมีจุดประสงค์หลัก 3 ประการ คือ การเพิ่มรายได้ การกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้ครอบคลุมทุกภาคส่วน และการพัฒนาอย่างยั่งยืน และกำหนดยุทธศาสตร์การปฏิรูป (Strategic Reform Initiatives - SRIs) 8 ประการ เพื่อให้เศรษฐกิจมาเลเซียบรรลุเป้าหมายตาม NEM ได้แก่ 1) ผลักดันให้ภาคเอกชนเป็นผู้ขับเคลื่อนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ 2) เพิ่มคุณภาพแรงงานชาวมาเลเซีย และลดการพึ่งพาแรงงานต่างชาติ 3) สร้างสรรค์เศรษฐกิจเพื่อการแข่งขันภายในมาเลเซีย 4) สร้างความแข็งแกร่งให้ระบบราชการ 5) ให้สิทธิพิเศษสำหรับผู้ด้อยโอกาสที่โปร่งใสและเป็นมิตรกับระบบตลาด 6) การสร้างคลังความรู้และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 7) ส่งเสริมปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และ 8) ส่งเสริมการเจริญเติบโตแบบยั่งยืน โดย ETP เป็นนโยบายการปฏิรูปทางเศรษฐกิจที่มีแนวคิด NEM เป็นรากฐาน โดยจะใช้ยุทธศาสตร์การปฏิรูป SRIs 8 ประการ ของ NEM เป็นตัวช่วยขับเคลื่อน (Enablers) และกำหนดภาคส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญระดับชาติ (National Key Economic Areas - NKEA) ซึ่งจะเป็นตัวขับเคลื่อนหลัก (Drivers) ในการพัฒนาและปฏิรูปเศรษฐกิจมาเลเซีย โดยภายหลังการประกาศแนวคิด NEM เมื่อ 30 มีนาคม พ.ศ. 2553 PERMANDU ได้จัดการประชุมร่วมกันกับภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อกำหนด NKEA และต่อมาได้จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ NKEA Labs เพื่อกำหนดรายละเอียดเบื้องต้นเกี่ยวกับโครงการพัฒนาต่างๆ ในแต่ละ NKEA ซึ่งได้แก่ 1) การพัฒนาพื้นที่กัวลาลัมเปอร์ที่ยิ่งใหญ่ 2) อุตสาหกรรมน้ำมัน

ก๊าซธรรมชาติ และพลังงาน 3) อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน และยางพารา 4) การค้าปลีกและค้าส่ง 5) การบริการการเงิน 6) การท่องเที่ยว 7) อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 8) การบริการด้านธุรกิจ 9) เนื้อหาของการสื่อสารและโครงสร้างพื้นฐาน 10) การศึกษา 11) เกษตรกรรม และ 12) การบริการทางการแพทย์

4. แผนมาเลเซียฉบับที่ 10 (10th Malaysia Plan - 10MP) เป็นแผนพัฒนาประเทศระยะเวลา 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2554 - 2558 โดยมีเป้าหมายหลักคือ การพัฒนามาเลเซียให้ก้าวไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง (High Income Country) งบประมาณ 230 พันล้านริงกิต โดยเป็นงบประมาณพัฒนาด้านกายภาพร้อยละ 60 และเป็นงบประมาณที่ไม่ใช่การพัฒนาด้านกายภาพร้อยละ 40 และสามารถแบ่งสัดส่วนตามภาคส่วนต่างๆ ได้ดังนี้ งบประมาณด้านเศรษฐกิจร้อยละ 55 งบประมาณด้านสังคมร้อยละ 30 งบประมาณด้านความมั่นคงร้อยละ 10 และงบประมาณบริหารจัดการทั่วไปร้อยละ 5 เป้าหมายทางเศรษฐกิจ GDP ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6 ต่อปี GNI เพิ่มขึ้น 12,139 ดอลลาร์สหรัฐ (38,845 ริงกิต) ต่อคนต่อปี ในปี พ.ศ. 2558 การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 12.8 ต่อปี การบริโภคภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 7.7 ต่อปี การลงทุนภาครัฐ ขยายตัวร้อยละ 5 ต่อปี การบริโภคภาครัฐขยายตัวร้อยละ 4.8 ต่อปี การขาดดุลงบประมาณลดลงเหลือร้อยละ 2.8 ของ GDP ในปี พ.ศ. 2558 การส่งออกขยายตัวร้อยละ 7.2 ต่อปี การนำเข้าขยายตัวร้อยละ 8.6 ต่อปี



4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ

ระบบราชการมาเลเซียมีกระทรวงทั้งหมด 24 กระทรวง ดังนี้ ^[40]

รายชื่อกระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 สำนักนายกรัฐมนตรี (The Prime Minister's Office)	ที่อยู่ : Main Block, Perdana Putra Building, Federal Government Administrative Centre, 62502 PUTRAJAYA อีเมล : ppm@pmo.gov.my
 กระทรวงเกษตร และอุตสาหกรรมการเกษตร (Ministry of Agriculture and Agro-based Industry)	ที่อยู่ : Level 17 Wisma Tani, No. 28, Persiaran Perdana, Precint 4, Federal Government Administrative Centre, 62624 PUTRAJAYA. อีเมล : pro@moa.gov.my

รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงกลาโหม
(Ministry of Defence)

ที่อยู่ : Wisma Pertahanan,
Jalan Padang Tembak,
50634 KUALA LUMPUR
อีเมล : portal@mod.gov.my



กระทรวงการค้าภายในสหกรณ์
และการคุ้มครองผู้บริโภค
(Ministry of Domestic Trade,
Cooperatives and Consumerism)

ที่อยู่ : Level 13 (Tower), No. 13,
Persiaran Perdana, Precint 2,
Pusat Pentadbiran Kerajaan
Persekutuan, 62623
PUTRAJAYA.
อีเมล : hasan@kpdnkk.gov.my



กระทรวงพลังงานเทคโนโลยี
เพื่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ
(Ministry of Energy, Green
Technology and Water)

ที่อยู่ : Level 6, Block E4/5, Parcel E,
Federal Government
Administrative Centre, 62668
PUTRAJAYA.
เว็บไซต์ : <http://www.kettha.gov.my/>



รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงศึกษาธิการและอุดมศึกษา
(Ministry of Education and
Higher Learning)

ที่อยู่ : Level 18, No. 2, Tower 2,
Jalan P5/6, Presint 5, 62200
PUTRAJAYA. Level 4
West Block, Perdana
Putra Building, Federal
Government Administrative
Centre, 62502 Putrajaya,
MALAYSIA

เว็บไซต์ : <http://www.moe.gov.my>

อีเมล : muhyiddin@moe.gov.my



กระทรวงกิจการดินแดนสหพันธรัฐ
(Ministry of Federal Territories)

ที่อยู่ : Level 4, Block B2,
Menara Seri Wilayah,
Precint 2, Federal
Government Administrative
Centre, 62100 PUTRAJAYA.

เว็บไซต์ : <http://www.kwpkb.gov.my/>



กระทรวงการต่างประเทศ
(Ministry of Foreign Affairs)

ที่อยู่ : Level 3, Wisma Putra,
Presint 2, Federal
Government Administrative
Centre, 62602 PUTRAJAYA.

อีเมล : anifah@kln.gov.my

รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงการคลัง
(Ministry of Finance)

ที่อยู่ : Main Block, Perdana Putra Building, Federal Government Administrative Centre, 62502 PUTRAJAYA. Level 11, Centre Block, Precinct 2, Federal Government Administrative Centre, 62592 PUTRAJAYA

อีเมล : ppm@pmo.gov.my
husni@treasury.gov.my



กระทรวงสาธารณสุข
(Ministry of Health)

ที่อยู่ : Level 13, Block E7, Parcel E, Federal Government Administrative Centre, 62590 PUTRAJAYA.

อีเมล : s.subra@moh.gov.my



กระทรวงสวัสดิภาพชุมชนเมือง
การเคหะและการปกครอง
ส่วนท้องถิ่น
(Ministry of Urban Wellbeing,
Housing and Local Government)

ที่อยู่ : Level 18, No.51, Persiaran Perdana, Precinct 4, Federal Government Administrative Centre, 62100 PUTRAJAYA.

อีเมล : Am_mpkt@kkt.gov.my



รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงทรัพยากรมนุษย์
(Ministry of Human Resources)

ที่อยู่ : Level 9, Block D3, Parcel D,
Federal Government
Administrative Centre,
62530 PUTRAJAYA.
อีเมล : richardriot@mohr.gov.my



กระทรวงการสื่อสาร
และมัลติมีเดีย
(Ministry of Communication and
Multimedia)

ที่อยู่ : Lot 4G9, Persiaran Perdana,
Precint 4 Federal
Government Administrative
Centre, 62100 PUTRAJAYA
อีเมล : shabery@kppk.gov.my



กระทรวงมหาดไทย
(Ministry of Home Affairs)

ที่อยู่ : Level 12, Block D1, Parcel D,
Federal Government
Administrative Centre,
62502 PUTRAJAYA.



กระทรวงการค้าระหว่างประเทศ
และอุตสาหกรรม
(Ministry of International
Trade and Industry)

ที่อยู่ : Level 15, Block 10,
Government Office
Complex, Jalan Duta, 50622
KUALA LUMPUR.
อีเมล : mustapa@miti.gov.my

รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ
และสิ่งแวดล้อม

(Ministry of Natural Resources and
Environment)

ที่อยู่ : Level 17, Wisma Sumber Asli,
No.25 Persiaran Perdana,
Presint 4, 62574 Putrajaya,
Malaysia

อีเมล : Palanivel@nre.gov.my



กระทรวงอุตสาหกรรมการเพาะปลูก
และโภคภัณฑ์

(Ministry of Plantation Industries
and Commodities)

ที่อยู่ : Level 13, No. 15, Persiaran
Perdana, Presint 2, Federal
Government Administrative
Centre, 62654 PUTRAJAYA.



กระทรวงการพัฒนาชนบท
และภูมิภาค

(Ministry of Rural and Regional
Development)

ที่อยู่ : Level 32, No. 47 Persiaran
Perdana, Presint 4, 62100
PUTRAJAYA.

อีเมล : shafieapdal@rurallink.gov.my



รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและนวัตกรรม
(Ministry of Science, Technology
and Innovations)

ที่อยู่ : Level 7, Block C5, Parcel C,
Federal Government
Administrative Centre, 62662
PUTRAJAYA.

เว็บไซต์ : <http://www.mosti.gov.my/>



MINISTRY OF TOURISM AND CULTURE
MALAYSIA

กระทรวงการท่องเที่ยว
และวัฒนธรรม
(Ministry of Tourism and Culture)

ที่อยู่ : Level 18, No. 2, Tower 1,
Jalan P5/6 Precinct 5,
62200 PUTRAJAYA

อีเมล : info@motour.gov.my



กระทรวงการขนส่ง
(Ministry of Transport)

ที่อยู่ : Wisma Pertahanan,
Jalan Padang Tembak,
50634 KUALA LUMPUR

อีเมล : portal@mod.gov.my

รายชื่อกระทรวง

ข้อมูลติดต่อ



กระทรวงกิจการสตรี
ครอบครัว และการพัฒนาสังคม
(Ministry of Women, Family and
Society Development)

ที่อยู่ : No.55, Persiaran Perdana,
Precint 4, 62100 PUTRAJAYA.
อีเมล : rohanikarim@kpwkm.gov.my



MINISTRY OF WORKS
MALAYSIA

กระทรวงโยธาธิการ
(Ministry of Works)

ที่อยู่ : Level 5, Block A, Kompleks
Kerja Raya, Jalan Sultan
Salahuddin, 50580
KUALA LUMPUR.
อีเมล : fadillah@kk.gov.my



MINISTRY OF YOUTH AND SPORTS

กระทรวงเยาวชนและกีฬา
(Ministry of Youth and Sports)

ที่อยู่ : Level 17, KBS Tower,
Precint 4, Federal
Government Administrative
Centre, 62570 PUTRAJAYA
อีเมล : kj@kbs.gov.my



4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ พร้อมคุณลักษณะหลัก หรือ คุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ

ประเทศมาเลเซียมีข้าราชการที่หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Service Department: PSD) รับผิดชอบทั้งหมดในปี พ.ศ. 2555 จำนวน 1,118,392 คน แบ่งเป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงจำนวน 1,711 คน (ร้อยละ 0.15) ผู้บริหารระดับกลางและนักวิชาการจำนวน 224,794 คน (ร้อยละ 20.09) และตำแหน่งสนับสนุนจำนวน 891,917 คน (ร้อยละ 79.75) ใน พ.ศ. 2556 จำนวนข้าราชการทั้งหมด 1.3 ล้านคน และใน พ.ศ. 2557 เพิ่มจำนวนเป็น 1.4 ล้านคน จากประชากรทั้งหมด 29.30 ล้านคน ซึ่งเป็นอัตราข้าราชการที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเทียบกับสถิติอัตราข้าราชการพลเรือนในอดีต

4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ

มาเลเซียได้กำหนดคุณลักษณะหลักของข้าราชการทั้งในด้านความเป็นเลิศของผลการปฏิบัติงาน และด้านจริยธรรมและความซื่อตรงในการปฏิบัติหน้าที่

ในด้านความเป็นเลิศของผลการปฏิบัติงาน ข้าราชการมาเลเซียทุกคน

ต้องมีคุณลักษณะหลักดังต่อไปนี้

- ◆ มุ่งมั่นสู่ความเป็นมืออาชีพ
- ◆ เน้นความฉลาดล้ำ และความน่าเชื่อถือ
- ◆ มุ่งการทำงานเป็นทีม
- ◆ มุ่งมั่นการปฏิบัติงานที่ตรงต่อเวลา
- ◆ หมั่นศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ

ส่วนในด้านของจริยธรรมและความซื่อตรง จากคำกล่าวของอดีตนายกรัฐมนตรี Badawi ที่ได้กล่าวไว้เมื่อปี พ.ศ. 2547 ว่า

“มาเลเซียประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ และกำลังก้าวไปสู่ประเทศพัฒนาด้วยการกำหนดรูปแบบในการพัฒนาตนเอง และการบริหารจัดการ เพื่อแก้จุดอ่อนและข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งความท้าทายหลักคือ ต้องพยายามสร้างความเข้มแข็งในเรื่องจริยธรรมและความซื่อตรง (Ethic and Integrity) ให้เกิดขึ้นกับข้าราชการ” ^[12]

การมุ่งเน้นความซื่อตรงในการบริหารจัดการ โดยมีการกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาให้มาเลเซียเป็น “สังคมแห่งศีลธรรมจรรยา” และได้กำหนดค่านิยมหลักของประเทศ เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยของคนในชาติ 6 ประการ ดังนี้

1. ความซื่อสัตย์
2. ความน่าไว้วางใจ
3. ความมีสติปัญญา
4. ความเป็นธรรม
5. ความโปร่งใส



6. ความกตัญญู

แผนพัฒนา “คน” 5 ปีแรกของมาเลเซีย (พ.ศ. 2541 - 2546) มุ่งเน้นการพัฒนาบุคลากรภาครัฐทั้งข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจก่อนด้วยการจัดตั้ง “คณะกรรมการบริหารแผนพัฒนาความซื่อตรง” ในทุกส่วนราชการ โดยยังไม่มีเชื่อมโยงไปยังภาคส่วนต่างๆ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2547 ได้จัดทำแผนพัฒนา “คน” ฉบับที่ 2 โดยเปลี่ยนเป็นจัดทำแผนพัฒนาความซื่อตรงแห่งชาติ (National Integrity Plan) ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2547 - 2551 เพื่อเป็นแผนหลักในการชี้นำทุกภาคส่วนก้าวไปสู่เป้าหมายของชาติร่วมกันในลักษณะบูรณาการและประสานงานขับเคลื่อนการสร้างความซื่อตรงของชาติ โดยเป้าหมายสำคัญของแผนฉบับดังกล่าว มี 5 ประการ ดังนี้^[12]

1. ลดการทุจริตประพฤติดมิชอบ และการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างได้ผล
2. เพิ่มประสิทธิภาพการบริการในภาครัฐ และลดกระบวนการทำงานที่มีหลายขั้นตอนซ้ำซ้อนกัน
3. สร้างประมวลจริยธรรมในภาครัฐและเอกชน
4. เสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว
5. พัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการในการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน

มาเลเซียได้เน้นคุณลักษณะสำคัญของข้าราชการ เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยข้าราชการต้องมีทักษะในการปรับตัวทางวัฒนธรรม และการฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา เห็นได้จากนโยบายการศึกษาที่ต้องการพัฒนาบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจ มีความสามารถในการด้านวิชาการ ความกระหายที่จะเรียนรู้พัฒนาตนเองไปตลอดชีวิต และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน เปิดใจพร้อมรับวัฒนธรรมต่างๆ พร้อมๆ ไปกับส่งเสริมให้มีคุณธรรม จริยธรรม มาเลเซียเองตระหนักดีว่าเมื่อแรงงานสามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประชาชนภายในประเทศจะต้องพบกับการแข่งขันในตลาดงานจากแรงงานฝีมือต่างชาติที่ไหลเข้ามาในประเทศ ดังนั้นเพื่อให้ข้าราชการและประชาชนของมาเลเซียพร้อมสำหรับการแข่งขันในตลาดงาน ยกตัวอย่างเช่น งานด้านบริการ รัฐบาลมาเลเซียได้บรรจุหลักสูตรด้านการให้บริการ และการสร้างเสริมจิตสำนึกบริการลงไปในทุกหลักสูตรที่เปิดสอนในวิทยาลัย



5

ยุทธศาสตร์ และภารกิจ
ของแต่ละกระทรวงและหน่วยงานหลัก
ที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN

5.1 ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวง

สำหรับยุทธศาสตร์และภารกิจแต่ละกระทรวงของมาเลเซียสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. สำนักนายกรัฐมนตรี

วิสัยทัศน์ เพื่อส่งเสริมการทำงานตามวิสัยทัศน์ของนายกรัฐมนตรีที่จะมุ่งสู่การเป็นรัฐบาลเชิงนวัตกรรมที่เป็นเลิศและซื่อสัตย์ เพื่อให้บริการประชาชนและประเทศ

ตารางที่ 1 ยุทธศาสตร์และภารกิจของกระทรวงแต่ละกระทรวง

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
♦ สร้างมาเลเซียให้เป็นชาติที่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว มีความสำนึกและจุดมุ่งหมายร่วมกัน เป็นชาติที่มีความสงบ มีบูรณาการด้านดินแดน มีความสามัคคี มีความรักและเสียสละต่อชาติบ้านเมือง ♦ สร้างสังคมที่มีความเป็นอิสระ มั่นคงและพัฒนา ซึ่งเป็นสังคมที่มีความเชื่อมั่นศรัทธาและมั่นใจในตนเอง มีความภาคภูมิใจในสิ่งที่เป็อยู่และความสำเร็จที่ได้รับ มีความแข็งแกร่งพอที่จะเผชิญกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ แสวงหาความเป็นเลิศ ตระหนัก	♦ การจัดสภาพแวดล้อมให้อื้ออำนวยต่อนายกรัฐมนตรีในการดำเนินงานตามบทบาทและหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเวลาที่เหมาะสม



ในศักยภาพของตน ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจ
ของผู้หนึ่งผู้ใด และเป็นที่ยอมรับนับถือ
จากประชาชนชาติต่างๆ

- ◆ สร้างสังคมประชาธิปไตยที่สมบูรณ์
เต็มรูปแบบ เป็นสังคมประชาธิปไตย
ที่มีความเจริญก้าวหน้าอย่างเต็มที่
เป็นประชาธิปไตยแบบมาเลเซีย
ที่ยึดถือชุมชนเป็นสำคัญ และสามารถ
เป็นแบบอย่างให้กับประเทศอื่นๆ

- ◆ เสริมสร้างสังคมที่มีความเจริญ
งอกงามทั้งด้านคุณธรรมและจริยธรรม
อย่างสมบูรณ์ ทำให้พลเมืองเคร่งครัด
ต่อศาสนาและค่านิยมที่ดี

- ◆ สร้างสังคมที่มีความอดทนและ
เสรีภาพ ที่ให้ชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติ
และศาสนามีอิสระที่จะปฏิบัติและ
ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ตามขนบธรรมเนียม
ประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อทาง
ศาสนา โดยมีจิตสำนึกในความเป็นชาติ
เดียวกัน

- ◆ สร้างมาเลเซียให้เป็นสังคมวิทยา
ศาสตร์และมีความก้าวหน้า เป็นสังคม
ที่มีนวัตกรรมและรู้จักการมอง

ไปในอนาคต โดยมีใช้เป็นแต่เพียง
ผู้บริโภคเทคโนโลยีเท่านั้น แต่ร่วม
เสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าทาง
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสำหรับ
อนาคต

- ♦ สร้างสังคมที่มีวัฒนธรรม
ความเป็นอยู่ที่เอาใจใส่ซึ่งกันและกัน
เป็นระบบสังคมที่คำนึงถึงส่วนรวม
มากกว่าส่วนตัว มีการสร้างสวัสดิการ
ทางสังคมที่มีใช้แค่การให้ แต่มุ่งสร้าง
สังคมให้แข็งแกร่งและฟื้นฟูสภาพสังคม
ให้ดีขึ้น

- ♦ สร้างสังคมที่มีความเที่ยงธรรมทาง
เศรษฐกิจ มีหลักประกันการเป็นสังคม
ที่มีความยุติธรรมและความเท่าเทียม
ในการกระจายความมั่งคั่งของประเทศ
ให้ทุกคนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการ
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เป็นระบบ
เศรษฐกิจที่ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ

- ♦ สร้างสังคมให้มีความมั่งคั่ง มีการ
เคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจ การแข่งขัน
ความแข็งแกร่ง และยืดหยุ่น



2. กระทรวงเกษตรและอุตสาหกรรมและการเกษตร

วิสัยทัศน์ การปฏิรูปการเกษตรให้อยู่ในระดับแนวหน้า

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
◆ เพิ่มผลผลิตทางการเกษตร โดย การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนมากขึ้น ◆ ขยายกิจกรรมหรือกระบวนการ ทางการเกษตรและผลผลิตที่มีความ หลากหลายยิ่งขึ้น ◆ เสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการ ตลาดและสร้างเครือข่ายทั่วโลก ◆ เพิ่มรายได้ของเกษตรกรรายย่อย ชาวนา และชาวประมง ◆ ปรับปรุงระบบการให้บริการจัดส่ง ผลผลิตทางการเกษตร	◆ เปลี่ยนแปลงภาคการเกษตรและ อุตสาหกรรมการเกษตรให้ทันสมัย อย่างเป็นพลวัต และสามารถสร้าง ความได้เปรียบด้านการแข่งขัน ◆ มาเลเซียเป็นผู้ส่งออกอาหารที่ สำคัญของโลก ◆ พัฒนาภาคการเกษตรให้เติบโต เป็นกำลังหลักของประเทศ

3. กระทรวงกลาโหม

วิสัยทัศน์ เพื่อให้เป็นองค์การที่น่าเชื่อถือภายใต้ต้นนโยบายการป้องกัน ประเทศระดับสากล

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
◆ กลยุทธ์เชิงพาณิชย์ 1) ความร่วมมือด้านการผลิตกับ บริษัทต่างชาติ	◆ เพื่อให้มั่นใจว่าการบริหารจัดการ ป้องกันประเทศมีความเป็นเลิศและ สามารถแข่งขันได้

- 2) การใช้งานร่วมกัน
- 3) เพิ่มความสามารถของภาค
อุตสาหกรรมการผลิต
ในท้องถิ่น
- 4) การซื้อคืน
- 5) การลงทุน
- 6) การแลกเปลี่ยนเทคโนโลยี
- 7) การช่วยเหลือด้านเทคนิค
- 8) การช่วยเหลือด้านการตลาด
ระหว่างประเทศ
- 9) การซื้อชิ้นส่วนการผลิต
- ♦ กลยุทธ์เส้นทางน้ำและทางอากาศ
 - 1) เส้นทางน้ำและอากาศเป็นเส้น
ทางการเชื่อมโยงระหว่าง
คาบสมุทรมมาเลเซีย
กับรัฐซาบะห์และรัฐซาราวัก
 - 2) การเข้าถึงช่องแคบมะละกา
 - 3) การเข้าถึงช่องแคบสิงคโปร์
- ♦ กลยุทธ์ด้านงบประมาณ
 - 1) การจัดจ้างกิจกรรมหรือบริการ
สนับสนุนจากหน่วยงาน
ภายนอก (โดยภาคเอกชนจะ
เข้ามามีส่วนร่วม) และจะมุ่งที่



- กิจกรรมหลัก (การป้องกันประเทศ) เท่านั้น
- 2) การรักษากำลังหลักและขยายกำลังสำรอง (กลยุทธ์ในการปรับกำลังพลที่เหมาะสม)
 - 3) ค่าใช้จ่ายการป้องกันประเทศสำหรับเงินค่าตอบแทนบุคลากร ซึ่งไม่ใช่เงินเดือนส่วนบุคคล แต่จะเป็นค่ารักษาแบบ 40:60 หมายความว่า เงินที่ได้รับจะถูกจัดสรรไว้สำหรับเสริมสร้างความสามารถในการปฏิบัติการกิจการเปลี่ยนแปลงเพื่อผลักดันความรู้พื้นฐานและคุณภาพชีวิตของทหาร
 - 4) รูปแบบวัตรกรรมทางการเงิน เหมือนกับการริเริ่มวัตรกรรมทางการเงินของภาคเอกชน

4. กระบวนการค้าภายใน สหกรณ์ และการคุ้มครองผู้บริโภค

วิสัยทัศน์ เป็นผู้นำในการพัฒนาการค้าภายใน สหกรณ์ และการคุ้มครองผู้บริโภค

ยุทธศาสตร์

- ♦ เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของภาคการค้าในประเทศเพื่อผลิตภัณท์มวลรวมภายในประเทศ
- ♦ ดูแลและตระหนักถึงผู้บริโภค
- ♦ สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อธุรกิจ
- ♦ มุ่งสู่การเปิดตลาดอย่างเสรี
- ♦ มุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศขององค์กร โดยมุ่งเน้นด้านการพัฒนาทุนมนุษย์ การจัดการด้านการเงินอย่างรอบคอบ และมีประสิทธิภาพในการบริหารการดำเนินงาน
- ♦ ส่งเสริม สนับสนุน และปลูกฝังความเป็นสากล
- ♦ โครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายที่เข้มงวดและระบบการบริหารที่เคร่งครัดเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา

ภารกิจ

- ♦ เตรียมการสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการค้าภายใน
- ♦ นำประเทศไปสู่การเอื้อประโยชน์ต่อชุมชนผู้บริโภคที่มีจิตสำนึกในความถูกต้องของสิทธิและอำนาจที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล
- ♦ พัฒนาการแข่งขันความก้าวหน้าด้วยสหกรณ์ที่ยึดหยุ่น
- ♦ สนับสนุนการสร้างสรรค์และนวัตกรรม ตลอดจนการคุ้มครองสิทธิทางปัญญา



5. กระทรวงศึกษาธิการ และอุดมศึกษา

วิสัยทัศน์ คุณภาพของการศึกษาจะทำให้ผู้ศึกษาเจริญก้าวหน้า

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
♦ กลยุทธ์ด้านการขยายโอกาสการเข้าถึงและการเพิ่มความเท่าเทียมกันทางการศึกษา 1) ร้อยละ 50 ของประชากรที่มีการเข้าถึงการศึกษาระดับอุดมศึกษา และร้อยละ 33 ของแรงงานที่มีวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษา 2) ทุนสำหรับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระดับอุดมศึกษา ทุนอันทรงเกียรติ (สำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม) และทุนการศึกษาพิเศษ (สำหรับกลุ่มเฉพาะในสาขาต่างๆ) ♦ กลยุทธ์ด้านการปรับปรุงคุณภาพการเรียนและการสอน 1) นโยบายแห่งชาติสำหรับการฝึกงานสำหรับนักเรียนและการฝึกสอนของอาจารย์	♦ พัฒนาและเสริมสร้างสถาบันการศึกษาในระดับสูงขึ้น เพื่อผลิตบุคคลที่มีความสามารถในการแข่งขันและนวัตกรรมที่มีคุณค่าทางศีลธรรมสูงและตอบสนองความปรารถนาของประเทศ

- 2) ปรับปรุงระยะเวลาของหลักสูตร วิธีการเรียนรู้ในรูปแบบโต้ตอบ และการทำงานภาษาอังกฤษที่มากขึ้น
- 3) ผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถตรงตามความต้องการของตลาด
- 4) จำนวนผู้สำเร็จปริญญาเอกหรือเทียบเท่า 100,000 คน

♦ กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมงานวิจัยและนวัตกรรม

- 1) พัฒนานักวิจัยกลุ่มสำคัญ (100 นักวิจัยต่อ 10,000 แรงงาน)
- 2) มหาวิทยาลัยด้านการวิจัย 6 แห่ง
- 3) ผู้เรียนมีวัฒนธรรมการเรียนรู้เชิงนวัตกรรม
- 4) ศูนย์การเรียนรู้ที่เป็นเลิศระดับโลก 20 แห่ง
- 5) ร้อยละ 10 ของงานวิจัยที่ถูกพบในเชิงพาณิชย์

♦ กลยุทธ์ด้านการเสริมสร้างสถาบันระดับอุดมศึกษา



- 1) สถาบันระดับอุดมศึกษา 3 แห่ง ติด 100 อันดับแรก และเป็นหนึ่งใน 50 อันดับแรกของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของโลก
 - 2) ร้อยละ 75 ของผู้สอน ต้องมีคุณสมบัติระดับปริญญาเอก
 - 3) การจัดอันดับของสถาบันอยู่บนพื้นฐานของตัวชี้วัด (KPIs)
- ♦ กลยุทธ์ด้านความเป็นสากลยิ่งขึ้น
- 1) สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับสถาบันต่างชาติ
 - 2) ค่าเฉลี่ยโดยรวมร้อยละ 10 ของการลงทะเบียนต้องประกอบด้วยนักศึกษาต่างชาติ โดยเฉพาะในสถาบันเอกชน
 - 3) ร้อยละ 5 นักศึกษาต่างชาติ ในบางหลักสูตรต้องมีการแข่งขันสอบเข้าเรียน
 - 4) การส่งนักศึกษาหลังจบระดับปริญญาเอกไปยังมหาวิทยาลัยต่างชาติที่มีชื่อเสียง
 - 5) ร้อยละ 15 ของผู้สอนต้องเป็น

ชาวต่างชาติสำหรับ

มหาวิทยาลัยด้านวิจัย

- 6) นักศึกษาสามารถเทียบโอนหน่วยกิตได้

- 7) ทุนการศึกษาต่างประเทศ

♦ กลยุทธ์ด้านวัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

- 1) ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ตลอดชีวิต

- 2) การระลึกถึงช่วงเวลาของประสบการณ์แห่งการเรียนรู้

- 3) เพิ่มการมีส่วนร่วมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้ใหญ่

- 4) โปรแกรมทางเลือก

♦ กลยุทธ์ด้านเสริมสร้างระบบการศึกษา

- 1) หน่วยงานการศึกษาต้องมีบทบาทเสมือนผู้เฝ้าอำนาจ

- 2) ระบบการส่งมอบที่ดีที่สุด

- 3) การควบคุมและการนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

- 4) การวัดผลบนพื้นฐาน



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
ของตัวชี้วัด 5) การใช้จ่ายอย่างรอบคอบของรัฐบาล 6) การแต่งตั้งผู้บริหารระดับสูงของสถาบันด้วยความโปร่งใส	

6. กระทรวงพลังงาน เทคโนโลยีเพื่อสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรน้ำ
วิสัยทัศน์ ทรัพยากรน้ำและพลังงานที่ยั่งยืนเพื่อสิ่งแวดล้อมของมาเลเซีย

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
◆ แผนและนโยบายระหว่างประเทศ ด้านพลังงาน เทคโนโลยีสีเขียว และ อุตสาหกรรมน้ำ ซึ่งเป็นที่ยอมรับ ◆ กลยุทธ์การค้าระหว่างประเทศ ด้านพลังงาน เทคโนโลยีสีเขียว และ ทรัพยากรน้ำ รวมทั้งการเปิดเสรีการค้าตลาดด้านเทคโนโลยีสีเขียว และ ทรัพยากรน้ำในระดับองค์การการค้าโลก (WTO) อาเซียน และ เขตการค้าเสรี (FTA)	◆ คิดค้นและจัดการทรัพยากรอย่าง มีกลยุทธ์ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจ น่าเชื่อถือ และสามารถจัดหาพลังงาน ทรัพยากรน้ำ และเป็นผู้ดำเนินการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสีเขียวเพื่อ สนับสนุนเศรษฐกิจและวิถีชีวิตสีเขียว

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- ♦ แผนการใช้พลังงานเทคโนโลยี
สีเขียว และทรัพยากรน้ำ ร่วมกับ
หน่วยงานในโครงการความร่วมมือ
ระหว่างประเทศ

7. กระทรวงกิจการดินแดนสหพันธรัฐ

วิสัยทัศน์ เพื่อความก้าวหน้าและความเจริญรุ่งเรืองของกิจการดิน
แดนสหพันธรัฐ

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- ♦ แผนการพัฒนาที่มุ่งเน้นดินแดน
สหพันธรัฐของกัวลาัมเปอร์ให้เป็นเมือง
ระดับโลก
- ♦ แผนการพัฒนาที่มุ่งเน้นดินแดน
สหพันธรัฐปุตราจายา เขตปกครองพิเศษ
ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางการ
ปกครองแห่งใหม่
- ♦ แผนการพัฒนาที่มุ่งเน้นดินแดน
สหพันธรัฐลาบวน เป็นศูนย์กลางทาง
เศรษฐกิจที่รุ่งเรือง น้ำมันและก๊าซ
ศูนย์กลางด้านการเงินและการท่องเที่ยว
- ♦ ดำเนินโปรแกรมด้านสุขอนามัยของ
- ♦ การนำความก้าวหน้าและการ
พัฒนากิจการดินแดนสหพันธรัฐ การ
ยกระดับคุณภาพชีวิตของสังคม และ
แผนการพัฒนาที่มุ่งเน้นดินแดน
สหพันธรัฐของกัวลาัมเปอร์ให้เป็นเมือง
ระดับโลก



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
ดินแดนสหพันธรัฐ ♦ เสริมสร้างและพัฒนาด้านการกีฬาของดินแดนสหพันธรัฐ ♦ วางแผนจัดตั้งและพัฒนาความสมดุลของศูนย์กลางด้านธุรกิจและอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจของประเทศ (Klang Valley)	

8. กระทรวงการคลัง

วิสัยทัศน์ บริหารเชิงกลยุทธ์ชั้นนำทางการเงินและผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้มั่นใจว่าเศรษฐกิจมีความเจริญรุ่งเรืองและยั่งยืนสำหรับประชาชนและประเทศ

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
♦ กลยุทธ์การเป็นผู้ประกอบการแห่งชาติ การจัดสรรเงินทุน และการประสานงาน การประเมินผล โปรแกรมผู้ประกอบการภาครัฐ ♦ สร้างเขตพิเศษ “มาเลเซียการคิดสร้างสรรค์ระดับโลกและศูนย์กลางนวัตกรรม” (Malaysia Global Creativity and Innovation)	♦ ทำให้มั่นใจว่าการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความต่อเนื่องและยั่งยืน ♦ เสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันระดับชาติและความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ ♦ ทำให้มั่นใจว่าการจัดการด้านการเงินมีประสิทธิภาพและรอบคอบ

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

Centres - MaGIC)”

- ♦ สร้างโปรแกรม “ผู้ประกอบการโครงการทดลองนำร่อง” ที่ช่วยให้ทุกคนได้ทดลองกิจกรรมทางธุรกิจขนาดเล็กออนไลน์และออฟไลน์ที่มีค่าใช้จ่ายและความเสี่ยงต่ำ
- ♦ ริเริ่มโครงการ “5K Youth Start-ups” เพื่อสร้างผู้ประกอบการหนุ่ม-สาว 5,000 รายทุกๆ ปี

9.กระทรวงการต่างประเทศ

วิสัยทัศน์ บริการด้านต่างประเทศที่สนับสนุนต่อความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพของมาเลเซีย

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- ♦ การรักษาความสัมพันธ์อย่างสันติกับทุกประเทศ โดยไม่คำนึงถึงอุดมการณ์และระบบทางการเมืองของตน
- ♦ การปรับเปลี่ยนความไม่สอดคล้องและกฎเกณฑ์กิจกรรมทางการทูตระดับภูมิภาคและสากล
- ♦ การบูรณาการดินแดนเพื่อส่งเสริมและปกป้องผลประโยชน์ของประเทศและการขยายบริการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลไปยังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของกระทรวงผ่านการทูตเชิงรุก



ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- ♦ การกระชับความสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจกับทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศในอาเซียนและประเทศในระดับภูมิภาค
- ♦ การส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค ตลอดจนการสร้างศักยภาพและมาตรการแก้ปัญหาความขัดแย้ง
- ♦ การเล่นบทบาทผู้นำที่มีอิทธิพล และการประชุมองค์การอิสลาม (มาเลเซียได้ทำในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา)
- ♦ การมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามในการยุติความไม่ยุติธรรม การกดขี่เอารัดเอาเปรียบ และการสนับสนุนกฎหมายระหว่างประเทศ

10. กระทรวงสาธารณสุข

วิสัยทัศน์ การทำงานของชาติร่วมกันเพื่อสุขภาพที่ดีขึ้น

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- ♦ บทบาทในการสนับสนุนและร่วมมือกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่จะทำให้
- ♦ การเฝ้าอำนาจและสนับสนุนประชาชนเพื่อให้

ยุทธศาสตร์

เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดย
การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน
การใช้ชีวิตที่มีสุขภาพดี บนพื้นฐาน
ดังนี้

- 1) การป้องกันและสนับสนุน
- 2) การจัดการสถานพยาบาล
- 3) การบริหารจัดการการเพิ่มขึ้นของผู้ป่วย
- 4) การปฏิบัติกับ NGOs และผู้เกี่ยวข้องต่างๆ
- 5) การเสริมสร้างศักยภาพ
- 6) นโยบายและการกำกับดูแลการแทรกแซง

ภารกิจ

- 1) บรรลุผลสำเร็จอย่างมีศักยภาพเกี่ยวกับสุขภาพ
 - 2) เห็นคุณค่าของสุขภาพว่าเป็นสินทรัพย์ที่มีค่า
 - 3) ความรับผิดชอบของแต่ละคนและการปฏิบัติทางบวกสำหรับสุขภาพ
- ♦ ทำให้มั่นใจถึงระบบสุขภาพที่มีคุณภาพสูง
 - 1) ลูกค้าเป็นศูนย์กลาง
 - 2) ความเสมอภาค
 - 3) สามารถเข้าถึงได้และราคาเหมาะสม
 - 4) ความมีประสิทธิภาพ
 - 5) เทคโนโลยีที่เหมาะสม
 - 6) การปรับตัวตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง
 - 7) การมีนวัตกรรม
 - ♦ การเน้นย้ำและให้ความสำคัญกับ
 - 1) ความเป็นมืออาชีพและการทำงานเป็นทีม
 - 2) การเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
 - 3) การมีส่วนร่วมกับชุมชน



11. กระทรวงสวัสดิภาพชุมชนเมือง การเคหะ และการปกครองส่วนท้องถิ่น

วิสัยทัศน์ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการอยู่อาศัยอย่างยั่งยืนและต่อเนื่องสำหรับประชาชนทุกระดับของสังคมมาเลเซียเพื่อสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) สร้างและดำเนินการทางกายภาพสังคม การวางแผนทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในเขตเมืองและชนบท เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพ	♦ การวางแผน การประสานงาน และการดำเนินงานการจัดตั้งถิ่นฐานของประชาชนที่ดี ตลอดจนโครงการที่อยู่อาศัย สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ และการบริการอย่างสร้างสรรค์ เพื่อมุ่งสู่การสร้างสังคมแบบพลวัต
2) สร้างสังคมที่สงบสุขและสามัคคี โดยทำให้เกิดความมั่นใจในการจัดหาอาคารพาณิชย์และที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพเพื่อปรับปรุงเศรษฐกิจและความยั่งยืนของคุณภาพชีวิต	
3) ให้ความช่วยเหลือและปรับปรุงมาตรฐาน การกำกับดูแลรัฐบาลท้องถิ่นในการให้บริการที่มีคุณภาพและมีความปลอดภัย	
4) เพื่อบริหารจัดการระบบทำความสะอาดสาธารณะ การจัดเก็บขยะมูลฝอยอย่างมีประสิทธิภาพ	
5) พัฒนาและการอนุรักษ์คุณภาพ	

ของภูมิทัศน์ สวนสาธารณะ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการทำให้มาเลเซียเป็นชาติแห่งสวน (Garden Nation)

6) เพื่อทำให้มั่นใจถึงความปลอดภัยของชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมจากความเสี่ยงของการเกิดอัคคีภัย วัสดุอันตราย และภัยพิบัติต่างๆ ผ่านการป้องกันอัคคีภัย การกู้ภัย ที่มีประสิทธิภาพ

7) เพื่อส่งเสริมและควบคุมเงินกู้และการกู้เงินกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

8) กระจายอำนาจไปยังส่วนสนับสนุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถภายใน

12. กระทรวงทรัพยากรมนุษย์

วิสัยทัศน์ เป็นหน่วยงานชั้นนำในการพัฒนาและการจัดการกำลังพลระดับโลก

1) การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของแรงงานและโลกาภิวัตน์

2) การสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมการ

- ♦ พัฒนากำลังพลด้านผลิต ข้อมูลข่าวสาร วินัย และการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง



ยุทธศาสตร์

ลงทุนให้น่าดึงดูดและการรักษาความสามารถด้านการแข่งขัน

3) การสร้างตลาดแรงงานอย่างเป็นพลวัต ซึ่งการจ้างงานต้องการทักษะใหม่ๆ ที่มีความหลากหลาย

4) การสร้างความสมดุลระหว่างความยืดหยุ่นและความปลอดภัยในการจัดการทรัพยากรมนุษย์

5) การเคลื่อนย้ายแรงงานจะส่งผลต่อแรงงานท้องถิ่น ซึ่งจะได้รับค่าจ้างต่ำกว่าความเหมาะสมของทักษะ

6) สภาพแวดล้อมการทำงานที่มีการประสานความร่วมมือกัน

7) สมรรถนะและความสามารถในการจ้าง

8) ระบบความปลอดภัยทางสังคมแห่งชาติ

9) การลดอุบัติเหตุในสถานที่ทำงาน

ภารกิจ

- ♦ เพื่อการเจริญเติบโตและสร้างโอกาสในการทำงานมากขึ้น

- ♦ เพื่อสนับสนุนและรักษาความสัมพันธ์ในกลุ่มอุตสาหกรรมเดียวกันระหว่างนายจ้าง ลูกจ้าง และสหภาพการค้า เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสวัสดิภาพของประชาชน

- ♦ เพื่อสนับสนุนความยุติธรรมทางสังคมและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนการแก้ปัญหาความขัดแย้งในโรงงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง รวมถึงข้อตกลงร่วมกันถึงเงินรางวัล

- ♦ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าสภาพทางการค้ามีแนวทางปฏิบัติที่เป็นประชาธิปไตยและสามารถรับผิดชอบ ช่วยเหลือให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การได้

- ♦ เพื่อจะเป็นผู้นำในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติ

- ♦ เพื่อให้มั่นใจถึงความปลอดภัยและสุขภาพของกำลังพล

- ♦ เพื่อพัฒนาทักษะ ความรู้ และการแข่งขันของแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรม

13. กระบวนการสื่อสาร และมัลติมีเดีย

วิสัยทัศน์ เพื่อเป็นผู้นำในการสร้างชาติ กรอบการดำเนิน 1 Malaysia และหลักการปรองดองแห่งชาติผ่านทางข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร และวัฒนธรรม

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- 1) พัฒนานโยบายและแผนการดำเนินงาน รวมทั้งการจัดการความสัมพันธ์ของรัฐบาลท้องถิ่นและต่างประเทศ
- 2) เพื่อให้มั่นใจว่าการบริการผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อสิ่งพิมพ์ การสื่อสารต่อหน้า สามารถตอบสนองความต้องการของชาติและสังคมได้สอดคล้องกับการพัฒนาในปัจจุบัน
- 3) การจัดการพัฒนาโปรแกรมการออกอากาศสู่สาธารณะและความบันเทิง รวมทั้งการช่วยเหลือหน่วยงานรัฐดำเนินการรณรงค์การออกอากาศในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อสิ่งพิมพ์ และการสื่อสารแบบต่อหน้า

- ♦ เสริมสร้างความสามัคคีและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติบนพื้นฐานหลักการปรองดองแห่งชาติผ่านทางข้อมูลข่าวสาร การสื่อสาร และวัฒนธรรม
- ♦ การสร้างความรู้สึกรักเป็นเจ้าของและความภาคภูมิใจในชาติผ่านศิลปวัฒนธรรมและมรดกแห่งชาติ
- ♦ พัฒนาและเสริมสร้างอุตสาหกรรมการสื่อสาร
- ♦ กระตุ้นเศรษฐกิจของชาติผ่านการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์

14. กระทรวงมหาดไทย

วิสัยทัศน์ ผู้นำการรักษาความปลอดภัยภายใน



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) การรักษาความปลอดภัยของประชาชน 2) การจัดการลงทะเบียนประชากรตามรัฐธรรมนูญการอพยพและแรงงานต่างชาติ การจัดการความปลอดภัยทางสังคม 3) การป้องกันพลเรือน 4) การต่อต้านยาเสพติด 5) การควบคุมการตีพิมพ์และการกระจายของสื่อว่ามีความถูกต้องและป้องกันการบิดเบือนข้อความ 6) การควบคุมการผลิตภาพยนตร์และกิจกรรมการเผยแพร่ 7) การจัดการของอาสารสมัคร 8) ดำเนินการลงโทษและฟื้นฟูผู้กระทำความผิด	♦ ดูแลรักษาความปลอดภัยภายในเพื่อให้มั่นใจว่าประชาชนมีความสงบและสวัสดิภาพที่ดี

15. กระทรวงการต่างประเทศ และอุตสาหกรรม

วิสัยทัศน์ การทำให้มาเลเซียเป็นแหล่งลงทุนและสามารถแข่งขันระดับสากลได้มากที่สุดก่อนปี พ.ศ. 2563

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) การวางแผน กำหนด และดำเนิน	♦ ส่งเสริมกลยุทธ์ความสามารถใน

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

นโยบายการพัฒนา

- 2) อุตสาหกรรมการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ
- 3) ส่งเสริมการลงทุนต่างประเทศและในประเทศ
- 4) ส่งเสริมการส่งออก การผลิตสินค้าและบริการ โดยความร่วมมือทางการค้าแบบทวิภาคี พหุภาคี และระดับภูมิภาค

การแข่งขันระดับสากลของมาเลเซีย เรื่องการค้าระหว่างประเทศ โดยการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าสูงและการบริการเพิ่ม

- ♦ พัฒนากิจกรรมด้านอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการเสริมสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของมาเลเซียเพื่อให้บรรลุเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วในปี พ.ศ. 2563

16. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

วิสัยทัศน์ เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน และการจัดสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- 1) ปรับปรุงพื้นฐานความรู้ทางวิทยาศาสตร์
- 2) เสริมสร้างการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนขององค์ประกอบความหลากหลายทางชีวภาพ
- 3) พัฒนาศูนย์กลางแห่งความเป็นเลิศในอุตสาหกรรมการวิจัยความหลากหลายทางชีวภาพในเขตร้อนชื้น

- ♦ ดำเนินการและใช้ประโยชน์จากหลักปฏิบัติที่ดีที่สุด เพื่อบูรณาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และลดผลกระทบจากการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน



- 4) เสริมสร้างกรอบแนวคิดสถาบัน
สำหรับการจัดการความหลากหลาย
ทางชีวภาพ
- 5) เสริมสร้างและบูรณาการโปรแกรม
การสนทนา
- 6) บูรณาการความหลากหลายทาง
ชีวภาพโดยพิจารณาถึงการวางแผน
กลยุทธ์ระดับภาคส่วน
- 7) เสริมสร้างทักษะ ศักยภาพ และ
ความสามารถ
- 8) สนับสนุนความร่วมมือจากภาค
เอกชน
- 9) ทบทวนการออกกฎหมายเพื่อ
สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการความ
หลากหลายทางชีวภาพ
- 10) ลดผลกระทบจากกิจกรรมของ
มนุษย์เกี่ยวกับความหลากหลายทาง
ชีวภาพ
- 11) พัฒนานโยบาย กฎเกณฑ์ และการ
สร้างศักยภาพความปลอดภัยทาง
ชีวภาพ
- 12) เพิ่มสถาบันการเรียนรู้และสร้าง
ความตระหนักให้แก่ประชาชน

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- 13) สนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ
- 14) แลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล
- 15) จัดตั้งกองทุน

17. กระทรวงอุตสาหกรรมการเพาะปลูกและโคกภณท์

วิสัยทัศน์ เพื่อให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางความเป็นเลิศภาคสินค้าโคกภณท์ และเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ของผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มมูลค่าในตลาดระดับสากล

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- 1) เพิ่มการมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมโคกภณท์ เพื่อนำไปสู่รายได้มวลรวมของชาติ (GDP) และผลกำไรจากต่างชาติ
- 2) ทำให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางแห่งความเป็นเลิศด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี และบริการในอุตสาหกรรมโคกภณท์
- 3) เพิ่มประสิทธิภาพ ผลผลิต คุณภาพ และความยั่งยืนของอุตสาหกรรมหลักด้วยระบบเศรษฐกิจบนฐานความรู้

- ♦ ทำให้นั่นใจถึงความสามารถด้านการแข่งขันระดับสากลของมาเลเซียในอุตสาหกรรมโคกภณท์ เพื่อมุ่งไปสู่การพัฒนาประเทศ



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
4) การเสริมสร้างความสามารถทางการตลาด รวมทั้งเพิ่มส่วนแบ่งการตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดเฉพาะกลุ่ม	

18. กระทรวงการพัฒนาชนบทและภูมิภาค

วิสัยทัศน์ เป็นผู้ริเริ่มในการพัฒนาชนบทและภูมิภาค

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) เพิ่มกำไรของประชาชนในชนบทร้อยละ 80 จากอัตราประชากรเขตเมืองก่อนปี พ.ศ. 2563 2) สร้างคุณภาพหมู่บ้านก่อนปี พ.ศ. 2559 3) ขยายเป้าหมายร้อยละ 30 ของประชาชนในชนบทเพื่อให้อยู่ในกิจการของการเป็นผู้ประกอบการก่อนปี พ.ศ. 2563 4) สร้างสรรค์สังคมอุดมปัญญาและทักษะ 5) เร่งดำเนินการตามแนวคิดและบูรณาการโปรแกรมการพัฒนา	♦ ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนในชนบทอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

- 6) เพิ่มสวัสดิการชุมชนในชนบท
- 7) บรรลุผลร้อยละ 100 สำหรับ
สาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน
ก่อนปี พ.ศ. 2563
- 8) ทำให้มั่นใจว่าประชาชนในชนบท
บรรลุผลร้อยละ 100 ในเรื่องเทคโนโลยี
สารสนเทศ และประโยชน์ของการ
สื่อสารก่อนปี พ.ศ. 2563
- 9) จัดปัญหาความยากจน และลด
อัตราความยากจนโดยรวมร้อยละ 2.8
- 10) เพิ่มรายได้และโอกาสในการ
ทำงานในพื้นที่ชนบท
- 11) พัฒนาเส้นทางคมนาคมทางถนน
และพื้นที่ทุรกันดาร
- 12) เพิ่มการครอบคลุมการใช้ไฟฟ้า
สำหรับพื้นที่ชนบทในซาบ่าห์ร้อยละ
81 และในซาราวักร้อยละ 90 ก่อนปี
พ.ศ. 2556
- 13) เพิ่มการครอบคลุมการใช้น้ำ
สำหรับพื้นที่ชนบทในซาบ่าห์และ
ซาราวักร้อยละ 70 ก่อนปี พ.ศ. 2556
- 14) ทำให้มั่นใจว่าทุกพื้นที่ภายในรัศมี
30 กิโลเมตร จากศูนย์กลางเมือง ได้



ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

รับโครงสร้างพื้นฐานครอบคลุมร้อยละ 100 ก่อนปี พ.ศ. 2559

15) ดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการลดช่องว่างและเพิ่มบริการอินเทอร์เน็ตบอร์ดแบนด์ตามแผนบอร์ดแบนด์แห่งชาติ

16) ทำให้มั่นใจว่าความสมดุลของการกระจายโอกาสด้านคุณภาพชีวิตที่ดีสามารถสร้างรายได้ โอกาสในการทำงาน และการศึกษา

19. กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม

วิสัยทัศน์ การพัฒนาและการประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม สำหรับความรู้ทั่วไป การสร้างมูลค่า และสวัสดิภาพทางสังคม เพื่อให้ประสบผลสำเร็จมีรายได้ทางเศรษฐกิจระดับสูง และสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

1) การพัฒนาทุนมนุษย์ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อสร้างและเพิ่มความรู้เชิงนวัตกรรม

♦ เพื่อขับเคลื่อนและจัดการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม สำหรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

- 2) เพิ่มการเจริญเติบโตด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการตลาด
- 3) การให้ความสำคัญกับการคิดเชิงสร้างสรรค์และการคิดเชิงนวัตกรรม
- 4) กลยุทธ์การเพิ่มและส่งเสริมพันธมิตร (ความร่วมมือ การประสานงาน และคู่ค้าทางธุรกิจ)
- 5) ส่งเสริมกองทุน RDC
- 6) ควบคุมและเข้มงวดในเชิงพาณิชย์เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับสร้างสรรค์ผลงาน
- 7) กระจายความเท่าเทียมทางสังคมผ่านนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- 8) ความเป็นสากล
- 9) เสริมสร้างความสามารถและศักยภาพของกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม

และสังคม โดยมีการสร้างสรรค์และนวัตกรรม รวมทั้งส่งเสริมการขับเคลื่อนทางการตลาดวิจัยและพัฒนา การกระจายเทคโนโลยีใหม่ๆ การพัฒนาและดึงดูดผู้มีความสามารถสูง และการส่งเสริมความร่วมมือกับคู่ค้าทางธุรกิจ

20. กระทรวงการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม

วิสัยทัศน์ การพัฒนาประเทศไทยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวระดับโลก



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวและกลยุทธ์สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ 2) ตรวจสอบการดำเนินงานตามนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับด้านโครงสร้างองค์การผลิตภัณฑ์ การตลาด กำลังคน การขนส่ง ตัวบ่งชี้การท่องเที่ยว สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจมหภาค 3) แผนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแนวใหม่ เช่น การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การท่องเที่ยวด้านการศึกษา การท่องเที่ยวด้านกีฬา การท่องเที่ยวล่องเรือ การท่องเที่ยวในชนบท เป็นต้น 4) การพัฒนาฐานข้อมูลการท่องเที่ยว	♦ ทำงานร่วมกับทุกอุตสาหกรรมเพื่อวางตำแหน่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นตัวกระตุ้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

21. กระทรวงการขนส่ง

วิสัยทัศน์ เป็นผู้นำระดับโลกในระบบการขนส่ง

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) การเปลี่ยนแปลงระบบการขนส่งทางบก (JPJ) เป็นการดำเนินการทำงานรูปแบบใหม่ นอกเหนือจากกระบวนการ	♦ เพื่อให้มั่นใจว่าทุกระบบการขนส่งมีประสิทธิภาพ การบูรณาการ ความปลอดภัย ความมั่นคง และใช้งานได้ง่าย

ทำงานปกติ ด้วยแนวคิดแบบระดับชั้น
หนึ่ง และโครงสร้างพื้นฐานชั้นหนึ่ง

2) ดำเนินการประเมินผลที่ครอบคลุม
สถานการณ์การขนส่งในปัจจุบันของ
อาเซียน และดำเนินการตามแผนปฏิบัติ
การเพื่อระบุงบช่องว่างและจัดลำดับความ
สำคัญในช่วง พ.ศ.2554-2558

3) ระบุการปฏิบัติงานตามกลยุทธ์เพื่อ
สนับสนุนการจัดตั้งประชาคมอาเซียน
ก่อนปี พ.ศ.2558 ซึ่งจะสนับสนุนระบบ
การขนส่งที่มีอยู่

4) ระบุวิสัยทัศน์ระยะยาวของการ
ร่วมมือด้านระบบขนส่งในประชาคม
อาเซียน

22. กระทรวงกิจการสตรี ครอบครัว และการพัฒนาสังคม

วิสัยทัศน์ เป็นผู้นำในการสร้างความเท่าเทียมทางเพศ ครอบครัว
และการพัฒนาชุมชนให้เหมือนประเทศที่มีการพัฒนาแล้ว

1) ทำให้มั่นใจได้ว่ามุมมองทางเพศ
ครอบครัว และชุมชน ถูกบูรณาการ
ตามการกำหนดนโยบาย การวางแผน

♦ บูรณาการในมิติทางสังคมและสตรี
ไปสู่การพัฒนาของชาติ พร้อมทั้งเสริม
สร้างสถาบันครอบครัวเพื่อปรับปรุง



และนำไปโปรแกรมไปปฏิบัติ

2) การเสริมสร้างการดำเนินการของครอบครัวที่มีคุณค่าในสังคมด้วยการทำงานอย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

3) การตรวจสอบกฎเกณฑ์และนำเสนอเพื่อออกกฎหมายใหม่ โดยให้มั่นใจว่าเป็นการป้องกันสตรี ครอบครัว และชุมชน

4) การดำเนินโครงการวิจัยและพัฒนาเรื่องเพศ ประชากร ครอบครัว และชุมชน เพื่อส่งเสริมนวัตกรรมในการวางแผนและพัฒนาโปรแกรม

5) พัฒนาและเสริมสร้างฐานข้อมูลทางสังคมเพื่อให้ครอบครัวและวางแผนบูรณาการ การควบคุม และประเมินกลุ่มเป้าหมายของโครงการ

6) เพิ่มทักษะ ความรู้ และกระจายกลุ่มเป้าหมายให้สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

7) เพิ่มโอกาสที่หลากหลายสำหรับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อปรับปรุงโปรแกรมพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

8) เพื่อเสริมสร้างเครือข่ายและ

สวัสดิภาพทางสังคม

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

แบ่งปันข้อมูลข่าวสารระดับสากล

9) สร้างการควบคุมและการประเมินผลเพื่อปรับปรุงโครงการและนโยบาย

10) การขยายการเข้าถึงข้อมูลและเทคโนโลยีการสื่อสารของสตรี ครอบครัว และชุมชน

11) เสริมสร้างการส่งมอบบริการทุกระดับด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ การเงิน และเทคโนโลยีที่เหมาะสมอย่างมีอชีพ

12) เพื่อเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการที่มีอยู่ในหน่วยงานต่างๆ และองค์กรที่จะช่วยให้สตรี ครอบครัว และชุมชนได้รับบริการที่จำเป็น

23. กระทรวงโยธาธิการ

วิสัยทัศน์ เป็นองค์การนำในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และกระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้นในตลาดโลก

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

1) การเสริมสร้างเส้นทางถนนของ

♦ สร้างความมั่นใจในการพัฒนา



ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
สหพันธรัฐระหว่างเส้นทางเมืองหลักกับเส้นทางข้ามประเทศ 2) การเสริมสร้างเส้นทางถนนของสหพันธรัฐในอาณาเขต 3) การดำเนินการเส้นทางถนนในซาราวักและซาบะห์ 4) การเสริมสร้างถนนของสหพันธรัฐไปยังชนบท 5) ปรับปรุงเส้นทางหลักในประเทศมาเลเซียให้มีประสิทธิภาพ 6) การบำรุงรักษาถนนให้ได้ตามมาตรฐาน 7) ปรับปรุงระบบภูมิบุตรา เพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรม การก่อสร้างแห่งชาติ	สมรรถนะและความสามารถในการทำสัญญาอย่างมีอาชีพและแรงงานภาคการก่อสร้างถูกจัดการตามนโยบายแห่งชาติ ◆ พัฒนา ขยาย และสร้างความเข้มแข็งให้ภาคอุตสาหกรรมและการบริการอย่างมีอาชีพเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก ◆ สร้างความมั่นใจในการสร้างโครงสร้างพื้นฐานด้วยการจัดทำแผนปฏิบัติการ

24. กระทรวงเยาวชนและกีฬา

วิสัยทัศน์ เพื่อตอบสนองแรงบันดาลใจและความต้องการของเยาวชน เสริมสร้างศักยภาพเยาวชนสำหรับอนาคตที่ดีกว่า และส่งเสริมวัฒนธรรมกีฬาในหมู่ประชาชน

ยุทธศาสตร์	ภารกิจ
1) การปลูกฝังการกีฬา โดยดำเนิน	◆ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมและการ

ยุทธศาสตร์

ภารกิจ

โครงการและกิจกรรมที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย

2) ส่งเสริมการพัฒนากีฬาที่มีความสามารถสูง โดยมีการใช้โค้ชระดับโลก มาช่วยฝึกสอนและจัดโปรแกรม ฝึกอบรมให้แก่โค้ชหรือผู้ฝึกสอน ชาวมาเลเซีย

3) การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬา มีการสร้างสรรค์อุตสาหกรรมกีฬา ที่เข้มแข็งจนสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจ และ GDP

กระทำที่กระตุ้นและเอื้ออำนวยสำหรับ ส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนและกีฬา ตั้งแต่ระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ไปจนถึง ระดับสากล



5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานเกี่ยวกับ ASEAN

มาเลเซียได้จัดตั้งสำนักเลขาธิการแห่งชาติมาเลเซีย-อาเซียน (ASEAN-Malaysia National Secretariat - AMNS) โดยมีวัตถุประสงค์หลักดังนี้^[29]

1. เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ในการดูแลความสงบ ความมั่นคง และความเจริญรุ่งเรืองให้เกิดขึ้น ในภูมิภาค โดยอยู่บนพื้นฐานของวัตถุประสงค์และหลักการสำคัญ ในกฎบัตรอาเซียน

2. เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกัน และความร่วมมือในด้าน ความปลอดภัยทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ระหว่างสมาชิกอาเซียนด้วยกัน และประเทศคู่ค้าระดับภูมิภาคและ ระดับโลก

3. เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน และความตระหนักในระดับชาติ ที่มีต่อการสร้างประชาคมอาเซียนก่อนปี พ.ศ. 2558

โดยสำนักเลขาธิการแห่งชาติมาเลเซีย-อาเซียน (AMNS) มีการดำเนินการดังต่อไปนี้

- ♦ บทบาทของภาพรวมระดับชาติ และการประสานงานเรื่อง นโยบายที่เกี่ยวข้องกับอาเซียน

- ♦ บทบาทของการเป็นศูนย์รวมข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียนในระดับชาติ
- ♦ ประสานการดำเนินงานของอาเซียนที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ หรือกิจกรรมในระดับชาติ
- ♦ ส่งเสริมเอกลักษณ์อาเซียน และความตระหนักในระดับชาติ

- ♦ บทบาทในภาพรวมสำหรับการเจรจาความสัมพันธ์ในอาเซียน ตลอดจนความสัมพันธ์ของอาเซียนกับองค์การระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ รวมทั้งกลุ่มภายนอกอื่นๆ
- ♦ สนับสนุนการทำงานของคณะทำงานมาเลเซีย-อาเซียน ในกรุงจาการ์ตา
- ♦ ประสานงานการเป็นตัวแทนของประเทศมาเลเซียในเวทีอาเซียน เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการ การจัดเวทีสัมมนา เป็นต้น



6

ระบบการพัฒนาข้าราชการ

6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ

จากยุทธศาสตร์ของประเทศมาเลเซียที่ได้มุ่งเน้นในมิติต่างๆ ของการปฏิรูปประเทศตามวิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) การปฏิรูประบบรัฐบาลไปสู่การปฏิรูปประเทศมาเลเซีย (Government Transformation Programme to Transform Malaysia) ถือเป็นแผนกลยุทธ์หนึ่งที่จะขับเคลื่อนประเทศมาเลเซียไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

โปรแกรมการปฏิรูปของรัฐบาล (Government Transformation Programme - GTP) เป็นนโยบายปรับปรุงและปฏิรูปการทำงาน และการให้บริการของภาครัฐให้ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของประชาชน รัฐบาลจึงต้องมุ่งเน้นการพัฒนาข้าราชการทั่วประเทศให้มีประสิทธิภาพ เพื่อจะปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนา และปฏิรูปตาม GTP ในด้านต่างๆ ดังนี้ ^[25]

1. อัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น
2. การต่อต้านการคอร์รัปชัน
3. การลดปัญหาอาชญากรรม
4. การปรับปรุงประสิทธิภาพของนักเรียน
5. มาตรฐานค่าครองชีพของครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำ
6. การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในชนบท
7. การปรับปรุงคมนาคมในตัวเมือง

สำหรับแนวทางการปฏิรูปของรัฐบาล (Government Transformation Programme - GTP) มีหลักการสำคัญ 4 ประการ คือ ^[42]



1. ดำเนินงานและส่งมอบอย่างสร้างสรรค์ มีนวัตกรรมโดยกระตุ้นให้ข้าราชการมีความคิดนอกกรอบ ใช้กระบวนการความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรมในการดำเนินงาน ไม่ว่าจะเป็นระบบนโยบายและผลลัพธ์ เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์
2. เน้นการตัดสินใจ และการดำเนินงานที่รวดเร็ว เพื่อให้ทันต่อความต้องการ และอยู่บนพื้นฐานของฐานข้อมูล
3. ดำเนินงานและส่งมอบอย่างคุ้มค่าโดยขจัดงานที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ การดำเนินงานจะต้องมีการวางแผนและประเมินผลลัพธ์ เพื่อให้เกิดความคุ้มค่า



4. ยึดหลักคุณธรรมและความซื่อสัตย์

5. นอกจากนี้การปฏิรูปของรัฐบาล (Government Transformation Programme - GTP) มีสิ่งสำคัญที่ต้องนำไปปฏิบัติ 5 ประการ ดังนี้ ^[42]

1. ออกแบบงานบริการสาธารณะ โดยมุ่งเน้นประชาชนและธุรกิจ เพื่อให้เทียบเท่ากับภาคเอกชน มุ่งเน้นในการเป็นที่ปรึกษาแก่ประชาชนให้อำนาจการตัดสินใจผู้ปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในเรื่องเวลา มีกระบวนการแข่งขันและประยุกต์การทำงานจากตัวอย่างภาคอื่นๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ

2. มอบงานด้วยความโปร่งใสและรับผิดชอบในผลลัพธ์ โดยมีการกำหนดตัวชี้วัด (KPIs)

3. วางภาครัฐให้เป็นภาคที่มีประสิทธิภาพในการช่วยภาคเอกชนเพื่อการเติบโต โดยสร้างความเข้มแข็งแก่ผู้มีอำนาจตัดสินใจด้านนโยบาย เพิ่มบทบาทการลงทุนในภาคเอกชน ลดการเป็นเจ้าของในทรัพย์สินที่ไม่ใช่ทรัพย์สินหลัก

4. ขับเคลื่อนผลผลิตด้วยการบริหารงบประมาณของรัฐบาลอย่างรอบคอบ โดยทำการวิเคราะห์ด้านคุณค่าและราคาในการจัดซื้อจัดจ้าง การจัดซื้อจัดหาในลักษณะรวมศูนย์

5. การใช้ตรรกะและสร้างความสามารถของรัฐบาล มีการก่อตั้งหน่วยงานติดตามผลการปฏิบัติงานของราชการ ดึงผู้มีความสามารถเข้าสู่ภาครัฐ



6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ

หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาข้าราชการมาเลเซีย เพื่อพัฒนาข้าราชการให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนผลักดันแนวทางการปฏิรูปของรัฐบาล (GTP) ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) จะทำการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรทั้งภายในและภายนอก การสรรหาบุคลากรจากภายนอก มีขบวนการตั้งแต่การคัดกรอง การสอบข้อเขียน การประเมินศักยภาพ การทดสอบด้านจิตวิทยา และการสัมภาษณ์ในส่วนของการสอบข้อเขียน จะมีการทดสอบความรู้ทั่วไป คณิตศาสตร์ ภาษามาเลย์ และภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ จะมีการทดสอบการนำเสนอ การแสดงบทบาทสมมติ ^[24] หากผ่านกระบวนการเหล่านี้แล้ว จะถูกส่งต่อไปยังคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (Public Service Commission: PSC) เพื่อสัมภาษณ์รอบสุดท้าย

นอกจากนี้แล้วหน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) ได้มีการก่อตั้งหน่วยวางแผนการบริหารจัดการและความทันสมัยในการบริหารชาวมาเลเซีย (Malaysian Administrative Modernization and Management Planning Unit: MAMPU) ในปี พ.ศ. 2540 ภายใต้การจัดการโดย MAMPU พบว่า การให้บริการภาครัฐมีคุณภาพและเที่ยงตรงมากขึ้น นอกจากนี้ MAMPU



ยังได้จัดการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) แก่ภาครัฐ^[25] เนื่องจากประเทศมาเลเซียเป็นประเทศกำลังพัฒนาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ความต้องการวุฒิบัตรเพิ่มเติมหลังจบการศึกษามีมากขึ้น ได้มีการส่งข้าราชการส่วนหนึ่งไปศึกษาเพิ่มเติมในต่างประเทศด้านการจัดการภาครัฐ (Public Administration) ภายหลังได้มีการเปิดการเรียนการสอนในประเทศเพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณ เนื่องจากความต้องการข้าราชการที่มีความรู้มากกว่าอนุปริณายามากขึ้น จึงได้มีการเปิดโอกาสให้ข้าราชการศึกษาต่อปริญญาตรีและปริญญาโทด้านการบริหารภาครัฐ (Public Administration) ทำให้มีมหาวิทยาลัยหลายแห่งเปิดศึกษาภาคพิเศษ มีการจัดตั้งสถาบันการบริหารรัฐกิจแห่งชาติ (National Institute of Public Administration: INTAN) และศูนย์การอบรมภาครัฐ ซึ่งแนวทางการพัฒนาข้าราชการมาเลเซียของหน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

การอบรมและการพัฒนา

ในปี พ.ศ. 2552 หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) ได้วางงบประมาณสูงถึง 105.2 ล้านบาท เพื่อใช้ในการอบรมและพัฒนาข้าราชการ โดยได้วางเป้าหมายให้ข้าราชการทุกคนได้รับการฝึกอบรมอย่างน้อย 7 วัน และหน่วยงานราชการต้องแบ่งสรรงบประมาณร้อยละ 1 ของงบประมาณทั้งหมดเพื่อใช้สำหรับการอบรม และได้มีข้าราชการเข้ารับการอบรมทั้งหมด 3,320 คน และมีจำนวนข้าราชการทั้งหมด 2,188 คนเข้ารับการศึกษาลักษณะ

ระยะสั้น การอบรมต่างๆ ได้แก่ การอบรมสำหรับผู้บริหารระดับสูง การอบรมสำหรับผู้บริหารอาวุโส โปรแกรมพิเศษด้านเจ้าหน้าที่รับรอง ฮาลาล (Islamic Affairs Officers: JAKIM) การพัฒนาภาวะผู้นำ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

การอบรมและการพัฒนาเป็นกระบวนการหนึ่งในการเพิ่มผลผลิต ต่อหัว และเป็นการสื่อสารเป้าหมายองค์การให้พนักงาน และมาเลเซีย ได้ใช้การอบรมเป็นหนึ่งในกิจกรรมหลักที่จะนำพาประเทศให้บรรลุ วิสัยทัศน์ พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020)

การวางแผนและการสร้างโปรแกรมอบรม

การวางแผนและการสร้างโปรแกรมการอบรมสำหรับบุคลากร ในภาครัฐ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. จัดตั้งทิศทางด้านกลยุทธ์
2. เพิ่มความสามารถขององค์การ
3. จัดการบุคลากรให้มีคุณภาพ
4. พัฒนาแรงงานให้มีความสามารถ
5. จัดการผลการปฏิบัติงาน
6. รางวัล
7. สร้างองค์การให้เป็นองค์การที่มีวัฒนธรรมผลการปฏิบัติงาน ยอดเยี่ยม

นอกจากนี้ หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) ได้มีการจัดโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเข้าสู่มาตรฐาน



ระดับโลก เช่น มีการประสานกับสถาบันการศึกษากว่า 60 แห่ง เพื่อจัดโปรแกรมการอบรมที่เหมาะสมในการพัฒนาแรงงานและความพร้อมอาชีพ ได้แก่ สถาบันการบริหารรัฐกิจแห่งชาติ (National Institute of Public Administration: INTAN), (Institute Latihan Kehakiman dan Perundangan: ILKAP), (Institute Diplomasidan Hubungan Luar Negeri: IDHL), (Institute Kefahaman Islam Malaysia: IKIM) และอื่นๆ โดย INTAN จะเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการอบรมขั้นพื้นฐานสำหรับข้าราชการ

การอบรมเพื่อการพัฒนาในการเลื่อนตำแหน่ง (Career Promotion)

การอบรมเพื่อการพัฒนาในการเลื่อนตำแหน่งเป็นวิธีการเตรียมความพร้อมให้แก่ข้าราชการในระดับต่างๆ เพื่อให้ข้าราชการมีทักษะและความสามารถพร้อมที่จะเลื่อนขั้นไปสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น ซึ่งสามารถสรุปแนวทางการพัฒนาได้ดังนี้

1. การอบรมสำหรับผู้บริหารระดับสูง มีการส่งผู้บริหารระดับสูงไปศึกษาต่อด้านการบริหารจัดการ ที่ Harvard Business School, Harvard University, Templeton College และ Oxford
2. การประชุม สัมมนา โดยมุ่งจะพัฒนาความรู้ด้านการจัดการ
3. การอบรมสำหรับการเลื่อนขั้นสู่ตำแหน่งที่สำคัญ
4. โปรแกรมการอบรมด้านอุตสาหกรรมและเทคนิค
5. โปรแกรมหลังจบการศึกษาปริญญาโทและปริญญาเอกทั้งในและต่างประเทศ

6. โปรแกรมการบริหารจัดการสำหรับผู้บริหาร

การมุ่งสู่ผลลัพธ์เพื่อเพิ่มผลการปฏิบัติงาน

ในส่วนของการประเมินต่างๆ ที่หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Service Department: PSD) กำหนดแก่ข้าราชการมาเลเซีย มีดังนี้

1. การกำหนดตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicator - KPIs) สำหรับข้าราชการระดับสูง เพื่อเป็นการวัดผลการปฏิบัติงานหลังจากที่ได้ผ่านการอบรม นอกจากนี้ ยังได้กำหนด KPIs สำหรับหัวหน้าแผนกในการให้ความสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพข้าราชการ

2. การประเมินขีดความสามารถ เพื่อที่จะได้มั่นใจว่าผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาความสามารถ โดยรัฐบาลได้เริ่มประเมินขีดความสามารถตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545 โดยมีจุดประสงค์ ดังนี้

- ◆ เพื่อกระตุ้นการพัฒนาตัวเอง
- ◆ เพื่อกระตุ้นการใช้ความรู้ ทักษะ และความคิดสร้างสรรค์
- ◆ เพื่อสร้างการทำงานเป็นทีม
- ◆ เพื่อสร้างองค์การแห่งการเรียนรู้
- ◆ เพื่อผสมผสานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านขีดความสามารถ
- ◆ เพื่อใช้ในการปรับเงินเดือน และการเลื่อนตำแหน่ง
- ◆ เพื่อสร้างภาครัฐให้มีผลการปฏิบัติงานที่ดีเยี่ยม



การประเมินขีดความสามารถ ซึ่งมีทั้งการประเมินขีดความสามารถทั่วไป และขีดความสามารถในงาน จะมีกิจกรรมการประเมินที่แตกต่างกัน เช่น การประเมินขีดความสามารถทั่วไปจะมีการสอบข้อเขียนและการมอบหมายงาน การประเมินความสามารถในงานจะมีการสอบข้อเขียน การบริหารงาน และบุคลิกภาพ ผลการประเมินจะแบ่งเป็นเกรด A = ยอดเยี่ยม (Excellence) B = ดี (Good) C = น่าพอใจ (Satisfaction) D = ปานกลาง (Fair) และแบ่งเป็นระดับดังนี้ ระดับ 4 = ผ่าน และมีขีดความสามารถในระดับยอดเยี่ยม 3 = ผ่าน และมีขีดความสามารถในระดับสูง 2 = ผ่าน แต่มีเงื่อนไข 1 = ไม่ผ่าน การที่จะเลื่อนตำแหน่งได้นั้นผลการประเมินต้องอยู่ในระดับ 3 ขึ้นไป หากต่ำกว่านั้นการเลื่อนตำแหน่งอาจต้องมีเงื่อนไขอื่น เช่น หากผลการประเมินเท่ากัน ผู้ที่อาวุโสอาจมีโอกาสดูได้เลื่อนตำแหน่ง กรรมการที่ทำหน้าที่ในการเลื่อนตำแหน่งข้าราชการ ได้แก่ ผู้อำนวยการกรมบริการสาธารณะ เลขาธิการกรมคลังและหัวหน้าสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ในเดือนกรกฎาคม ปี พ.ศ. 2554 ได้มีการเปลี่ยนจากการประเมินขีดความสามารถเป็นการประเมินแบบ 360 องศา^[24] เนื่องจากพบจุดอ่อนของการประเมินขีดความสามารถ เช่น การตั้งข้อสงสัยในผู้ที่ผ่านการประเมิน เช่น มีข้าราชการบางกลุ่มที่ไม่ผ่านการประเมิน แต่เป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพ และยังได้รับรางวัลยอดเยี่ยมด้านการบริการ แต่ไม่สามารถเลื่อนตำแหน่งได้เพราะไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน การประเมินอาจไม่ได้เชื่อมโยงกับงานที่ทำ นอกจากนี้การประเมินขีดความสามารถ

จะทำการประเมินปีละ 2 ครั้ง ซึ่งเกิดความยุ่งยากและการรอผลการประเมินขีดความสามารถใช้เวลานาน เป็นต้น

6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ

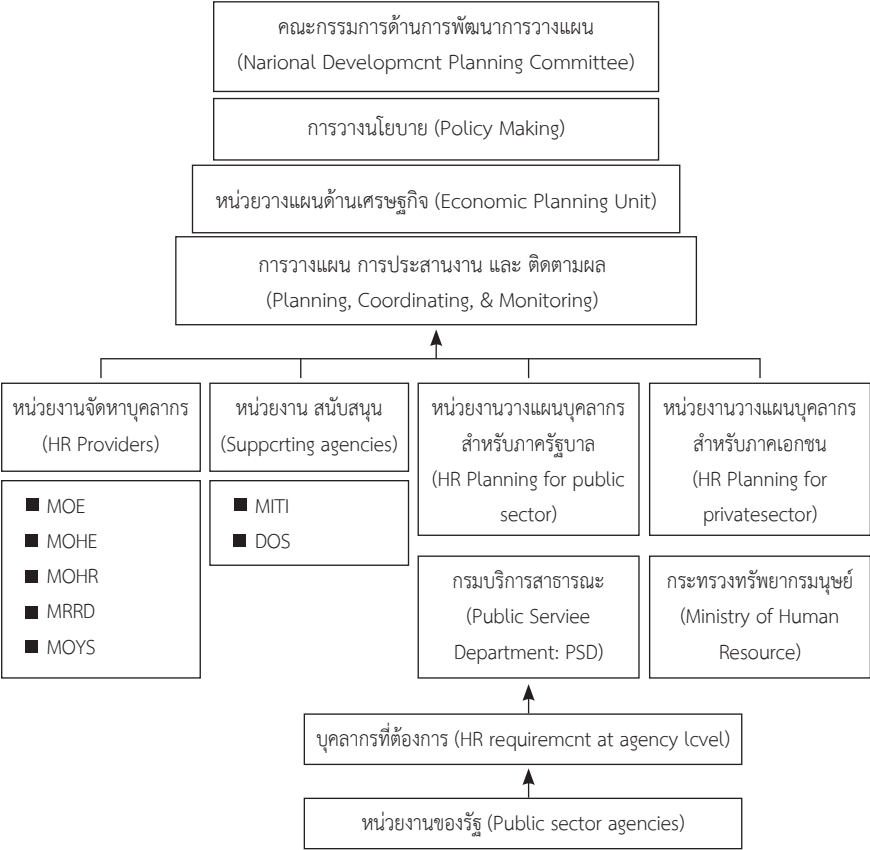
การพัฒนาข้าราชการภาครัฐเกี่ยวข้องกับหลายกระทรวง ได้แก่ กระทรวงทรัพยากรมนุษย์ (The Ministry of Human Resource: MOHR) หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Service Department: PSD) ภายใต้การกำกับโดยสำนักนายกรัฐมนตรี (The Prime Minister's Office) กระทรวงศึกษาธิการ (The Ministry of Educations: MOE) กระทรวงศึกษาธิการขั้นสูง (The Ministry of Higher Education: MOHE) กระทรวงการพัฒนาส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น (The Ministry of Rural and Regional Development: MRRD) กระทรวงเยาวชนและการกีฬา (The Ministry of Youth and Sports: MOYS) กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม (The Ministry of Trade and Industry: MITI) และกรมสถิติ (Department of Statistics (DOS) ดังภาพที่ 8

โดยหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลทรัพยากรบุคคลในส่วนของภาครัฐจะรับผิดชอบโดยหน่วยงานข้าราชการพลเรือนเป็นหลัก

หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) มีวิสัยทัศน์ คือ การเป็นองค์การยอดเยี่ยมในด้านการวางแผน การพัฒนา และการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ส่วนเป้าหมายหลักของ PSD คือ การพัฒนา การอบรมข้าราชการ



เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ PSD ยังรับผิดชอบในการโยกย้าย สับเปลี่ยนบุคลากรภาครัฐ การบริหารเงินบำนาญและสวัสดิการหลังเกษียณ ^[41]



ภาพที่ 8 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาข้าราชการภาครัฐ
ที่มา: Ghazali, 2011 quoted in Ismail and Osman-Gani, 2011: 43

สำหรับหน้าที่หลักของหน่วยงานข้าราชการพลเรือน (Public Services Department: PSD) ที่เกี่ยวกับการพัฒนาข้าราชการภาครัฐ ได้แก่

1. นโยบายการสรรหา การแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง กฏระเบียบ และการเลิกจ้าง

2. จัดระบบโครงสร้างและอัตรากำลังในทุกส่วนของภาครัฐ

3. นโยบายการจ่ายค่าตอบแทน และสิ่งอำนวยความสะดวก แก่บุคลากรในภาครัฐ

4. เจรจาต่อรองกับผู้เสียหายที่เรียกร้องต่อภาครัฐ

5. จัดการอบรมสำหรับบุคลากรในภาครัฐ

6. การจัดการด้านกฎหมาย และกฏระเบียบต่างๆ ตลอดจน เงินบำนาญและสวัสดิการหลังเกษียณ



7

กฎหมายสำคัญที่ควรรู้

7.1 กฎระเบียบข้าราชการ

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย หรือ Public Services Commission (PSC) ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2500 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันชาติของมาเลเซียที่ได้ประกาศเอกราชจากประเทศอังกฤษอย่างเป็นทางการ

สำหรับรัฐธรรมนูญของประเทศมาเลเซียในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 15 ตอน รวมทั้งสิ้น 181 มาตราดังนี้^[48]

- | | |
|--------|---|
| ตอน 1 | รัฐต่างๆ ศาสนา และกฎหมายสหพันธรัฐ |
| ตอน 2 | เสรีภาพขั้นพื้นฐาน |
| ตอน 3 | สัญชาติ |
| ตอน 4 | สหพันธรัฐ |
| ตอน 5 | รัฐต่างๆ |
| ตอน 6 | ความสัมพันธ์ระหว่างสหพันธรัฐกับรัฐต่างๆ |
| ตอน 7 | งบประมาณ |
| ตอน 8 | การเลือกตั้ง |
| ตอน 9 | ศาล |
| ตอน 10 | ข้าราชการพลเรือน |
| ตอน 11 | อำนาจของผู้ปกครองสูงสุด |
| ตอน 12 | บททั่วไป |
| ตอน 14 | สถานภาพของเจ้าผู้ครองรัฐ |
| ตอน 15 | การรักษาอำนาจอธิปไตย |



จากรัฐธรรมนูญข้างต้น กฎระเบียบข้าราชการได้ถูกบัญญัติไว้ในตอนที่ 10 ของรัฐธรรมนูญมาเลเซีย โดยมีวัตถุประสงค์การบังคับใช้ตามมาตราที่ 132 ดังนี้^[48]

1. วัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญในหมวดข้าราชการพลเรือน เพื่อ

- (ก) บังคับทางการทหาร
- (ข) บริการพิจารณาคดีตามกฎหมาย
- (ค) ข้าราชการพลเรือนทั่วไปของสหพันธรัฐ
- (ง) ข้อบังคับตำรวจ
- (จ) บริการทางรถไฟ
- (ช) ข้าราชการพลเรือนตามมาตรา 133
- (ซ) ข้าราชการพลเรือนในแต่ละรัฐ และ
- (ฎ) บริการด้านการศึกษา

2. ข้อยกเว้นที่ระบุไว้ชัดเจนในรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ คุณสมบัติในการแต่งตั้งและเงื่อนไขในการให้บริการประชาชนของข้าราชการพลเรือนนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค (ซ) ของข้อ (1) ซึ่งจะถูกควบคุมโดยกฎหมายของรัฐบาลกลางและภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว โดย สมเด็จพระราชาธิบดี (Yang di-Pertuan Agong) และคุณสมบัติในการแต่งตั้งและข้อกำหนดในการให้บริการประชาชนของข้าราชการพลเรือนรัฐใดๆ จะถูกควบคุมโดยกฎหมายแห่งรัฐ และภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว โดยผู้ว่าการรัฐ (Yang di-Pertua Negeri)

(2ก) ข้อยกเว้นที่ระบุไว้ชัดเจนในรัฐธรรมนูญสำหรับบุคคลที่เป็นสมาชิกของข้าราชการที่ให้บริการประชาชน ที่กล่าวถึง

ในวรรค (ก) (ข) (ค) (ง) (จ) (ช) และ (ฎ) ของข้อ (1) จะอยู่ภายใต้การดูแลของสมเด็จพระราชาธิบดี (Yang di-Pertuan Agong) ยกเว้นข้าราชการพลเรือนในแต่ละรัฐตามวรรค (ซ) ของข้อ (1) จะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ว่าการรัฐ (Yang di-Pertua Negeri)

3. ข้าราชการพลเรือนจะไม่สังกัดในส่วนประกอบดังต่อไปนี้

- (ก) สำนักงานบริหารในสหพันธรัฐหรือรัฐ หรือ
- (ข) สำนักนายกรัฐมนตรี ผู้รักษากฎหมายแทนประธานาธิบดี สมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร และสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ หรือ
- (ค) ศาลฎีกา หรือ
- (ง) สำนักงานสมาชิกคณะกรรมการ หรือคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ หรือ
- (จ) การทูต

4. การอ้างอิงในส่วนนี้ จะยกเว้นไว้ในมาตรา 136 และ 147 ให้แก่บุคคลที่เป็นข้าราชการพลเรือนหรือทุกคนที่เป็นสมาชิกของข้าราชการพลเรือนที่ไม่ควรนำไปเกี่ยวข้อง

- (ก) พนักงานในสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกของรัฐสภา
- (ข) อัยการสูงสุด
- (ค) สมาชิกที่เป็นพนักงานส่วนบุคคลของสมเด็จพระราชาธิบดี (Yang di-Pertuan Agong) และผู้ว่าการรัฐ (Yang di-Pertua Negeri)
- (ง) ในกรณีของมะละกาและปีนัง ถูกจัดทำโดยกฎหมายของรัฐสำหรับการแต่งตั้งตำแหน่ง



- (จ) ประธานกรรมการศาสนา
- (ข) เลขาธิการกรรมการศาสนา
- (ช) คณะในศาสนาอิสลาม
- (ฎ) ผู้ตัดสินความ (กาดี เบซาร์) หรือ
- (ฏ) ผู้ตัดสินความ (กาดี)

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) ได้ถูกก่อตั้งขึ้นตามมาตรา 144 (1) ของรัฐธรรมนูญสหพันธรัฐมาเลเซียภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญนี้ ได้กำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) ในการแต่งตั้ง ย้าย การสร้างข้อกำหนดบทลงโทษทางวินัย การเลื่อนตำแหน่ง เงินบำนาญเกษียณอายุ การโอนย้ายของสมาชิกข้าราชการพลเรือน

สำหรับบทบาทและหน้าที่หลักของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) ภายใต้มาตรา 144 (1) ประกอบด้วย 6 หน้าที่หลักดังนี้^[47]

7.1.1 การบรรจุ แต่งตั้ง และการสรรหา (Appointment and Recruitment)

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) มีหน้าที่ในการจัดการบุคลากรทั้งประจำและชั่วคราว หรือสัญญาจ้างในส่วนข้าราชการพลเรือน รวมทั้งอำนาจหน้าที่ในการยุติการจ้างของบุคลากรในส่วนข้าราชการพลเรือนให้เป็นไปตามคำสั่ง นอกจากนี้

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนยังมีอำนาจเช่นเดียวกับกระทรวง และหน่วยงานสหพันธรัฐ

ในด้านนโยบายการรับสมัครข้าราชการพลเรือนของมาเลเซีย คือ การดึงดูดและรักษาบุคลากรที่มีความสามารถสูงในภาครัฐ นโยบาย และขั้นตอนการรับสมัครที่ระบุไว้ในคำสั่งทั่วไป (การนัดหมายและการเลื่อนขั้น) แห่งปี พ.ศ. 2516 สำหรับลักษณะเด่นของนโยบาย การรับสมัคร ไม่ว่าจะเป็นการจ้างแบบถาวรหรือชั่วคราวจะต้องมาจาก พลเมืองของประเทศมาเลเซีย และมีคุณสมบัติเป็นไปตามโครงการ รับสมัคร ซึ่งมีข้อกำหนดของกระบวนการคัดเลือก ดังนี้^[41]

1. การเริ่มต้นคัดเลือก (Initial Screening)

เป็นกระบวนการแรกที่มีความสำคัญมากในการคัดเลือกผู้สมัคร ผ่านช่องทางการสมัครแบบออนไลน์ ทั้งนี้ผู้สมัครจะถูกคัดกรอง ตามความเหมาะสมของคุณสมบัติ

2. การสอบ (Examination)

การคัดกรองผู้สมัครขั้นตอนต่อมาเป็นการทดสอบที่ประกอบด้วย ความรู้ทั่วไป ทักษะการแก้ปัญหาและทักษะด้านภาษาด้วยแบบทดสอบ บุคลิกภาพและข้อสอบวัดความถนัด

3. การประเมินสมรรถนะ (Competency Assessment)

ผู้สมัครที่ผ่านการสอบแล้ว จะถูกประเมินสมรรถนะ ซึ่งสมรรถนะหลัก จะถูกประเมินจากความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitude)

4. การสัมภาษณ์ (Interview)

การประเมินด้วยการสัมภาษณ์จะเป็นเครื่องมือสุดท้ายของการประเมินศักยภาพโดยรวมของผู้สมัคร และเพื่อตรวจสอบศักยภาพโดยรวมของผู้สมัครในด้านความรู้ ทักษะ และบุคลิกภาพ การสัมภาษณ์จะทำให้ตัดสินได้ว่าผู้สมัครเหมาะสมกับงานนี้หรือไม่

7.1.2 การยืนยันการให้บริการ (Confirmation of Service)

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) มีอำนาจในการตรวจสอบบุคลากรในส่วนของการข้าราชการพลเรือน ในการขยายช่วงเวลาการทดลองหรือยุติการให้บริการ เนื่องจากความล้มเหลวที่จะได้รับการให้บริการ ซึ่งจะได้รับอำนาจจากกระทรวงและหน่วยงานรัฐบาลกลาง เช่นเดียวกับการบริหารจัดการของรัฐบาลแห่งรัฐ

7.1.3 การหารือเรื่องรูปแบบของบำเหน็จบำนาญ และค่าตอบแทน (Conferment into Pension Status and Remuneration)

ข้าราชการมาเลเซียทุกประเภทจะมีวันเกษียณอายุตามวันเกิดเมื่ออายุครบ 55 ปี หากมีความจำเป็นจะต้องให้ข้าราชการผู้นั้นปฏิบัติงานต่อ อาจจ้างผู้นั้นดำรงตำแหน่งต่อไป โดยทำสัญญาจ้างเป็นรายปี แต่ไม่เกินอายุ 60 ปี และหน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ควบคุมการเกษียณอายุของข้าราชการมาเลเซีย

และมีระบบฐานข้อมูลข้าราชการในการบริหารทรัพยากรบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ จึงไม่ประสบปัญหาเรื่องการวางแผนกำลังคน การสรรหา และการบรรจุแต่งตั้งข้าราชการแทนผู้ที่เกษียณอายุราชการ [9]

สำหรับประเภทการเกษียณอายุข้าราชการประเทศมาเลเซียมีระเบียบ ดังนี้

1. การเกษียณอายุราชการแบบปกติ ข้าราชการทั้งหญิงและชายจะเกษียณอายุราชการในวันเกิดที่มีอายุครบ 56 ปี การเกษียณอายุราชการแบบทางเลือก หน่วยงานข้าราชการพลเรือน (PSD) กำหนดให้ข้าราชการมาเลเซียสามารถเลือกเกษียณอายุ แบบทางเลือกได้นั้น ต้องมีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป โดยสามารถเลือกที่จะเข้าร่วมโครงการบ้านแบ่งเช่าหรือพนักงานกองทุนสำรองเลี้ยงชีพโครงการ

2. การเกษียณอายุราชการแบบไม่สามารถปฏิบัติงานได้ อาจต้องยุติการทำงานหากมีเหตุหรือกรณีต่างๆ เช่น มีความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ

ในส่วนของการแต่งตั้งข้าราชการเพื่อดำรงตำแหน่งที่มีการเกษียณอายุมีระเบียบดังนี้

1. ข้าราชการที่เกษียณอายุตามวันเกิดมิได้มีจำนวนมากนัก ทำให้สามารถควบคุมการแต่งตั้งข้าราชการสู่ตำแหน่งที่ว่างลงได้ โดยประเทศมาเลเซียมีระบบการแต่งตั้งข้าราชการสู่ตำแหน่งที่ว่างลง 2 ระบบ ได้แก่

ระบบเปิด เป็นการย้ายข้าราชการจากหน่วยงานหนึ่งไปอีกหน่วยงานหนึ่ง



ระบบปิด เป็นระบบที่ใช้กับงานด้านบริการ ดังนั้นการย้ายระบบกระทรวงจึงเป็นไปได้ยาก จำเป็นต้องมีการวางแผนกำลังคนที่ดี และสามารถรองรับตำแหน่งที่ว่างลงได้

2. การย้ายข้าราชการนั้นจำเป็นต้องมีระบบฐานข้อมูลที่ดีและมีประสิทธิภาพสามารถแสดงให้เห็นล่วงหน้าว่าในวันหนึ่งจะมีข้าราชการที่จะเกษียณอายุจำนวนเท่าใด และมีใครที่ควรจะได้รับ การแต่งตั้งเข้าสู่ตำแหน่งที่ว่างลงได้

3. ผลตอบแทนการเกษียณอายุที่จ่ายให้แก่บุคลากรภาครัฐ ได้แก่ 1) บำเหน็จ 2) เงินบำนาญรายเดือนตลอดชีวิต 3) การได้รับรางวัลเงินสดแทนการปล่อยให้สะสม เงินจ่ายเหล่านี้จะมอบให้แก่พนักงานเมื่อออกจากบำนาญ สำหรับผู้ที่เกษียณตัวเลือกเพียงบำเหน็จและเงินรางวัลแทนการออกสะสมจะได้รับเงินเมื่อออกจากงานเมื่อบรรลุนิติ 45 สำหรับหญิง และ 55 สำหรับชาย ผู้ดำรงตำแหน่งใหม่ในการบริการสาธารณะในวันที่หรือหลังวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2534 จะได้รับเงินบำนาญเมื่ออายุ 55 ปี และเมื่อมีการเสียชีวิตของผู้รับบำนาญ เงินบำนาญที่ยังเหลืออยู่จะอุปการะ แม่ม่ายหรือพ่อม่ายที่มีสิทธิ และเด็กที่มีสิทธิ ถูกต้องตามข้อกำหนด

ในส่วนค่าตอบแทนของข้าราชการ ประกอบด้วย เงินเดือนคงที่ และมีการชำระเงินที่แปรสภาพได้หลายรูปแบบ เช่น ที่อยู่อาศัย และค่าตอบแทนฉุกเฉิน ข้าราชการยังมีสิทธิประโยชน์ต่างๆ เช่น การรักษาทางการแพทย์ โรงพยาบาล และสวัสดิการในกรณีฉุกเฉิน เช่น ไฟไหม้และสถานีตำรวจ วัตถุประสงค์ของการจ่ายค่าตอบแทนดังกล่าว

เพื่อให้มั่นใจว่าสมาชิกของบริการสาธารณะได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรม และเหมาะสมเป็นค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่

7.1.4 การเลื่อนตำแหน่ง (Promotion)

ระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานถูกนำมาใช้ในการกำหนดความก้าวหน้า เงินเดือนประจำปี และการเลื่อนชั้น ระบบนี้จะแนะนำการประเมินผลอย่างเป็นระบบมากขึ้น และมีความน่าเชื่อถือเพราะมีองค์ประกอบน้อย ระบบนี้จะให้น้ำหนักมากขึ้นในแง่มุมที่แตกต่างกันสำหรับกลุ่มบริการที่แตกต่างกัน ด้านต่างๆ ที่ใช้ในการประเมินมีดังนี้

(ก) ผลงานตามความรู้ คุณภาพการทำงาน ความตรงต่อเวลา ความสามารถในการจัดการ และการตัดสินใจ

(ข) ค่านิยมที่ดี เช่น ความซื่อสัตย์ และความน่าเชื่อถือ

(ค) ศักยภาพในการเป็นผู้นำ และ

(ง) เป้าหมายประจำปีตามที่ตกลงกันโดยทั้งสองฝ่ายที่มีการประเมินและรายงานเจ้าหน้าที่ภายใต้ระบบค่าตอบแทนใหม่ หรือ New Remuneration Systems - NRS) ผู้อาวุโสในข้าราชการพลเรือนจะไม่ได้รับการให้ความสำคัญสูงสุด กระบวนการคัดเลือกสำหรับเจ้าหน้าที่ที่จะได้รับการเลื่อนชั้น รวมถึงการประเมินคุณภาพ เช่น ความเป็นผู้นำ นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ที่นอกเหนือไปจากคุณสมบัติเดิม มีประสบการณ์ การฝึกอบรม การประเมินผล การรายงานผลการปฏิบัติงาน ที่หลักสูตรการจัดการบังคับดำเนินการในสถาบันการบริหารรัฐกิจแห่งชาติ



หรือ National Institute of Public Administration - INTAN) และการสัมมนา การเลื่อนขั้นจากที่หนึ่งไปยังอีกขั้นจะขึ้นอยู่กับความพร้อมของตำแหน่งงานว่าง แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับนักวิจัย คณาจารย์มหาวิทยาลัย และผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์และทันตกรรม การดำเนินงานของการเลื่อนขั้นจะดำเนินการตามขั้นตอนที่ระบุไว้ในโครงการที่เกี่ยวข้องในการให้บริการ คือ

1. การพิจารณาของคณะที่มีตัวแทนจากกรมบริการประชาชน
2. การใช้ระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานตามที่ระบุไว้ข้างต้น

7.1.5 การโอนย้าย (Transfer)

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาเลเซีย (PSC) มีอำนาจในการโอนย้ายเจ้าหน้าที่ประจำในสังกัดข้าราชการพลเรือนไปยังหน่วยงานหรือโครงการอื่นๆ ที่อยู่ในระดับเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีอำนาจในการโอนเจ้าหน้าที่ประจำไปดำรงตำแหน่งแทนพนักงานชั่วคราวหรือสัญญาจ้างได้เช่นกัน

7.1.6 การควบคุมระเบียบวินัย (Exercise Disciplinary Control)

การดำเนินการทางวินัยเป็นมาตรฐาน และการสร้างให้ข้าราชการมีแนวทางประพฤติปฏิบัติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยได้กำหนดโทษ

ทางวินัยไว้ 3 สถาน คือ 1) การตักเตือน 2) การไม่ขึ้นเงินเดือน 3) การไล่ออกการดำเนินการลงโทษทางวินัยจะขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำนั้นๆ ซึ่งการดำเนินการทางวินัย 3 สถาน มีนัยถึงความเด็ดขาดของการบังคับใช้กฎหมาย

7.2 กฎหมายแรงงาน

พระราชบัญญัติการคุ้มครองสิทธิประโยชน์คนงาน พ.ศ. 2495 (Workman's Compensation Act 1952) ระบุว่า แรงงานต่างชาติได้รับความคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติฯ นี้เช่นเดียวกับชาวมาเลเซีย โดยประเทศมาเลเซียจะกำหนดให้นายจ้างทำประกันให้กับแรงงานโดยมีค่าเบี้ยประกัน 86 ริงกิตต่อปี ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์จากเงินประกันและการจ่ายเงินทดแทนในลักษณะต่างๆ ดังนี้^[17]

1. กรณีเสียชีวิต (รวมถึงการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุนอกเวลาทำงาน แต่ไม่รวมการเสียชีวิตตามธรรมชาติ การฆ่าตัวตาย และการตายเนื่องจากเสพยาเสพติด) ได้รับค่าทดแทนไม่เกิน 18,000 ริงกิต หรือ 60 เท่าของเงินเดือน แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า

2. กรณีบาดเจ็บ

- พิจารณาทุพพลภาพจนไม่สามารถทำงานได้ หรือเป็นอัมพาต ได้รับค่าทดแทนไม่เกิน 23,000 ริงกิต



- ♦ พิจารณางานบางส่วนคิดเป็นสัดส่วนตามสภาพความพิการ ได้รับเงินทดแทนสูงสุดไม่เกิน 20,000 ริงกิต
- ♦ ทพพลาภาพชั่วคราว ได้รับเงินช่วยเหลือเดือนละ 183 ริงกิต หรือ 1 ใน 3 ของค่าจ้างรายเดือน แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า
- ♦ ค่ารักษาพยาบาล ในวงเงินไม่เกิน 520 ริงกิตต่อครั้ง (ค่ารักษาพยาบาล ค่าผ่าตัด ค่าเอ็กซเรย์ ค่าฉวยรังสี และอื่นๆ)

3. การส่งคนงานกลับประเทศภูมิลำเนา

- ♦ กรณีเสียชีวิตหรือทพพลาภาพถาวร จะได้รับสิทธิประโยชน์ 48,000 ริงกิต

4. สิทธิประโยชน์จากการประสบอุบัติเหตุนอกเวลาทำงาน

- ♦ กรณีถึงแก่ชีวิตและทพพลาภาพถาวร ได้รับเงินค่าชดเชย 20,000 ริงกิต

การพิจารณาสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองสิทธิประโยชน์คนงาน พ.ศ. 2495 สำนักงานแรงงานประจำรัฐจะเป็นผู้พิจารณาตามคำวินิจฉัยของแพทย์ และตรวจสอบกับแรงงานประกอบการพิจารณา และใช้เวลาพิจารณาประมาณ 1 เดือน โดยที่สำนักงานแรงงานประจำรัฐสั่งให้บริษัทประกันจ่ายเงินทดแทนให้แก่แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บโดยตรง แต่ในกรณีนายจ้างไม่ได้ทำประกันให้แรงงาน สำนักงานแรงงานประเทศมาเลเซียจะบังคับให้นายจ้างเป็นผู้จ่ายเงินค่าทดแทนนั้นๆ

7.2.1 บทลงโทษแรงงานที่ไม่มีใบอนุญาตทำงาน

การเข้าไปทำงานในประเทศมาเลเซียทุกอาชีพและทุกประเภทจะต้องได้รับอนุญาตทำงาน (Work Permit) โดยจะประทับตราการอนุญาตทำงานในหนังสือเดินทาง ซึ่งหากถูกตรวจพบว่าเข้ามาทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตทำงานจะถูกจับกุมและดำเนินคดีในข้อหาใช้วีซ่าหรือเข้าเมืองผิดประเภท มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับตามระยะเวลาของโทษ คือ 6 เดือน - 1 ปี ปรับ 2,100 ริงกิต มากกว่า 2 - 6 ปี ปรับ 3,000 ริงกิต (สูงสุด) หรือทั้งจำทั้งปรับ ^[17]

7.2.2 วันหยุดตามพระราชบัญญัติแรงงาน

พ.ร.บ. แรงงานกำหนดให้ใน 7 วัน คนงานสามารถมีวันหยุดได้ 1 วัน ส่วนวันหยุดที่สองถือว่าเป็นวันหยุดภายใต้ พ.ร.บ. แรงงานปี พ.ศ. 2498 มาตรา 59 (1)

พ.ร.บ. แรงงาน มาตรา 60 (D) ปี พ.ศ. 2498 ได้กำหนดให้มีวันหยุด 10 วัน โดยได้รับเงินค่าจ้าง 4 วัน กำหนดโดย พ.ร.บ. และอีก 6 วันที่เหลือกำหนดโดยนายจ้าง วันหยุดดังกล่าวนี้ คือ

1. วันชาติ
2. วันเกิดพระราชาธิบดี
3. วันเกิดสุลต่านหรือผู้ว่าราชการรัฐที่แรงงานทำงานเต็มเวลาหรือเวลาส่วนใหญ่ในรัฐนั้นๆ



4. วันสหพันธรัฐสำหรับแรงงานเต็มเวลาหรือเวลาส่วนใหญ่
ในดินแดนสหพันธรัฐ (กัวลาลัมเปอร์ ปูตราจายา ลาบวน)
5. วันแรงงาน
6. หากวันหยุดวันหนึ่งวันใดใน 10 วันนี้เป็นวันหยุดปกติ จะต้องถือ
วันถัดมาเป็นวันหยุดที่ได้รับค่าจ้าง และถ้าวันหยุดที่ได้รับค่าจ้าง
ตรงกับวันหยุดประจำปีและวันหยุดลาป่วย นายจ้างจะต้องให้
วันหยุดอื่นเพื่อทดแทนวันหยุด (Cuti Umum) แก่แรงงาน
7. วันหยุดประจำปีตามมาตรา 60 (E) พ.ร.บ. แรงงาน แรงงาน
สามารถหยุดประจำปีทุกๆ 12 เดือนของการปฏิบัติงาน
ติดต่อกันโดย
 - ♦ ลาหยุด 8 วัน ในกรณีเวลาปฏิบัติงานน้อยกว่า 2 ปี
 - ♦ ลาหยุด 12 วัน ในกรณีเวลาปฏิบัติงานระหว่าง 2 - 5 ปี
 - ♦ ลาหยุด 16 วัน ในกรณีเวลาปฏิบัติงานมากกว่า 5 ปี

แรงงานต้องใช้เวลาวันหยุดดังกล่าว เมื่อครบเวลา 12 เดือน
ของการปฏิบัติงาน ในกรณีแรงงานไม่ใช้วันดังกล่าวเป็นวันหยุดแรงงาน
จะสูญเสียเวลาของวันหยุดดังกล่าว แต่จากการแก้ไขกฎหมายปี พ.ศ. 2532
แรงงานที่ได้รับค่าทดแทนในกรณีแรงงานยินยอมทำงานในวันดังกล่าว
โดยการร้องขอของนายจ้าง

7.2.3 เวลางาน

แรงงานไม่สามารถทำงานได้เกินกว่า 5 ชั่วโมงติดต่อกันโดยไม่หยุดพัก ไม่น้อยกว่า 30 นาที (สำหรับผู้ทำงาน 8 ชั่วโมง เวลาพักไม่น้อยกว่า 45 นาที) นอกจากนี้นายจ้างสามารถเพิ่มเวลาทำงานเป็น 12 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

7.2.4 การทำงานล่วงเวลา

นายจ้างไม่อนุญาตให้แรงงานทำงานมากกว่า 64 ชั่วโมงในหนึ่งเดือน ค่าจ้างในวันธรรมดาต้องไม่น้อยกว่า 1.5 เท่าต่อค่าจ้างในวันหยุด

7.2.5 ลาป่วย

ตาม พ.ร.บ. แรงงาน มาตรา 60 F (1) แรงงานที่มีสิทธิลาป่วย ในกรณีได้รับการตรวจจาก

1. ทันตแพทย์
2. แพทย์ที่นายจ้างจดทะเบียนไว้ หรือ

3. ในกรณีไม่อาจพบแพทย์ที่นายจ้างจดทะเบียนไว้ ด้วยเหตุจาก เวลาและระยะทาง แรงงานสามารถพบแพทย์ใดๆ ก็ได้ ค่าใช้จ่าย จากการรักษาหรือการตรวจนายจ้างจะเป็นผู้รับผิดชอบใน 1 ปี แรงงาน มีสิทธิลาป่วย 12 - 20 วัน โดยได้รับค่าจ้างตามเงื่อนไขของระยะเวลา การปฏิบัติงาน



7.2.6 การจ่ายค่าแรง

ใน พ.ร.บ. แรงงาน มีคำว่าอัตราค่าจ้าง ซึ่งหมายถึง ค่าจ้างที่นายจ้างต้องจ่ายแก่แรงงานในวันต่อไปนี้ทำงานล่วงเวลา

1. วันหยุด (Cuti Umum)
2. ลาป่วย
3. ลาคลอด
4. ลาประจำปี
5. ทำงานในวันหยุด (Hari Rehat)
6. ทำงานในวันหยุด (Cuti Umum)

รัฐบาลมาเลเซียกำหนดค่าแรงขั้นต่ำให้แรงงานภาคเอกชนเป็นครั้งแรกโดยแรงงานในคาบสมุทรมาเลเซียจะได้ 900 ริงกิตต่อเดือน หรือ 4.33 ริงกิตต่อชั่วโมง ส่วนแรงงานในรัฐซาราวัก ซาบาห์ และลาบวน ได้รับ 800 ริงกิตต่อเดือน หรือ 3.85 ริงกิตต่อชั่วโมง โดยมีผลบังคับใช้แล้วเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 โดยบางสถานประกอบการที่เป็นขนาดกลาง และขนาดเล็กได้มีการอุทธรณ์ขอเลื่อนออกไปอีก 3 - 6 เดือน



ตารางที่ 2 อัตราค่าจ้างมาตรฐานขั้นต่ำและเงื่อนไข สำหรับการจ้างงานแรงงานไทยในประเทศมาเลเซีย

ลำดับที่	ภาคประกอบการ	ตำแหน่ง	อัตราค่าจ้าง	เงื่อนไข
1	ภาคการก่อสร้าง	คนงานทั่วไป	1,500 ริงกิต/เดือน	1. ทำงานไม่เกินวันละ 8 ชม. สัปดาห์ละไม่เกิน 6 วัน 2. นายจ้างต้องจัดสวัสดิการที่พัก อาศัยให้คนงาน พร้อมสิ่ง อำนวยความสะดวกให้เหมาะสม และจัดหาอาหารที่มี คุณภาพให้ไม่น้อยกว่า 30 วัน ต่อเดือน วันละไม่น้อยกว่า 3 มื้อ รวมวันหยุด หรือจ่ายเงิน ค่าอาหารให้คนละ 600 ริงกิต/ เดือน 3. อัตราค่าจ้างตามที่กำหนด เป็น รายได้สุทธิหลังหักภาษีแรงงาน (Levy) แล้ว
2	ภาคบริการ	ผู้ประกอบอาหาร	1,750 ริงกิต/เดือน	
		ผู้ช่วยประกอบอาหาร	1,500 ริงกิต/เดือน	
		พนักงานทั่วไป	1,300 ริงกิต/เดือน	
		พนักงานนวดแผนไทย	2,000 ริงกิต/เดือน	
		ผู้ดูแลเด็ก	1,500 ริงกิต/เดือน	
		ผู้ดูแลผู้สูงอายุ	1,500 ริงกิต/เดือน	
		แม่บ้าน	1,300 ริงกิต/เดือน	
3	ภาคอุตสาหกรรม	คนงานทั่วไป	1,300 ริงกิต/เดือน	

ที่มา: สำนักงานแรงงานในมาเลเซีย, 2556

7.2.7 การเลิกสัญญา

ตาม พ.ร.บ. แรงงาน ปี พ.ศ. 2498 มาตรา 11 (1) กล่าวว่า ระยะเวลาของการหมดสัญญา คือ ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามสัญญา และในกรณีที่ทำสัญญาโดยกำหนดการแล้วเสร็จของงาน เมื่องานแล้วเสร็จก็ถือได้ว่า สัญญาได้ยุติลง



ในมาตรา 11 (2) ได้กำหนดว่า สัญญาที่ไม่ได้กำหนดเวลา จะต้องดำเนินต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จตามงานที่ได้ทำ

ตาม พ.ร.บ. แรงงาน มาตรา 12 (1) ได้กล่าวว่านายจ้างสามารถจะยุติสัญญาได้ โดยแจ้งต่อลูกจ้างในกรณี ดังนี้

1. เมื่อลูกจ้างขาดทักษะในการทำงาน ไม่ว่าจะเกิดจากฝีมือหรือความสามารถ

2. เมื่อลูกจ้างขาดคุณสมบัติ แจ้งคุณวุฒิไม่ตรงกับความจริง

3. เมื่อลูกจ้างมีปัญหาสุขภาพ

การกระทำความผิด ลูกจ้างสามารถถูกยกเลิกสัญญาได้เมื่อ

1. นอนในขณะปฏิบัติหน้าที่

2. ประมาทขณะปฏิบัติหน้าที่

3. ขโมยทรัพย์สินของนายจ้างหรือแรงงานอื่น

4. เมาขณะปฏิบัติหน้าที่

5. ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ถูกต้องของนายจ้าง

7.2.8 การยกเลิกสัญญาจ้าง

โดยแจ้งประกาศตาม พ.ร.บ. แรงงาน มาตรา 12 (2) ได้กล่าวว่า นายจ้างสามารถแจ้งประกาศยกเลิกสัญญาต่อลูกจ้างได้ และมาตรา 12 (2) ได้กำหนดระยะเวลาของการแจ้งประกาศยกเลิกสัญญา โดยไม่น้อยกว่า ดังนี้

1. ต้องแจ้ง 4 สัปดาห์ ในกรณีแรงงานทำงานน้อยกว่า 2 สัปดาห์ นับแต่การแจ้งประกาศ

2. ต้องจ้าง 6 สัปดาห์ ในกรณีแรงงานทำงาน 2 ปี หรือมากกว่า แต่ไม่เกิน 5 ปี นับแต่การจ้างประกาศ

3. ต้องจ้าง 8 สัปดาห์ ในกรณีแรงงานทำงาน 5 ปี หรือมากกว่า นับแต่การจ้างประกาศ

การยกเลิกสัญญาจ้าง โดยไม่แจ้งประกาศตาม พ.ร.บ. แรงงาน มาตรา 14 (1) นายจ้างสามารถที่จะดำเนินการได้ต่อไป

1. ยกเลิกสัญญาจ้างโดยไม่แจ้งประกาศ
2. ลดชั้นของแรงงาน หรือ
3. ลงโทษสถานเบาตามที่เห็นสมควร

7.2.9 พ.ร.บ. ประกันคนงาน (Akta Pampasan pekerja/ Workmen's Compensation Act)

เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุขณะทำงาน ลูกจ้างจะต้องทำ ธรรมเนียมประกันตนเอง อันจะได้รับค่าทดแทนเมื่อเกิดอุบัติเหตุ จากการทำงาน และนายจ้างจะต้องทำประกันให้แก่แรงงาน โดยมี ค่าเบี้ยประกัน 86 ริงกิตต่อปี ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์จากเงินประกัน และการจ่ายเงินทดแทนในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. กรณีเสียชีวิต (รวมถึงการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุนอกเวลาทำงาน แต่ไม่รวมการเสียชีวิตตามธรรมชาติ การฆ่าตัวตาย และการตายเนื่องจาก เสาพยาเสพติด)

- ♦ ได้รับค่าทดแทนไม่เกิน 18,000 ริงกิต หรือ 60 เท่า ของเงินเดือนแล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า



2. กรณีบาดเจ็บ

- ♦ พิการทุพพลภาพจนไม่สามารถทำงานได้ หรือเป็นอัมพาต ได้รับค่าทดแทนไม่เกิน 23,000 ริงกิต
- ♦ พิการบางส่วนคิดเป็นสัดส่วนตามสภาพความพิการ โดยได้รับเงินทดแทนสูงสุดไม่เกิน 20,000 ริงกิต
- ♦ ทุพพลภาพชั่วคราว ได้รับเงินช่วยเหลือเดือนละ 183 ริงกิต หรือ 1 ใน 3 ของค่าจ้างรายเดือน แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า
- ♦ ค่ารักษาพยาบาลในวงเงินไม่เกิน 520 ริงกิตต่อครั้ง (ค่ารักษาพยาบาล ค่าผ่าตัด ค่าเอกซเรย์ ค่าฉวยรังสี และอื่นๆ)

7.2.10 กองทุนเงินสะสม (Kumpulan Wang Sempanan /Provident Fund)

มีกองทุนคล้ายกองทุนประกันสังคมของไทย โดยนายจ้างออกเงินสมทบกองทุนดังกล่าว ในสิงคโปร์มีการจัดตั้งกองทุนนี้ในปี 2498

7.2.11 การพิจารณาสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองสิทธิประโยชน์แรงงานปี พ.ศ. 2495

- ♦ สำนักงานแรงงานประจำรัฐจะเป็นผู้พิจารณาตามคำวินิจฉัยของแพทย์และตรวจสอบกับแรงงานประกอบการพิจารณาใช้เวลาพิจารณาประมาณ 1 เดือน
- ♦ สำนักงานแรงงานประจำรัฐสั่งให้บริษัทประกันจ่ายเงินทดแทนให้แก่แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บโดยตรง

- ♦ กรณีนายจ้างไม่ได้ทำประกันให้แรงงาน สำนักงานแรงงานประเทศมาเลเซียจะบังคับให้นายจ้างเป็นผู้จ่ายเงินค่าทดแทนนั้นๆ
- ♦ สิทธิประโยชน์และการคุ้มครองแรงงานต่างชาติ

7.3 กฎหมายเข้าเมือง

ด้านกฎระเบียบและขั้นตอนการนำเข้าแรงงานของมาเลเซียพบว่า ขั้นตอนการจ้างแรงงานต่างชาติของมาเลเซีย นั้น หากเป็นงานระดับสูง นายจ้างจะต้องประกาศรับสมัครแรงงานท้องถิ่นเป็นอันดับแรก โดยการประกาศรับสมัครงานทางหนังสือพิมพ์ทั้งภาษามาเลเซียและภาษาอังกฤษ และหากไม่มีผู้สมัครภายใน 2 สัปดาห์ และเป็นงานในสาขาอาชีพที่ได้รับอนุญาตให้แรงงานต่างชาติทำงานได้ จึงจะสามารถขออนุญาตต่อกระทรวงมหาดไทยมาเลเซียเพื่อจ้างแรงงานต่างชาติได้ แต่หากเป็นแรงงานระดับล่างสามารถขออนุญาตได้ทันทีในการขออนุญาต นายจ้างต้องมีหลักฐานเอกสารจากกรมการจัดหางานมาเลเซีย กระทรวงทรัพยากรมนุษย์ ที่แสดงว่าไม่สามารถจัดหาแรงงานตามที่นายจ้างต้องการ มาประกอบการขออนุมัติด้วย และเมื่อได้รับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทยของประเทศมาเลเซียแล้ว นายจ้างต้องนำหลักฐานที่แสดงรายละเอียดแรงงาน (ถ่ายสำเนาหนังสือเดินทางของแรงงาน ใบตรวจโรค และรูปถ่าย) และตำแหน่งงานที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าแรงงานไปติดต่อกับสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เพื่อขออนุมัติวีซ่าประเภททำงานให้แรงงาน และ



ชำระเงินประกันค่าวีซ่า ค่าภาษีในการจ้างแรงงานต่างชาติ รวมทั้ง
ทำประกันเงินทดแทนให้กับแรงงานด้วยสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ

ในการขออนุญาตเข้าทำงานในมาเลเซียแบ่งอัตราค่าใช้จ่าย
ในการขออนุญาตทำงานตามประเภทงานดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าใช้จ่ายสำหรับขออนุญาตนำแรงงานต่างชาติ
เข้ามาทำงานในมาเลเซีย

ประเภทภาค ประกอบการ	ค่าภาษีหน้าแรงงาน ต่างชาติ (Levy)	ค่าตรวจสุขภาพ โดย FOMEMA	ค่าออกใบอนุญาต ทำงาน (Work Permit)	ค่ามัดจำรับรอง ความปลอดภัย	รวมค่าใช้จ่าย ทั้งสิ้น
ภาคการเกษตร					
- ชาย	360 ringgit/คน	180 ringgit	10 ringgit	250 ringgit	800 ringgit
- หญิง		190 ringgit			810 ringgit
ภาคการเพาะปลูก					
- ชาย	540 ringgit/คน	180 ringgit	10 ringgit	250 ringgit	980 ringgit
- หญิง		190 ringgit			990 ringgit
ภาคอุตสาหกรรม					
- ชาย	1,200 ringgit/ คน	180 ringgit	10 ringgit	250 ringgit	1,640 ringgit
- หญิง		190 ringgit			1,650 ringgit
ภาคก่อสร้าง					
- ชาย	1,200 ringgit/คน	180 ringgit	10 ringgit	250 ringgit	1,640 ringgit
- หญิง		190 ringgit			1,650 ringgit
ภาคบริการ*					
- ชาย	1,800 ringgit/คน	180 ringgit	10 ringgit	250 ringgit	2,240 ringgit
- หญิง		190 ringgit			2250 ringgit

ที่มา: หนังสือแจ้งจากกระทรวงมหาดไทยประเทศมาเลเซียที่

KHEDN: 100/637/1 Jld.31 (2) ลว., 2550

หมายเหตุ * ธุรกิจสปาและนวดเท้า ผู้ประกอบการจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเพิ่มอีก
3,000 ringgit/คน ซึ่งจะได้รับคืนเมื่อครบสัญญา หรือมีการยกเลิกใบอนุญาตทำงาน
* ภาคบริการประกอบด้วยธุรกิจด้านสปาและนวดเท้าร้านอาหาร ซักรีด โรงแรม
และอื่นๆ

7.3.1 บทลงโทษเกี่ยวกับการเข้าเมืองผิดกฎหมาย

ทางการมาเลเซียจะดำเนินการกับผู้เข้าเมืองและอาศัยอยู่ในมาเลเซีย โดยผิดกฎหมายให้มีการลงโทษสูงขึ้น โดยตรากฎหมายเข้าเมือง ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2545 เป็นต้นไป ทางการมาเลเซียเริ่มดำเนินการเอาผิดกับคนต่างด้าวที่เข้าเมือง โดยผิดกฎหมายและผู้เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง โดยกำหนดบทลงโทษ แก่ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมายโทษปรับไม่เกิน 10,000 ริงกิต (ประมาณ 100,000 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และถูกเซ็นเิน ไม่เกิน 6 ที่ สำหรับนายจ้างที่รับคนงานผิดกฎหมายมีโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 50,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี (ต่อลูกจ้าง 1 คน) รวมถึงผู้ให้ที่พักพิงแก่ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมายมีโทษสูงสุด 60,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปีต่อผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย 1 คน หรือทั้งจำทั้งปรับ

โดยสรุปแล้วการเข้าเมืองโดยไม่ถูกกฎหมายมีโทษดังนี้^[48]

- ♦ ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย ปรับ 10,000 ริงกิต หรือจำคุก 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และถูกเซ็นเิน 6 ครั้ง
- ♦ นายจ้างที่ได้รับแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย 1 - 5 คน ปรับ 10,000 - 50,000 ริงกิต หรือจำคุก 1 ปีต่อลูกจ้าง 1 คน หรือทั้งจำทั้งปรับ
- ♦ นายจ้างที่รับแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายมากกว่า 5 คน ถูกเซ็นเิน และจำคุก 5 ปี
- ♦ เจ้าของอาคารที่อนุญาตให้ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมายพักอาศัย



มีโทษปรับไม่น้อยกว่า 30,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี
ต่อคนเข้าเมืองผิดกฎหมาย 1 คน หรือทั้งจำทั้งปรับ

- ♦ ผู้ปกป้องหรือให้ความคุ้มครองผู้ที่เข้าเมืองผิดกฎหมาย
ปรับไม่น้อยกว่า 10,000 ริงกิต ไม่เกิน 50,000 ริงกิต
หรือจำคุก 6 เดือน ถึง 5 ปี และถูกเขียนไม่เกิน 6 ครั้ง
- ♦ อยู่เกินเวลาที่ได้รับอนุญาต (Over Stay) ปรับวันละ
30 - 50 ริงกิต และกักกันรอส่งกลับ

นอกจากนี้ ยังมีโทษในส่วนของการปลอมแปลงเอกสารดังนี้

- ♦ การแก้ไข ปลอมแปลงใบอนุญาตทำงาน ปรับไม่เกิน
1,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ
- ♦ การแก้ไข ปลอมแปลงใบอนุญาตเข้าเมือง ปรับไม่เกิน
30,000 ริงกิต แต่ไม่เกิน 100,000 ริงกิต
หรือจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี
และถูกเขียนไม่เกิน 6 ครั้ง

7.3.2 ศุลกากร

ห้ามนำเข้ายาเสพติด เนื่องจากมาเลเซียกำหนดโทษสำหรับผู้ลักลอบ
นำเข้ายาเสพติดสูง และเข้มงวดถึงขั้นประหารชีวิต และห้ามนำเข้า
อาวุธปืน กระสุน อุปกรณ์ชุดเจาะ และนิตยสารหรือวัสดุใดๆ ที่เป็น
ภาพอนาจาร

7.3.3 การทำวีซ่าเข้าเมือง

ประเทศไทยได้ทำข้อตกลงยกเว้นวีซ่าให้แก่ผู้ถือหนังสือเดินทางไทย โดยสามารถเดินทางเข้าประเทศมาเลเซียได้ โดยใช้เพียงพาสปอร์ต ไม่ต้องขอวีซ่าเพียงประทับตราเป็นหลักฐานการเข้าประเทศที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง โดยสามารถพำนักได้ไม่เกิน 30 วัน

สำหรับเอกสารการยื่นขอทำวีซ่า กรณีพำนักเกิน 30 วัน

1. หนังสือเดินทางทั้งเล่มเก่าและเล่มใหม่ (ถ้ามี) พร้อมสำเนา
2. รูปสีพื้นหลังขาว 2 นิ้ว 2 รูป (รูปถ่ายหน้าตรงไม่สวมแว่น ถ่ายไว้ไม่เกิน 6 เดือน)
3. จดหมายรับรองการทำงาน (ภาษาอังกฤษ) ระบุตำแหน่ง เงินเดือน และวันเดือนปีที่เริ่มเข้าทำงาน (ฉบับจริง) (ธุรกิจ)
4. สำเนาหน้าวีซ่าในประเทศไทย
5. ใบอนุญาตทำงานตัวจริง พร้อมสำเนา
6. ใบจองตั๋วเครื่องบิน
7. ใบจองโรงแรม หรือทำรายละเอียดในการเดินทาง (Itinerary)
8. หมายเลขโทรศัพท์บ้าน และมือถือ (ของผู้เดินทาง)



8

ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้

8.1 นโยบายภูมิบุตร (Bumiputera)

รัฐธรรมนูญมาเลเซีย มาตรา 153 บัญญัติให้ “ฐานะพิเศษ” แก่กลุ่มเชื้อชาติชาวมาเลย์ที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ หรือ ที่เรียกว่า “ภูมิบุตร” (Bumiputeras) นายกรัฐมนตรี นาจิบ ราซัค ของมาเลเซีย ได้ประกาศสานต่อนโยบาย “ภูมิบุตร” ต่อไปอีก ทั้งที่เคยแสดงท่าทีก่อนหน้านี้ว่าจะยกเลิก

นโยบายภูมิบุตร หรือภูมิบุตรลูกของแผ่นดิน ให้ “สิทธิพิเศษ” แก่คนเชื้อสายมาเลย์ในการทำธุรกิจ ศึกษาเล่าเรียน รับราชการ หรือ ประมูลงานของรัฐ ฯลฯ เพื่อให้สามารถทำมาหากินได้เท่าเทียมกับกลุ่มคนเชื้อสายจีนและอินเดีย

ปัจจุบันข้าราชการมาเลเซียทุกกระทรวง ทบวง กรม (ยกเว้นครูอาจารย์) เป็นคนเชื้อสายมาเลย์ถึงร้อยละ 85 รัฐบาลมาเลเซียประกาศใช้นโยบายนี้เมื่อกว่า 40 ปีก่อน หลังเกิดเหตุการณ์วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2512 มีอบชาวมาเลย์ก่อจลาจลเผาทำลายบ้านเรือนร้านค้าชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน มีผู้เสียชีวิตหลายร้อยคน รัฐบาลจึงประกาศ “นโยบายเศรษฐกิจใหม่” หรือ เอ็นอีพี (New Economic Policy: NEP) เริ่มใช้ในฐานะมาตรการชั่วคราวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 จนกลายเป็นภูมิบุตรในเวลาต่อมาชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนและเชื้อสายอินเดียกล่าวว่า นี่คือนโยบาย “สองมาตรฐาน” ของแท้ เป็นมาตรการเอาเปรียบกดขี่คนร่วมสังคมเดียวกัน นโยบายนี้ทำให้กลุ่มคนเชื้อสายจีนและอินเดียกลายเป็นพลเมืองชั้น 2 โดยปริยาย



มาเลเซียมีประชากรทั้งประเทศ จากการสำรวจล่าสุดประมาณ 29 ล้านคน เป็นคนเชื้อสายมาเลย์ร้อยละ 60 เชื้อสายจีนร้อยละ 24 อินเดียร้อยละ 7 หลังจากขึ้นครองตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในปี พ.ศ. 2552 นายกรัฐมนตรีนาจิบแสดงออกถึงความเป็นคนทันสมัย จะยกเลิกนโยบาย ภูมิบุตราที่ขัดขวางการลงทุน และทำให้เกิดความแตกแยกในกลุ่มคนเชื้อสายจีนและอินเดีย โดยนายกรัฐมนตรีนาจิบประกาศว่า รัฐบาลจะจัดสรรความช่วยเหลือโดยยึดหลักความต้องการตามความเป็นจริงมากกว่ายึดเชื้อชาติ ความพยายามดำเนินการตามคำพูดของนายกรัฐมนตรีนาจิบประสบความสำเร็จพอสมควรเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากได้รับการต่อต้านอย่างหนักจากกลุ่มการเมืองสายอนุรักษนิยมของพรรคอัมโนแกนนำของรัฐบาลผสม 13 พรรค ที่รวมตัวกันในนาม “แนวร่วมแห่งชาติ”

นโยบายภูมิบุตราประสบความสำเร็จในด้านทำให้คนเชื้อสายมาเลย์ยกฐานะขึ้นเป็นชนชั้นกลางจำนวนมาก ส่วนผลกระทบทางลบที่เห็นได้ชัดนอกจากสร้างความแตกแยกในสังคมแล้ว ยังทำให้เกิดปัญหา “สมองไหล” คนเก่งระดับมัธยมที่ในกลุ่มคนเชื้อสายจีนและอินเดียหนีไปทำงานและตั้งรกรากใหม่ในต่างแดนเป็นจำนวนมาก รัฐบาลมาเลเซียถึงกับตั้งสำนักงาน Talent Corp จัดทำโปรแกรมผู้เชี่ยวชาญกลับบ้านเกิด (Returning Experts Program) เพื่อดึงคนดีคนเก่งชาวมาเลเซียในต่างแดนกลับประเทศด้วยการเสนอแรงจูงใจ เช่น ซื้อมอเตอร์ไซค์ไม่ต้องเสียภาษี งดเว้นเก็บภาษีเงินได้เป็นเวลา 5 ปี เป็นต้น

8.2 การรวมกลุ่มข้าราชการในประเทศมาเลเซีย

หลังจากที่ประเทศมาเลเซียได้รับเอกราชในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2500 รัฐบาลมาเลเซียได้แถลงนโยบายให้การสนับสนุนการจัดตั้งสหภาพแรงงานที่เข้มแข็งและไร้การแทรกแซง ซึ่งก่อให้เกิดกรมแรงงานและอุตสาหกรรมสัมพันธ์ขึ้นมาใหม่ เพื่อทำหน้าที่แทนกรมที่ปรึกษาของสหภาพ และในปี พ.ศ. 2502 ได้มีการตรากฎหมายสหภาพแรงงาน (Trade Union Act 1959) เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ รูปแบบการจดทะเบียน ตลอดจนเงื่อนไขในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน

ในปี พ.ศ. 2551 ประเทศมาเลเซียมีสหภาพแรงงานทั้งหมด 695 แห่ง และมีสมาชิกของสหภาพแรงงานทั้งหมดรวม 805,570 คน โดยจำนวนนี้เป็นสหภาพของข้าราชการทั้งหมด 224 สหภาพ ซึ่งสหภาพของข้าราชการนี้ได้แก่ สหภาพของผู้ประกอบวิชาชีพครู (The National Union of Teaching Profession) สหภาพของผู้ประกอบวิชาชีพพยาบาล (The Malaysia Nurse Services Union) เป็นต้น ทั้งนี้พระราชบัญญัติแรงงาน พ.ศ. 2502 (Trade Union Act 2502) ได้กำหนดให้ข้าราชการสามารถก่อตั้งสหภาพโดยสมาชิกต้องอยู่ในหน่วยงานเดียวกันเท่านั้น เนื่องจากหน่วยงานภาครัฐแต่ละหน่วยงานมีขนาดใหญ่ และส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาเฉพาะด้าน ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมาชิกของแต่ละสหภาพจึงต้องอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน



ตารางที่ 4 จำนวนสหภาพแรงงานจำแนกตามประเภท ของหน่วยงานในประเทศมาเลเซียปี พ.ศ. 2545 - 2551

ประเภทหน่วยงาน	2545	2546	2547	2548	2549	2551
เอกชน	373	380	380	390	396	421
รัฐบาล	128	127	130	127	130	132
เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น	80	88	87	91	92	92
นายจ้าง	14	14	14	13	13	14
รวม	595	609	611	621	631	659

ที่มา: The official website of Department of Trade Union Affair,
Ministry of Human Resource.

ปัจจุบันพบว่าจำนวนสมาชิกของสหภาพราชการมีได้มีอัตราเพิ่มขึ้นเหมือนในอดีต เนื่องจากอัตราส่วนจำนวนข้าราชการได้ลดลงจากการที่หน่วยงานใหญ่หลายหน่วยงานในส่วนราชการได้เริ่มมีการออกนอกระบบและกลายเป็นหน่วยงานภาคเอกชนมากขึ้น

8.2.1 แนวคิดในการรวมกลุ่มข้าราชการ

การรวมกลุ่มข้าราชการในประเทศมาเลเซียนั้น เกิดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเพิ่มความอดสาเหะ สิทธิประโยชน์ทางด้านสังคม และความรู้ความสามารถแก่สมาชิกของสหภาพ

2. เพื่อให้สมาชิกของสหภาพได้รับความเป็นธรรมเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน กำหนดเวลาทำงาน และสหภาพการจ้างงาน
3. เพื่อเพิ่มสวัสดิการทางด้านสังคมและการศึกษาของข้าราชการ
4. เพื่อเพิ่มบทบาทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิประโยชน์ของข้าราชการ โดยเฉพาะเรื่องแรงงานสัมพันธ์

สหภาพแรงงานข้าราชการมีขอบเขตการใช้สิทธิด้านแรงงานสัมพันธ์ที่แตกต่างจากสหภาพลูกจ้างในภาคเอกชน กล่าวคือ สหภาพข้าราชการจะไม่สามารถเข้าร่วมการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับเรื่องค่าจ้าง สหภาพการจ้างและสวัสดิการของข้าราชการได้ ดังนั้น ในเรื่องค่าจ้างและสวัสดิการต่างๆ จะเป็นประเด็นที่มีการพิจารณาหารือระดับประเทศ โดยรัฐบาลจะพิจารณาหารือกับสภาองค์การลูกจ้างของรัฐและข้าราชการ (The Congress of Union of Employees in the Public and Civil Service, CUEPACS) เพื่อกำหนดค่าตอบแทนและสวัสดิการให้แก่ข้าราชการ โดยไม่ต้องผ่านความตกลงกับข้าราชการ

สภาองค์การลูกจ้างข้าราชการ เป็นสภาองค์การแรงงานของข้าราชการ โดยเฉพาะ แยกต่างหากจากสหภาพมาเลเซีย (Malaysia Union Congress) ซึ่งสภาองค์การลูกจ้างข้าราชการ ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2502 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มและปรับปรุงการทำงานของสหภาพแรงงานในกลุ่มปกป้องผลประโยชน์ของสมาชิกและสหภาพแรงงานในกลุ่ม รวมทั้งเพิ่มบทบาทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิประโยชน์ของข้าราชการ โดยเฉพาะในเรื่องของแรงงานสัมพันธ์

อย่างไรก็ตาม ข้าราชการบางประเภทยังถูกจำกัดสิทธิในการรวมกลุ่ม



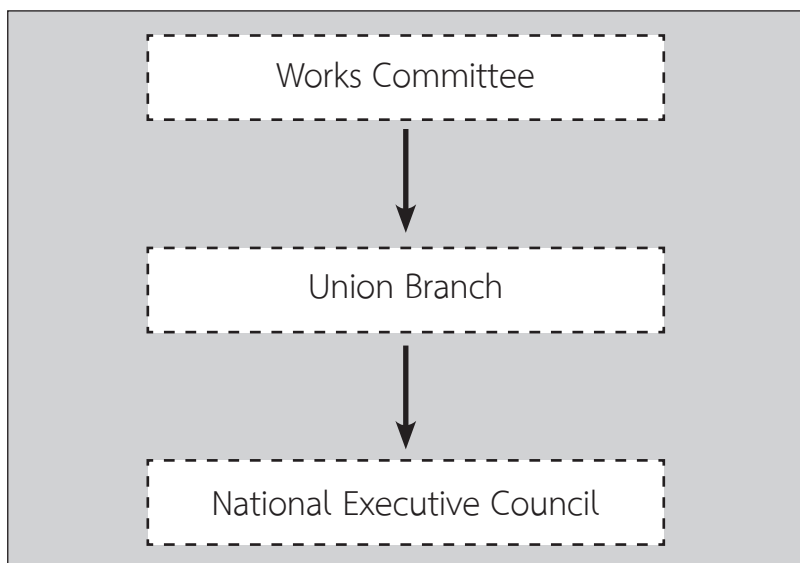
ก่อตั้งสหภาพโดยเด็ดขาด ได้แก่ ข้าราชการตำรวจ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ข้าราชการทหาร และข้าราชการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคง และความปลอดภัยของประเทศ โดยสิทธิของข้าราชการเหล่านี้ได้ถูกจำกัด เพื่อประโยชน์ต่อความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศ เนื่องจาก หากให้สิทธิข้าราชการเหล่านี้ในการรวมตัวแล้วการเรียกร้องไม่สำเร็จ อาจนำไปสู่การนัดหยุดงานของข้าราชการเหล่านี้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศได้

8.2.2 หลักเกณฑ์ในการรวมกลุ่มของข้าราชการ

รูปแบบโครงสร้างการรวมตัวของสหภาพแรงงานระดับชาติ ส่วนใหญ่นั้นมีโครงสร้างคล้ายคลึงกัน ประกอบด้วยคณะกรรมการ และสมาชิก โดยคณะกรรมการสหภาพแรงงานนั้นได้รับเลือกจากสมาชิก เพื่อให้ทำหน้าที่จัดการงานของสหภาพแทนสมาชิก รวบรวมข้อมูล ปัญหาต่างๆ ของสมาชิก และเป็นตัวแทนเพื่อส่งเรื่องราวร้องทุกข์ ขึ้นไปเจรจาต่อรอง หากสหภาพมีสมาชิกมากพอแล้ว กลุ่มของสมาชิก ในภูมิภาคเดียวกันจะจัดตั้งสาขาและเลือกคณะกรรมการเพื่อจัดการงาน ในสาขาต่างๆ

นอกจากนี้ประเทศมาเลเซียยังได้กำหนดหลักเกณฑ์การจัดตั้ง สหพันธ์แรงงานในส่วนที่ 12 ของพระราชบัญญัติสหภาพแรงงาน ทั้งนี้ในส่วน of สหภาพแรงงานระดับชาติจะมีคณะกรรมการ เป็นคณะกรรมการพิเศษ (Executive Council) ซึ่งได้รับเลือก

จากสมาชิกที่เข้าร่วมการประชุมระดับชาติของกลุ่มผู้แทน ทั้งนี้จำนวนของคณะกรรมการพิเศษนั้นจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับโครงสร้างของสหภาพนั้นๆ เช่น สหภาพแรงงานลูกจ้างที่ทำงานธนาคาร (The National Union of Bank Employee) จะมีคณะกรรมการพิเศษเป็นเจ้าหน้าที่จำนวน 8 คน และตัวแทนจากแต่ละสาขาๆ ละ 2 คน ซึ่งก็คือผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธานและเลขานุการของสาขาแต่ละสาขา ส่วนสหภาพลูกจ้างที่ทำงานด้านคมนาคม (The Transport Worker Union) จะมีระบบที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีคณะกรรมการพิเศษเป็นเจ้าหน้าที่และตัวแทนจากสาขา เป็นต้น ทั้งนี้โครงสร้างของสหภาพแรงงานระดับชาติจะเป็นไปตามแผนผัง ดังนี้



ภาพที่ 9 โครงสร้างการรวมกลุ่มของข้าราชการ



8.2.3 วิธีการในการรวมกลุ่มของข้าราชการ

สำหรับการก่อตั้งสหภาพแรงงานนั้น กำหนดให้ข้าราชการที่มีความประสงค์จะตั้งสหภาพแรงงานต้องยื่นขอจดทะเบียนจัดตั้งสหภาพต่ออธิบดีภายใน 1 เดือน และสามารถยื่นต่ออธิบดีเพื่อขอขยายออกไปได้ไม่เกิน 6 เดือน ค่ายื่นขอจดทะเบียนจะต้องยื่นพร้อมค่าธรรมเนียมและสำเนากฎหรือข้อบังคับของสหภาพ ในคำขอจดทะเบียนจัดตั้งสหภาพแรงงานจะต้องระบุชื่อและที่อยู่ของสหภาพ ชื่อ ที่อยู่ และอาชีพของสมาชิกที่ยื่นขอจัดตั้ง และอายุ ที่อยู่ และอาชีพของเจ้าหน้าที่สหภาพ ซึ่งกรมสหภาพแรงงานอาจจะกำหนดให้ต้องยื่นข้อมูลอื่นๆ เช่น สำเนารายงานการประชุมการจัดตั้งของข้าราชการที่ประสงค์จะจัดตั้งสหภาพ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม กฎหมายสหภาพแรงงานมาเลเซียมิได้ตัดสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานของข้าราชการในประเทศมาเลเซีย แต่กระบวนการต่อรองเพื่อเรียกร้องเรื่องค่าใช้จ่ายและสวัสดิการของสหภาพข้าราชการมาเลเซียจะกระทำมิได้ ทำให้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา ข้าราชการในมาเลเซียไม่มีอำนาจต่อรองกับรัฐบาลในเรื่องค่าจ้างและสวัสดิการ เหตุผลที่ทำให้ข้าราชการได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากลูกจ้างในภาคเอกชน เนื่องมาจากประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศเป็นข้าราชการที่ทำงานให้กับรัฐบาล ดังนั้นหากมีการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างหรือสวัสดิการก็จะส่งผลกระทบต่ออัตราค่าจ้างของภาคเอกชนด้วย กล่าวคือ การขึ้นอัตราเงินเดือนข้าราชการจะมีผลกระทบอย่างมาก

ต่อสภาพการเงินของประเทศทั้งในแง่อัตราค่าจ้างของลูกจ้างในภาคเอกชนที่ต้องปรับขึ้นตาม อีกทั้งการเพิ่มของอัตราเงินเดือนข้าราชการจะมีผลทำให้รัฐต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อจ่ายเงินเดือนข้าราชการมากขึ้น ทำให้ท้ายที่สุดแล้วประชาชนต้องแบกรับภาระในการเสียภาษีในอัตราที่สูงขึ้นตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะไม่มีกฎหมายที่ให้อำนาจสหภาพข้าราชการในการเจรจาต่อรองเรื่องค่าจ้างและสวัสดิการ แต่ก็มี การตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้นมาหลายคณะ เพื่อทำหน้าที่ในการเจรจาต่อรองเรื่องดังกล่าว เช่น คณะกรรมการค่าจ้าง กรมบริการสาธารณะ สภาสมานฉันท์แห่งชาติ (National Joint Councils) และศาลด้านบริการสาธารณะ (Public Service Tribunal) เป็นต้น และนอกจากนี้ กฎหมายยังยกเว้นให้ข้าราชการบางระดับในองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นสามารถเจรจาต่อรอง และทำข้อตกลงเกี่ยวกับค่าจ้างกับสหภาพการจ้าง และทำงานได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ระบบแรงงานสัมพันธ์ของข้าราชการมาเลเซีย ได้มีระบบในการกำหนดอัตราค่าจ้างและสวัสดิการที่เรียกว่า “ระบบเอกภาคี (Unilateral System)” ซึ่งรัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดอัตราค่าจ้าง และสวัสดิการเองฝ่ายเดียว โดยไม่ต้องผ่านการตกลงกับข้าราชการ เนื่องจากรัฐบาลเชื่อว่าการเจรจาต่อรองเรื่องค่าจ้างและสิทธิประโยชน์ของข้าราชการนั้นไม่ควรเกิดขึ้นในงานราชการ



บรรณานุกรม

- [1] กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์. 2555.
คู่มือการค้าและการลงทุน สหพันธรัฐมาเลเซีย. กรุงเทพฯ:
สำนักข่าวพาณิชย์ กรมส่งเสริมการส่งออก.
- [2] กระทรวงพาณิชย์. 2557. *สถิติการค้าระหว่างประเทศของไทย*.
ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2557,
จาก http://www2.moc.go.th/main.php?filename=index_design4
- [3] ชาญวิทย์ ไกรฤกษ์ และคณะ. 2548.
ระบบข้าราชการระดับสูงของต่างประเทศ. กรุงเทพฯ:
บริษัท พี.เอ.ลีฟวิ่ง จำกัด.
- [4] ชัยโชค จุลศิริวงศ์. 2542.
*การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้:
การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย*. กรุงเทพฯ:
โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.
- [5] ขวชัย ก้องกิตติกุล. 2556.
*การศึกษาปัจจัยการปรับตัวทางวัฒนธรรมของการไปทำงาน
ในประเทศมาเลเซีย*. สารนิพนธ์คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- [6] นครินทร์ เมฆไตรรัตน์และคณะ. 2546.
บทบาทอำนาจหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้านและการปกครองท้องถิ่น.
รายงานการศึกษาวิจัยเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

- [7] ไพลิน ภูจินาพันธ์. 2556.
ระบบการปกครองท้องถิ่นของประเทศไทยมาเลเซีย.
กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้าฯ.
- [8] มนัส เกียรติธำรย์. 2551. ประวัติศาสตร์มาเลเซีย. กรุงเทพฯ:
โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- [9] เบญจวรรณ สร้างนิทร. 2550. การเกษียณอายุราชการมาเลเซีย.
วารสารข้าราชการปีที่ 52 ฉบับที่ 2 (มี.ค. - เม.ย. 2550)
หน้า 19-23.
- [10] วิจิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร. 2556. เศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แสงดาว.
- [11] วิทย์ บัณฑิตกุล. 2555. มาเลเซีย. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์สถาพรบุคส์.
- [12] วีรวิท คงศักดิ์. 2552. แผนพัฒนาความซื่อตรงแห่งชาติมาเลเซีย.
โพสต์ทูเดย์ วันที่ 19 ตุลาคม 2552.
- [13] วราภรณ์ บวรศิริ. 2543.
การปฏิรูปอุดมศึกษาของประเทศไทยสิงคโปร์และมาเลเซีย. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสำนักงานนายกรัฐมนตรี.
- [14] สกล กาญจน์วิเศษ. 2555. สาระอาเซียน.
กรุงเทพฯ: ภูมิปัญญา
- [15] สีดา สอนศรี. 2546. เอเชียตะวันออกเฉียงใต้:
นโยบายต่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [16] สมาน รังสิโยภุชงค์. 2540. การปฏิรูปภาคราชการ:
แนวคิดและยุทธศาสตร์. กรุงเทพฯ:
สวัสดิการสำนักงาน ก.พ.



- [17] สำนักงานแรงงานในประเทศมาเลเซีย. 2556.
สถานการณ์แรงงานในประเทศมาเลเซีย.
สถานทูตไทยประจำกัวลาลัมเปอร์.
- [18] สำนักพัฒนาระบบการศึกษาและวางแผนมหภาค. 2539.
ยุทธศาสตร์การพัฒนาของมาเลเซีย.
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี.
- [19] อติตทุต (วิ) สามัญ. 2557. เลี้ยวหนึ่งของการทูตไทยร่วมสมัย:
อยากเป็นทูตก็ไม่ยาก. กรุงเทพฯ:
จัดพิมพ์โดย ทศนิยม โกกิลานนท์
- [20] ASEAN-Malaysia National Secretariat (AMNS). 2014.
The main objectives of AMNS.
Retrieved 20 March 2014,
From <http://www.kln.gov.my/web/guest/overview-asean>
- [21] Development, I. F. 2013. *IMD World Competitiveness Yearbook 2013*. lausanne, Switzerland:
the World Competitiveness Center.
- [22] Department of Statistics Malaysia. 2004.
Compendium of Environment Statistics.
Retrieved 27 March 2014
From http://www.statistics.gov.my/portal/index.php?option=com_content&view=article&id=774&Itemid=155&lang=en

- [23] International Cooperation Study Center
Thammasat University. 2555. *ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย*.
ค้นเมื่อ วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2557,
จาก [http://www.apecthai.org/apec/th/profile1.php?
continentid=2&country=p9](http://www.apecthai.org/apec/th/profile1.php?continentid=2&country=p9)
- [24] Ismail and Osman-Gani. 2013. *Establishing linkages
between religiosity and spirituality on employee
performance*. Emerald Group Publishing Limited
- [25] Malaysia Administrative Modernisation and Management
Planning Unit (MAMPU). 2014. *Government Service*.
Retrieved 27 March 2014
From [http://www.mampu.gov.my/web/en/
government-services](http://www.mampu.gov.my/web/en/government-services)
- [26] Ministry of Agriculture and Agro-Base Industry Malaysia.
2014. *POLICY THRUST OF THE 9TH MALAYSIA PLAN*.
Retrieved 20 March 2014,
From [http://www.moa.gov.my/web/guest/
agensi-polisi](http://www.moa.gov.my/web/guest/agensi-polisi)
- [27] Ministry of Communication and Multimedia. 2014.
Policies. Retrieved 12 March 2014,
From [http://www.kkmm.gov.my/index.php?
option=com_content&view=article&id
=280:policies&catid=102:pengenalan&Itemid
= 200&lang=en](http://www.kkmm.gov.my/index.php?option=com_content&view=article&id=280:policies&catid=102:pengenalan&Itemid=200&lang=en)



- [28] Ministry of Domestic Trade Cooperatives and Consumerism. 2014. *Strategy Thrust*. Retrieved 5 May 2014
From <http://www.kpdnkk.gov.my/en/7-teras-strategik-kpdnkk>
- [29] Ministry of Foreign Affairs. 2014. *Objectives of the Policy and Strategy Planning Department*. Retrieved 20 March 2014,
From http://www.kln.gov.my/web/guest/dd_policy-and-strategic-planning
- [30] Ministry of Education and Higher Learning. 2014. *National Higher Education Strategic Plan (NHESP)*. Retrieved 6 June 2014,
From <http://www.moe.gov.my/v/pelan-strategik-pengajian-tinggi-negara>
- [31] Ministry of Energy, Green Technology and Water. 2014. *Policy Planning & International Relations Division*. Retrieved 23 March 2014,
From http://www.kettha.gov.my/portal/index.php?r=kandungan/index&menu1_id=1&menu2_id=11&menu3_id=8#.U-nYvmMgWEo
- [32] Ministry of Federal Territories. 2014. *Vision & Mission*. Retrieved 3 June 2014,
From http://www.kwpkb.gov.my/index.php?option=com_content&view=article&id=61&Itemid=310&lang=en

- [33] Ministry of Human Resources. 2014.
MOHR Policy. Retrieved 30 April 2014,
From <http://www.mohr.gov.my/index.php/en/2012-11-01-21-01-13/policy>
- [34] Ministry of International Trade and Industry. 2014.
Asean Community 2015. Retrieved 12 March 2014,
From http://www.miti.gov.my/cms/content.jsp?id=com.tms.cms.section.Section_a57642f0-c0a81573-26b77801-8d6b7639
- [35] Ministry of Rural and Regional Development. 2014.
Corporate Information. Retrieved 27 June 2014,
From <http://www.rurallink.gov.my/objektif>
- [36] Ministry of Science, Technology and Innovations. 2014.
Introduction. Retrieved 18 April 2014,
From http://www.mosti.gov.my/index.php?option=com_content&view=article&id=1764&Itemid=57&lang=en
- [37] Ministry of Tourism and Culture Malaysia. 2014.
Strategic Planning and International Affairs Division.
Retrieved 12 March 2014,
From <http://www.motour.gov.my/en/ministrys-profile/division-unit/strategic-planning-and-international-affairs-division.html>



- [38] Ministry of Urban Wellbeing, Housing and Local. 2014. *Strategic Thrust*. Retrieved 17 June 2014, From http://www.kpkt.gov.my/kpkt_bi_2013/index.php/pages/view/346
- [39] Ministry of Women, Family & Society Development. 2014. *About MWFC*. Retrieved 11 June 2014, From <http://www.kpwkm.gov.my/visi-misi-dan-objektif>
- [40] Prime minister's office of Malaysia. 2014. *Cabinet Members*. Retrieved 12 March 2014, From <http://www.pmo.gov.my/?menu=cabinet&page=1797>
- [41] Public Service Department of Malaysia. 2014. *Information for Malaysian civil servant*. Retrieved 23 March 2014, From <http://www.jpa.gov.my/?lang=en>
- [42] The Economic Transformation Programme. 2010. *Overview of ETP* Retrieved 20 April 2014, From http://etp.pemandu.gov.my/About_ETP-@-Overview_of_ETP.aspx
- [43] The Government Transformation Programme (GTP). 2014. *Overview of GTP* May 23 March 2014, From http://www.pemandu.gov.my/gtp/What_Are_NKRAs%5E-@-NKRAs_Overview.aspx#sthash.vtLTZ3zH.dpuf

- [44] The official portal of ministry of human resource. 2014. *Strategic Plan 2011-2015*. Retrieved 23 March 2014, From <http://www.mohr.gov.my/index.php/en/2012-11-01-21-01-13/strategic-plan>
- [45] Tenth Malaysia Plan 2011-2015. 2010. *Building on The nation's strength. The Economic Planning Unit: Prime Minister's Department*.
- [46] The 1 Malaysia. 2014. *1Malaysia Initiatives*. Retrieved 25 April 2014, From <http://www.1malaysia.com.my/en/my-record/1-malaysia/>
- [47] United Nations. 2005. *Malaysia Public Administration Country Profile*. Retrieved 29 April 2014, From <http://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/un/unpan023317.pdf>
- [48] Wipo. 2010. Federal Constitution. Retrieved 29 April 2014, From <http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/laws/en/my/my063en.pdf>





สำนักงาน ก.พ.
ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนทางโทรศัพท์

47/111 ถนนสีวาสนา อ.เมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000 โทรสาร 0 2547 1108
www.ocsc.go.th/ocsc/th/